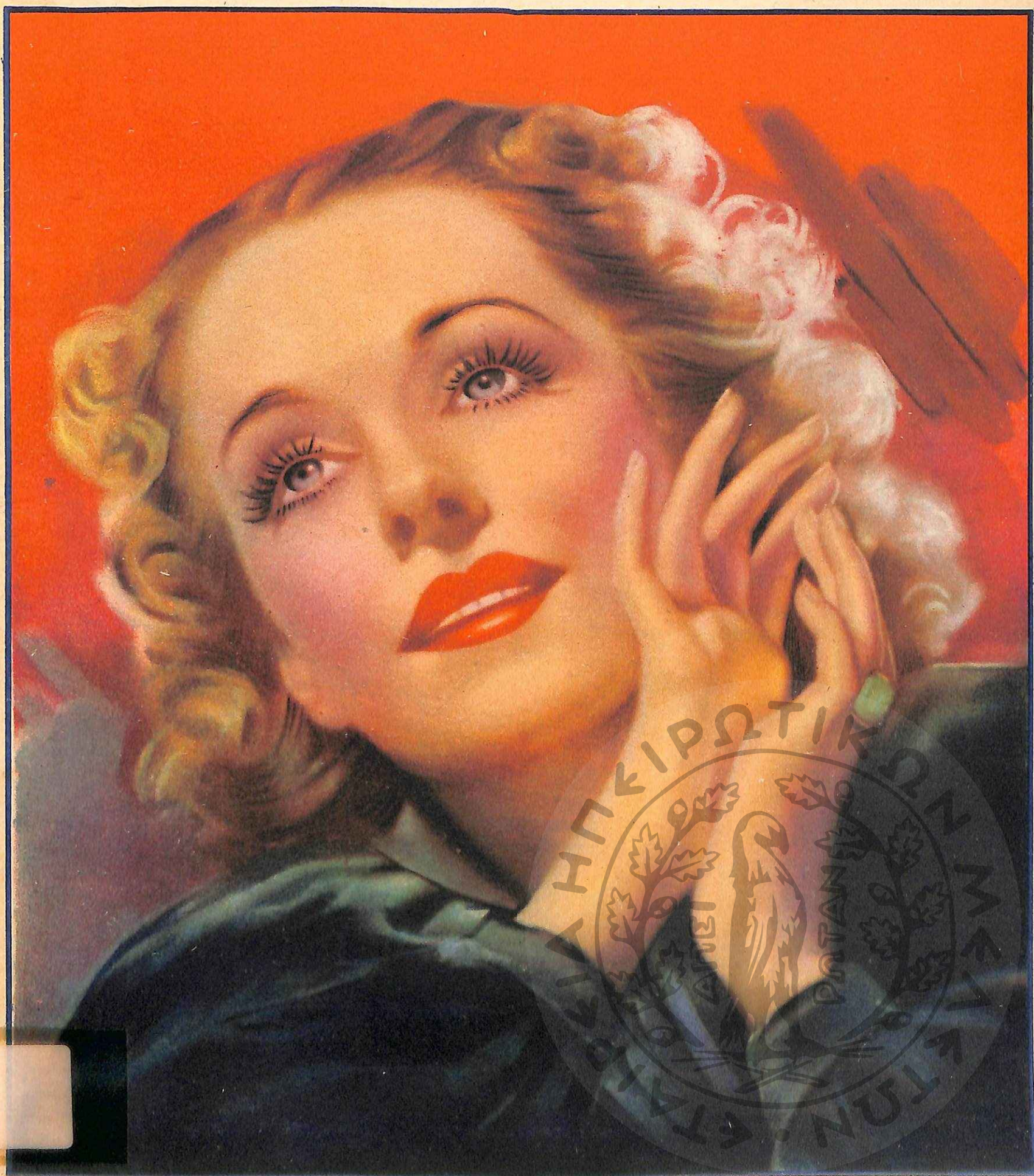

Εβδομάς

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΤ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
27 Ιανουαρίου 1937

Εβδομασία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Από το προσεχές φύλλο ή «ΕΒΔΟ-
ΜΑΣ» αρχίζει την δημοσίευσή δυο
νέων μυθιστορημάτων, που θα συναρ-
πάσουν, χωρίς καμιά αμφιβολία, το
αναγνωστικό κοινό. Το ένα από αυτά
είναι ένα αισθηματικώτατο αριστούρ-
γημα της μεγάλης αγγλίδος συγγραφέ-
ως μίσσης Χούγκενφορντ, στην οποία ο-
φείλονται τόσα έκλεκτα έργα, όπως η
«Δούκισσα», κ. ά. Ο τίτλος του εί-
ναι «Ένα θήμα μάς χωρίζει
από την ευτυχία». Πρόκειται
για την ιστορία μιας δυστυχισμένης
γυναίκας που ζει μία μαρτυρική ζωή
πλάι σ' έναν άπαισιο σύζυγο, χωρίς να
τολμά να κάμει το θήμα που την χω-
ρίζει από την ευτυχία...

Τό άλλο, είναι μία εξαιρετικά πρω-
τότυπη και συνταρακτική περιπέτεια
της άένανης μάχης την οποία δίνει η
αμερικανική υπηρεσία αντικατασκο-
πείας έναντιον του κινδύνου
που προσπαθεί να αποκαλύψει με κά-
θε τρόπο τα πολεμικά μυστικά της με-
γάλης Αμερικανικής Συμπολιτείας,
για να μπορή εύκολότερα να την κα-
ταστρέψει την ώρα της παγκοσμίου
συρράξεως. Στην δραματική αυτή μά-
χη παίζει ένα πρωτεύοντα ρόλο μία
τρομερή γυναίκα, η μυστηριώδης Φλώ-
ρανς Ντράμмонτ, που από άσήμαντη
γυναίκα έγινε η πάμπλουτη κόμισσα
του Γιέντο. Η γυναίκα αυτή με το έγ-
κληματικό μι αλό, τρομερή στην αγά-
πη, τρομερή στον άγώνα, δρθώνεται
άντιμέτωπη του πιο μεγάλου άστυνο-
μικού της Αμερικής, του διασώμου
Ρέις Ούίλιαμς.

Τό έργο, γραμμένο με τον πιο ζων-
τανό τρόπο, όφείλεται στον Αμερικα-
νόν συγγραφέα Carrol John Daly.

ΕΝΑ ΘΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

Η ΦΑΟΙΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

1937

Χάνομαι, πάω να πιγώ
με τον καινούργιον «Οδηγό»
της εταιρίας τηλεφώνων...
Ζητάω ΑΘΗΝΑ—τί κακό!—
κι' εϋθύς μου δίνουν ΨΥΧΙΚΟ!
Κι' είμαι έτοιμος να κάνω... φόνον!

Συνθέτω έναν αριθμό...
μά έλα που χάνω τον ρυθμό
και θλασσημώ εϋθύς... τας Μού-
(σας!

Ένώ ζητάω έναν γιατρό,
άκούω έναν μπάσσο βροντερό:
«ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΗΔΕΙΩΝ, στους όρι-
(σμούς σας!».

Ζητάω θέατρον—Άλλό!—
εις την όδον Έδουάρδου Λω—
βρίσκω του Φιξ τό... ΠΑΓΟΠΟΙ-
(ΕΙΟΝ!

Ζητώ γνωστόν έφοπλιστή
που ή σύζυγός του έχει έραστή—
και παίρνω... ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΝ!

Ζητάω ένα καμπαρέ
όπου είναι υπάρχεις έλαφραί—
και παίρνω... ΠΑΡΘΕΝΑΓΩ-
(ΓΕΙΟΝ!

Ζητάω δόν Ζουάν νεαρόν
που όλες τον βρίσκουν φλογερόν
και βρίσκω — άλλοίμονον!—ΨΥ-
(ΓΕΙΟΝ!

Ζητάω συγγραφέα γνωστόν,
που εις «προσπαθείς» πρωτοστα-
(τών
εργάζεται με τόσον ζήλον...
Κι' από τό σύρμα, μία φωνή
άκούω να λέη, μακρυνή:
«Έδω... Γραφείον ΑΝΕΜΟΜΥ-
ΛΩΝ...».

Ζητάω έναν κριτικόν
—στο είδος του οϋχι μοναδικόν—
που σε πολλούς φαρμάκι έκέρνα,
συνδέομαι όμως στην στιγμή
με άλλη—αλλοίμονον!—γραμμή:
«Έδω «ΤΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ»... τα-
(βέρνα!

Έκνευρισμένος φοβερά
τέλος, μ' αυτή την συμφορά,
ζητάω τό δικό μου σπίτι...
Και μία φωνή, γλυκά-γλυκά,
μου άπαντά μελωδικά:
«Άλλο... Έδω ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΗ...».

Η «ΤΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Καταπληκτική έπιτυχία των μαθημά-
των μας. Όλοένα γράφονται καινούργιοι
μαθηταί στην σχολή της στήλης αυτής
και κινδυνεύει να κρεββατωθή, γριπιδώ-
σα, όλη ή Ελλάδα! Ο συντάκτης αυ-
τής της στήλης, ως γνωστόν, δέν σέβεται
τίποτε άπολύτως, δέν φοβάται τό κρϋο
γιατί μεγάλωσε άνάμεσα στους Έσκιμώ-
ους... και συνεπώς έχει άνο (η) σί αν!

Συνέχεια—δυστυχώς άνευ τέλους:

Ερώτησις.— Τι κάνω, όταν ή «Αν-
να θέλει να πάη μόνη της στον χορό;

Απάντησις.— Αναχωρώ!

Τό λέει και δέν τό κάνει ο άθεόφοβος!

Απεναντίας, δέν τό κουνά... και συνεχί-
ζει:

Ερώτησις.— Ποιός είναι ο προμη-
θευτής που δέχεται την φλογερή έξομο-
λόγηση της υπηρετρίδας ή της μαγειρίσ-
σης;

Απάντησις.— Ο μανάβης!

Φρίκη! Έφτάψυχος ο κακοήργος, συ-
νεχίζει τό καταστρεπτικόν έργον του:

Ερώτησις.— Τι καφέ βράζει ο Ή-
λίας;

Απάντησις.— Βραζίλιας!

Πάραυτα, ο Λουμίδης σπεύδει να στεί-
λη στον συντάκτη της παρούσης στήλης
ένα βαπόρι... καφέ! Ο συντάκτης τό πι-
νει μέτριο βραστό και... τό βιολί του!

Ερώτησις.— Πώς λέγεται ένα μι-
κρό άνράκι του γάλακτος όταν μητή στην
σούβλα;

Απάντησις.— Όβελίσκος!

111.248 νέα κρούσματα γρίπης πά-
ραυτα σημειούνται σε όλη την Υδρόγειο
—γιατί ή «Εβδομάς» κυκλοφορεί παν-
τού. Αντιθέτως, τό αίμα των αναγνωστών
δέν κυκλοφορεί πουθενά... γιατί παγώ-
νει μέσα στις φλέβες τους!

Ερώτησις.— Πώς λέγεται ένας
ντιζέζ που δέν ζεσταίνεται μ' όλες τις
γούνες και όλα τα παλτά του κόσμου;

Απάντησις.— Παγώνης!

Φρίκη! Λυντοάρετέ τον! φωνάζουν ο-
λοι. Ο συντάκτης όμως γλυτώνει ως έκ
θαύματος απ' τό λυντοάρισμα και θεά-
ται την νύχτα στην «Μονμάρτη» να κα-
τασκευάζη καινούργια τερατούργηματα
για να τά σερβίρη την προσεχή έβδομά-
δα... σε όσους δέν πρόλαβαν να κρεββα-
τωθούν από γρίπη!

Ερώτησις.— Τι παθαίνει όποιος
δέν μπορεί γρό να πη;

Απάντησις.— Γρίπη!

Φτάνει για τόνομα του Θεού!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΙΧΕ ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ ΤΟΥ...

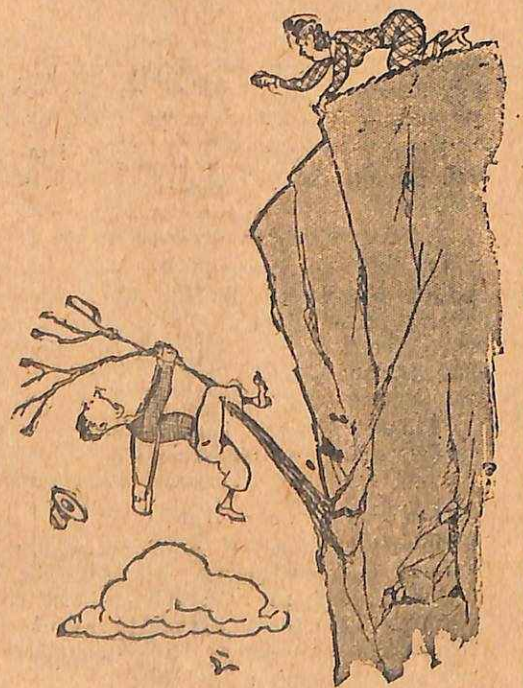
Στὸ τμήμα.
—Πιάσατε κύριε ἀστυνομέ ἕναν ἄνθρωπο τελείως ἀθώο καὶ ἀνεύθυνο γιὰ τὴν διάρρηξη πού ἔγινε. Καὶ ἀπόδειξη ὅτι ἐγὼ τὴν ἴδια ὥρα ἤμουν μὲ φίλους σ' ἄλλη ἐδουλειά.
—Τί κάνετε;
—Ἀνοίναμε ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἕνα παντοπωλεῖο!

ΑΦΟΥ ΤΟΝ ΠΗΡΕ...

Οἱ δυὸ σύζυγοι μαλώνουν:
Ἐκεῖνος.—Πῶς δὲν βρέθηκε κανένας δόλιας νὰ σοῦ ἀρέσει πρὶν παντρευτοῦμε!...
Ἐκεῖνη.—Βρέθηκε...
Ἐκεῖνος.—Καὶ γιατί δὲν τὸν πήρες;
Ἐκεῖνη.—Πῶς, τὸν πήρα! Ἦσουν ἐσύ!...

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Στὸ σπίτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου χρηματιστοῦ ὁ παπᾶς:
—Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ ἐξομολογηθῇς τέκνον μου. Πρέπει ὁ Θεὸς νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὴς κακὲς πράξεις.
Καὶ ὁ χρηματιστὴς προσδλημένος:
—Τί λές αὐτοῦ παπᾶ μου, ἐγὼ μονάχα καλὲς πράξεις ἔχω κάνει ὥς τώρα. Ἄλλοις θὰ εἶχα φαλιρεῖ!...

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐκεῖνη.—Ἄν μ' ἀφηνεῖς νὰ πάρω τὸ κοντάν, θὰ μπορούσα τώρα νὰ σοῦ τραβήξω ἕνα χαριτωμένο ἐνσταντανέ...

Κυνηγώντας ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ξαφνικά μὲς στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα ὅμως, τὰ τὰμ-τὰμ ἔπαιζαν ἀκατάπαυστα ἀπ' τὸ Κάγες ὡς τὸ Μπαμάκο, καὶ κανεὶς δὲν ἀντελήφθη πῶς εἶχε σκοτώθῃ ἕνας ἄνθρωπος.

Μόνο τὴν ἐπομένη ὁ μπῶ, ὁ μαῦρος ὑπρέτης Ἄρσεν, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου 24, ἀνεκάλυψε χάμω τὸ πτώμα τοῦ λευκοῦ μέσα σὲ μιά λίμνη αἱμάτων.

—Ὡ ἔκανε ὁ μπῶ. Ὁ μουσιὲ Τζόννυ Ρόουλετ... Τί θὰ πῇ ἡ κυρὰ Μπάρνερ; Καὶ τρέμοντας συγκορμα, ὁ μαῦρος ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ξενοδόχο.
—Λές ψέμματα! φώναξε ἡ κ. Μπάρνερ.

Κι' ὅμως, ὁ Τζόννυ Ρόουλετ, κοιτόταν μὲ τὸν λαϊκὸ διαπερασμένο ἀπὸ μιά σφαῖρα...

Ἡ κ. Μπάρνερ ἦταν γυναῖκα ἀτρόμητη κι' ὅμως ἐνοιώσε τὰ γόνάτια της νὰ λυγίσουν. Χήρα σὲ ἡλικία εἰκοσιεφτά χρονῶν, διέυθυνε τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Νέας Γαλλίας». Ὁ σύζυγός της Τσάρλς Μπάρνερ εἶχε πεθάνει ἕνα χρόνο πρὶν. Τὸ ἀνδρόγυνό εἶχε ζήσει δυὸ χρόνια στὸ Χοντουράς, ἕνα χρόνον κοντὰ στοὺς γκάγκστερς στὴν Μιννεάπολη, κι' ὕστερα στὴν Νέα-ὸ-Ὑόρκ. Ἐκεῖνος ἦταν παλιὸς «μπούτλεγκερ» (λαθρέμπορος ποτῶν) πού εἶχε πάρει τὸν καλὸ δρόμο γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ στὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα. Ἐκεῖνη ἦταν μιά θαρραλέα γυναῖκα, πού ἀγαποῦσε τὰ ἀπρόοπτα.

Οἱ παλιὸι μπούτλεγκερς κι' οἱ γκάγκστερς εἶχαν κηρύξει ἀγρίο πόλεμο ἐναντίον τοῦ μετανοημένου συναδέλφου τῶν καὶ ὡς ἐκ θαύματος μιά μέρα γλύτωσε ὁ Μπάρνερ ἀπ' τὰ χέρια τους, μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του!

Τὸ πράγμα εἶχε γίνῃ ὡς ἑξῆς: Ἐνῶ τὸ ἀνδρόγυνό πῆγαινε περίπατο μὲ αὐτοκίνητο, πέρασε ἕνα «τάνκ» τῶν γκάγκστερς καὶ τοὺς ἄρχιζε μὲ μυδραλιοβόλα. Οἱ Μπάρνερ εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ σκύβουν μέσα στὸ ταξί κι' ἔτσι ἔσωσαν τὴν ζωὴ τους. Τὸ πάθημα ὅμως αὐτὸ τοὺς ἔγινε μάθημα καὶ τοὺς ἔκανε ν' ἀφήσουν τὴν Ἀμερικὴ καὶ διασχίζοντας τὸν Ἀτλαντικὸ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Σουδάν, ὅπου ἔκαναν σύντομα περιουσία ἐμπορευόμενοι. Ὁ Μπάρνερ ὅμως ἔπινε πολὺ καὶ δὲν ἄργησε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μιά ἀρρώστεια τοῦ ἥπατος. Ἡ σύζυγός του ἔνοιξε τότε τὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Νέας Γαλλίας» ὅπου τώρα, ἐντελῶς ἀποσοπτα, εἶνε βρεθῇ σκοτωμένος ὁ Ἀγγλος Τζόννυ Ρόουλετ ἄνθρωπος εὐνεκὸς πού ἐπανειλημμένως τῆς εἶχεν ἐκφράσει τὸν ἐρωτὰ του, νιώσε ὅμως νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά της.

Ὁ ἱνσπέκτορ Ρίσαρντ Κλαίρ, νέος μὲ ἀνοιχτόκαρδη φυσιογνωμία, ἀνέκρινε τὴν κ. Μπάρνερ. Τῆς ζήτησε τὸ βιβλίο τῶν ξένων. Στὴν «Νέα Γαλλία» ἔμεναν ἀεροπόροι καὶ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες. Ἀποκλείονταν νάτανε μεταξὺ αὐτῶν ὁ δράστης τοῦ φόνου. Τὴν προηγούμενὴ μέρα, ἦταν ἕνας

Ὁλλανδός, ὁ Ντράγκερ, κατασκευαστὴς αὐτοκινήτων. Ἐνας Ἀμερικανός, ὁ Κίντ Φράνκ, ἰδιοκτήτης γκαράζ στὴν Νέα-ὸ-Ὑόρκ... Ὁ ἀστυνομικὸς σταμάτησε ξαφνικά στὸν τελευταῖον αὐτόν.
—Ποῦ μένει; ρώτησε τὴν ξενοδόχο.
—Στὸ πρῶτο πάτωμα.
—Δὲν ὤγηκε ἀκόμα, σήμερα τὸ πρῶτο;

—Ἰσως, δὲν ξέρω, τραχύλισε ἡ κ. Μπάρνερ. Εἶχε ἐξοφλήσει τὸν λογαριασμὸ του χθὲς βράδυ...

—Ὁ Κίντ δὲν βρίσκεται πιά στὸ ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ ἱνσπέκτορ. Τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ἀξίας τοῦ Ρόουλετ ἐκλάπησαν ὕστερα ἀπ' τὴν δολοφονία. Ὁ Κίντ Φράνκ βρίσκεται τώρα μακριὰ, πολὺ μακριὰ... Καὶ τὸ ξέρετε ἐσεῖς!

Ἡ κ. Μπάρνερ σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ἡ κ. Μπάρνερ ἦταν τώρα ἀντίκρου στὸν ἀνακριτὴ, πού τῆς διάβαζε ἕνα μπιλιετὰκι ἀνώνυμο πού εἶχε λάβει:
—Εἶναι τοῦ Κίντ Φράνκ, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς. Μολονότι ἔχει παραποιηθῇ τὸ γράμμα, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία.

«Πληροφοροῦμαι τὴν δολοφονία τοῦ Τζόννυ Ρόουλετ. Ὁ τραπεζίτης δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν Ντράγκερ, ἕναν Ὁλλανδὸ, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε, κατὰ τὸ παρελθόν, σοβαρὲς δόσοληψίες. Ὁ μπῶ Ἄρσεν εἶναι συνέννοχος. Δὲν πρέπει νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἡ κ. Μπάρνερ γιατί εἶναι ἐρωμένη μου καὶ πέρασα τὴν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος μαζί της».

Ἡ κ. Μπάρνερ ἔγινε ἔξω φρενῶν:
—Ψέμματα γράφει! εἶπε.

—Τὸ φανταζοῦνται! ἀποκρίθηκε ὁ ἀνακριτὴς. Κι' ὄχι μονάχα αὐτό. Τὸ γράμμα τὸ γράψατε... σεῖς! Γιὰ νὰ δημιουργήσετε ἕνα «ἄλλοθι»... Προτιμότερο νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια!

—Δὲν συνήθισα νὰ λέω ψέμματα! τοῦ φώναξε ἀγανακτισμένη ἐκεῖνη. Τὸν Κίντ Φράνκ τὸν γνωρίσαμε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγὼ, σὲ μιά ἐκδρομὴ στὸ Τεξὰς κι' ἀργότερα τὸν συναντήσαμε στὴν Μιννεάπολη. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, ὁ Τζόννυ Ρόουλετ γευματίζει συχνὰ στὸ σπίτι μας. Οἱ ὑποθέσεις του τὸν ἔφεραν στὸ Σουδάν. Ὁρκίζομαι ὅμως πῶς ποτὲ δὲν ὑπῆρξε ἐρωμένη του.

Ὁ ἀνακριτὴς πήρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του ἕνα πορτοφόλι μὲ τὰ ἀρχικά: «T. P».

—Πῶς συμβαίνει εἶπε τὸ πορτοφόλι αὐτὸ νὰ βρεθῇ μέσα στὴν σάλ-ντέ-μπαιν σας, πίσω ἀπὸ μιά πλάκα τοῦ τοίχου;

Ἡ κ. Μπάρνερ ἦταν κατάπληκτη:
—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, τραύλισε.

—Κυρία μου, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ἐκδώσω ἐντάλμα συλλήψεως ἐναντίον σας.

Δυὸ μέρες, διαρκοῦσε ἡ θύελλα. Ἀστραπές, ἑρποντές, κατακλυσμιαία βροχὴ, φοβεροὶ ἀνεμοί...

Κλεισμένη μέσα στὸ κελλί της, ἡ κ. Μπάρνερ ἐνοιώθε ὅλη τὴν θύελλα νὰ

τὸν δολοφόνο ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ἀντηχῇ μέσα της. Πόσο ἐπιθυμοῦσε τὸν θάνατο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ θάσανα τῆς ζωῆς...

Κι' ὅμως, κάποιος ἀγρυπνοῦσε γι' αὐτήν: ὁ ἱνσπέκτορ Κλαίρ.
...Ὁ ἱνσπέκτορ Κλαίρ πού ἐδῶ καὶ μιά ὀδομάδα, ταξίδευε μέσα στὸ δάσος. Δὲν τὸν φοβίξε ὁ ἀφίλοξενος τόπος ὅπου βρισκότανε.

Προχωροῦσε ἀποφασιστικά. Τὸ βαρελάκι μὲ τὸ νερὸ πού κουβαλοῦσε μαζί του τὸν προφύλασσε ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ἔχθρο: τὴν δίψα. Προχωροῦσε μὲ σκοπὸ νὰ φθάσῃ στὸ Λευκὸ Ποτάμι.

Εἶχε πεισθῇ πῶς ὁ γκάγκστερς Κίντ Φράνκ εἶχε φύγῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀπ' τὴν προανάκριση τῆς κ. Μπάρνερ, ὁ ἱνσπέκτορ ἦταν πεπεισμένος πῶς διώκτης τῆς οἰκογενείας Μπάρνερ ἦταν ὁ Φράνκ πού εἶχαν ἀποπειραθῇ ἄλλοτε νὰ τοὺς σκοτώσῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν γυναῖκα πού εἶχε περιφρονήσει τὸν ἐρωτὰ του. Στὸ τέλος, σκότωσε τὸν Ρόουλετ, πεπεισμένος πῶς ἡ κ. Μπάρνερ εὐνοοῦσε αὐτόν.

Γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τῆς κ. Μπάρνερ ἔπρεπε νὰ συλληφθῇ ὁ δολοφόνος. Αὐτὸν λοιπὸν κυνηγοῦσε τώρα ὁ ἱνσπέκτορ Κλαίρ...

Ὁ ἱνσπέκτορ βάδιζε—τώρα στὴν δ-χθὴ τοῦ ποταμοῦ. Τὰ πόδια του θυμίζοντανε θαθεῖα μέσα στὴν ἄμμο.

Ξαφνικά σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' ἐκεῖ πού ἦταν εἶδε ἕναν κροκόδειλο νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος! Ἐκεῖ, ἕνας ἄνδρας ἦταν ὄρθιος καὶ φαινόταν ὑπνωτισμένος ἀπ' τὸ ἔρπετό. Ἐκεῖνος πού εἶδε τότε ὁ Κλαίρ, τὸν κατέπληξε: ὁ ἀνθρωπος εἶχε βάλεϊ τὸ χέρι του μέσα σ' ἕνα καλάθι πού εἶχε μαζέψῃ του, πήρε ἕνα σκυλάκι καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ ποτάμι. Ἀκούστηκαν γαυγίσματα κι' ὁ κροκόδειλος κατεσπάρει τὸ σκυλάκι, θάφοντας κόκκινο τὸ νερὸ ὀλόγυρά του. Σὲ λίγο, ὁ ἀνθρωπος ἔπαιρνε ἕνα δεύτερο σκυλάκι καὶ τὸ ἔριχνε κι' αὐτὸ στὸ ἀπείσιον θηρίο.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ριζῇ κι' ἄλλο. Ὁ Κλαίρ εἶχε ὀρμήσει κατὰ πάνω του καὶ τὸν ἔσφιγγε μὲ ὅλη τὴν δύναμη.

Οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν ἀρπαχθῇ τώρα γερά κι' ἀγωνίζονταν μὲ λύσσα.

Τὸ καλάθι εἶχε ἀνοίξει κι' ἕνα σκυλὶ ὤρμησε ἔξω:

—Κὸς! ἔκανε ὁ ἱνσπέκτορ.

Δαγκωμένος στὸν μηρὸ, ὁ κακοῦργος ἔμπηξε μιά κραυγὴ πόνου. Ὁ σκύλος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Νικημένος, γωμένος ὡς τὸ γόνατο στὴν λάσπη τοῦ ποταμοῦ, ὁ κτηνάνθρωπος φώναξε τοῦ ἀστυνομικοῦ:

—Σῶσε με!

—Ὁμολόγησε πρῶτα πῶς ἐσὺ σκότωσες τὸν Τζόννυ Ρόουλετ...

—Ὁχι!

—Μόνο ἔτσι θὰ γλυτώσῃς!

—Ὁμολογῶ! Τὸν σκότωσα!

Ἡ ἐπιστροφή στὸ Σουδάν ἔγινε σύντομα. Ὁ ἱνσπέκτορ Κλαίρ ἦταν τρελ-

Ἐξυπνα καὶ κουτά

ΕΙΧΕ ΠΙΑ ΠΑΛΗΩΣΕΙ

Ἐκεῖνη μπροστὰ στὴ διτρίνα τοῦ καπελάδου.
—Τί ὥραio αὐτὸ τὸ καπελλάκι, Ἀγαμέμνων... Πάρε μου το!...
—Μὰ τὰ Χριστοῦγεννα δὲν σοῦ πῆρα νέο καπέλλο;
—Ναὶ χρυσό μου, ἀλλὰ εἶναι πιά τοῦ περασμένου χρόνου!...

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ὁ ἄρρωστος στὸν γιατρὸ, παρούσης καὶ τῆς ἀσηχηστάτης συζύγου του:
—Γιατρέ μου, ἡ γυναικούλα μου τί θὰ γίνῃ, ἂν πεθάνω; Ὁ ἀγγελὸς μου, ἡ κουκλίτσα μου;
Καὶ ὁ γιατρὸς στὴν σύζυγο, ἐμπιστευτικά:
—Ἀπὸ πότε ἄρχισε τὸ παραλήρημά του;

ΣΤΗΣ ΧΑΡΤΟΠΙΧΤΡΑΣ

—Κυρία μου, ὁ ἄντρας σας σὰς ἀπατᾷ! Βλέπω δίπλα του μιά γυναῖκα, μιά ξανθεῖα, πού τὸν ἀκολουθεῖ πάντα ὅπου καὶ ἂν πηγαίῃ, ἔχει γίνῃ ἡ σκιά του.

Καὶ ἡ ἀπατωμένη κυρία:
—Θὰ κοιτάζεται τότε πολὺ ἡ καυμένη. Ὁ ἄντρας μου εἶναι ταχυδρομικὸς διανομεύς!...

ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

—Ἀἰθέρα τὴν ἐπίσκεψή μου κατὰ 90 τοῖς ἐκατὸ—ἐξ ἄλλου ὅμως μπορεῖτε νὰ καταγγήσετε τὸ ἐσπερινὸ δείπνο... Ἔτσι θὰ βγῇτε καὶ κερδισμένοι...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

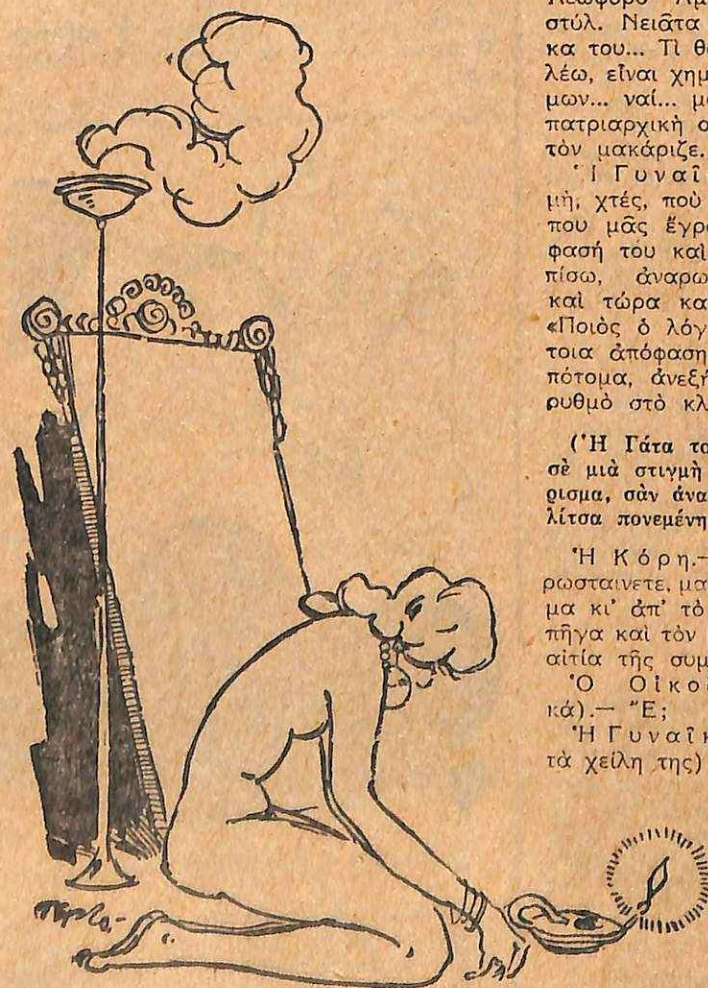
ΝΕΜΙΕΣΙΣ...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Κ. Τ. ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Οικοδεσπότης.
Η Γυναίκα του.
Η κόρη τους.
Η γάτα του σπιτιού.
Μιά νεραϊδένια υπηρέτρια

Είναι πρωί. Άπριλς. Παίρνουν το πρωινό ταχτικό τους ρόφημα στην υπέροχη του σπιτιού των θεράντα. Ο Οικοδεσπότης, η Γυναίκα του και η Κόρη τους. Μιά νεραϊδένια 'Υπηρέτρια, πεντακάθαρη τους σερβίρει με σερβίτιο άσμενιο κι' άστραφτερό. Ο μαγευτικός άπριλιάτικος ήλιος τούς λούζει πλούσια, και στα χρυσόπλεχτα μαλλιά της κόρης παιγνιδίζει έρωτιάρινα τις φεγγυόβλες άχτίδες του. Κανείς δεν προμαντεύει το δράμα που θα συμβή άργότερα. Η νεραϊδένια 'Υπηρέτρια τελειώνει το σερβίρισμα και φεύγει, κάνοντας μιάν ευγενική υπόκληση. Πλαισιώνεται ή μορφή της με γαλήνη και ήρεμιά' κατά βάθος όμως ύποφέρει τρομαχτικά. Στα πορφύρα της χείλη διαγράφεται ένα χαμόγελο αινιγματικό και τα μάτια της ρίχνουν ένα θαυρσημάντο βλέμμα στον Οικοδεσπότη. Ρουφούν σιγά, άργά, κι' άπολαυστικά. Μ' όλο που φαίνονται ήσυχοι κι' οί τρεις τους, ένδομυχα τους δέρνονται από φοβερή άνησυχία. Σε μιάν μικρή πολυθρόνα, λίγο, παράμερα, κουλουριασμένη πάνω στ' άτλαστό

της μαξιλαράκι, ή Γάτα του σπιτιού (μιάν μαύρη Γάτα με μαλλιά έβένινα και γυαλιστερά πιδ άτλαστό κι' άπ' το μαύρο άτλάζι του μικρού μαξιλαριού της πολυθρόνας) τούς θωρεί παράξενα με τά μεγάλα έμφραστικά της μάτια με τó βαθύ φυσικί τους χρώμα.

Η Κόρη (ένω βάζει, άπό συνήθεια πιά, έκλεκτό ρουζ στα χείλη της, θωρεί την πραγματικά άγγελική μορφή της στο μικρό καθρεφτάκι της δερμάτινης τσάντας της). Κι' έτσι λοιπόν, πήρε τέλος το δράμα μου όνειρο... Η πραγματοποίησή του στάθηκε άδύνατη...

(Άφήνει έναν άπαλό άναστεναγμό, και τά μικρά της στήθη κυματίζουν άνάλαφρα).

Ο Οικοδεσπότης.— Θά πεθάνω με τó έρώτημα: «Γιατί νά τó κάνη αυτό ό άρραβωνιαστικός σου;» Περίεργο! Θαρρεί κανείς πώς είχε προσχεδιασμένη την πράξη. Πώς είχε προμελετήσει τη διάλυση του άρραβώνος.

Η Γυναίκα του.— Μά τόσο άπλό τó βρήκε; (Δυό δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της, που τά σκουπίζει μ' άξιοπρέπεια και βθειά συγκίνηση μ' ένα χιονάτο μαντηλάκι).

Ο Οικοδεσπότης.— Ένα έκάτομύριο μετρητά. Σπίτι τρίπατο στη Λεωφόρο 'Αμαλίας. Πιάνο τελευταίου στύλ. Νεάτα είκοσι χρονών γυναικά του... Τι θά ζητούσε πλείτερο; Δεν λέω, είναι χημικός, ό άνθρωπος. Έπιστήμων... ναι... μά θαρρώ πώς θαμπάνε σε πατριархική οίκογένεια κι' ό κόσμος θά τόν μακάριζε.

Η Γυναίκα του.— Άπ' την στιγμή, χτές, που πήραμε τó γράμμα του όπου μās έγραφε την άμετάκλητη άπόφασή του και μās έστειλε τó δαχτυλίδι πίσω, άναρωτιόμουν κι' άναρωτιέμαι και τώρα και θ' άναρωτιέμαι πάντα: «Ποιός ό λόγος που έθθασε σε μιάν τέτοια άπόφαση έτσι άμέσως, άμέσως, άπότομα, άνεξήγητα! (Κλαίει με σιγανό ρυθμό στο κλάμα της) Τόν άχάριστο!

(Η Γάτα του σπιτιού άνακλιάζεται και σε μιάν στιγμή αφήνει ένα παράξενο νιαούρισμα, σάν άναστεναγμό, σάν ανθρώπινη λαλίτσα πονεμένη, σάν νά θρηνη ήατι).

Η Κόρη.— Μήν κλαίτε και μήν άρρωσταίνετε, μαμά. Χτές, μετά άπ' τó γράμμα κι' άπ' τó στάλσιμο του δαχτυλιδιού, πήγα και τόν βρήκα και μού έξήγησε την αίτία της συμπεριφοράς του.

Ο Οικοδεσπότης (έρωτηματικά).— Έ;

Η Γυναίκα του (πού κρέμεται άπ' τά χείλη της).— Τι σου είπε; Ποιά ήταν ή αίτία;

Η Κόρη.— Έντελώς άπλή...

Ο Οικοδεσπότης (φαφιασμένος).— Έντελως άπλή; Κι' έθθασε σ' ένα τόσο βαρυσήμαντο άποτέλεσμα; Συγχαρητή-

ρια! Μπράβο του!

Η Γυναίκα του (Σάν νά διαμαρτύρεται).— Δεν μπορεί νά είναι έντελως άπλή ή αίτία γι' αυτόν... Μπορεί σε μās νά φαίνεται τέτοια. Δεν είναι δυνατόν, θάχη κάποια βάση... Τόν ξέρω καλά τόν άρραβωνιαστικό σου... Άχ! Μου! Τόν άρραβωνιαστικό σου ως χτές. (Κλαίει πάλι)

Η Κόρη.— Μά σās λέω, μαμά, κι' έπιμένω: έντελως άπλή. Έτσι τουλάχιστο τη βρίσκα έγώ.

Ο Οικοδεσπότης.— Τέλος πάντως, έξηγήσου!

Η Γυναίκα του (Μέσ' άπ' τά κλάμματα).— Πές μας, κόρη μου.

Η Κόρη.— Ξέρετε καλά πώς ό "Άγγελος" (Έτσι λέγανε, άναγνώστα, τόν άρραβωνιαστικό) άγαπούσε έξαιρετικά τη Γάτα μας. Όσες φορές θάρχότανε στο σπίτι κάτι θά της έφερνε κάτι φαγώσιμο, κάποιο γιό τó λαιμό της στολίδι, μιάν κόκκινη φιούμπα γιό τó πόδι της, ένα ρουμπινί σκουλαρίκι γιό τ' ατάκι της, που τó τοποθετούσε με μιάν μικρή καουτσουκένια σουτίτσα. Και εκείνη άνταποδίδοντας θαρρείς (όχι θαρρείς: άνταποδίδοντας, άκριβώς,) τις προσφορές και τις καλωσύνες του, κουλουριαζόταν ευγνώμονα στα πόδια του. Πολλές φορές, λές και προμάντευε την άφιξή του, τόν περίμενε στο κατώφλι της εξώπορτας, κι' άλλες φορές, σάν έφευγε, τόν κατευόδωνε ως σ' ένα ώριμο άσμενιο σημείο του δρόμου και γύριζε πάλι θλιμμένη, μά με την γλυκειά προσμονή του καινούργιου έρχομού του στο σπίτι.

(Σωπαίνει. Ο 'Απριλιάτικος ήλιος γίνεται χάρμα τών ματιών κι' απλώνεται ναχελικά στα πάντα και παντού. Άπό τη θεράντα φαίνεται στο βάθος μιάν όμορφη άλλεά, όπου τιτιβίζουν όλόχαρα γεμάτοι ζωή κι' ευχαρίστηση μερικοί σπίνοι, κι' άλληλοισμιπιούνται νοζήδικοι. Μιάν πλούσια σε κορμοστασιά κι' άνθιση λεμονιά σκουπά άλόχερα τó βαρύ άρωμά της. Είναι άριστούργημα τούτο τ' άπριλιάτικο πρωινό!).

Ο Οικοδεσπότης (άνυπόμονα και με άρκετη άνησυχία).— Συνέχισε!

Η Γυναίκα του.— Έκανες νά με πνίγη ή περιέργεια! Σε παρακαλώ θερμά, παιδί μου, λέγε...

Η Κόρη.— Σε μιάν άπ' τις έπισκέψεις του κι' άπ' τούς χαιρετισμούς του με τη Γάτα, πνιγμένος μέσα σε χάρουμένο παιδιάτικα γέλοια, μού είπε: «Η Γατούλα μας βρίσκεται σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση... σε λίγο θάχουμε τοκετό κι' θάλώ μ' άκούς, άγαπημένη μου;— Θέλω ένα... γατάκι! Ένα δικό της μαύρο γατάκι, μαύρο σάν κι' αυτήν, με μαλλιά έβένινα και με φυσικιά μύτια... Νά μού τó φυλάξεις». Θυμάμαι πώς γέλασα με την καρδιά μου, μά αυτός σοβάρά κι' έπίσημα συνέχισε: «Τό θέλω τó γατάκι, λατρεία μου! άγαπώ τη γάτα του σπιτιού σας τρελλά... Θά ζητούσα νά μού τη δίνετε κι' αυτήν σάν ένα μέρος της προίικας' μά έπειδή είναι γνωστό πώς ή Γάτα, όσο κι' άν σ' άγαπά, δεν αφήνει πο-

τέ τó σπίτι που συνήθισε νά μένη, κι' έπειδή έμείς θά κατοικήσουμε άλλοι όταν ένωθοιμε γιό πάντα, γι' αυτό σου ζητώ ένα γατάκι της». Γέλασα ξανά με τά τόσο άφελή λόγια του— έτσι μού φάνηκαν— μ' αυτός μού ξανάπε πιδ έπίσημα, πιδ σοβάρά τώρα «Αν δεν τó κάνης αυτό που σου ζητώ θά τó θεωρήσω ως άπόδειξη ότι δεν μ' άγαπάς και μ' άφάνταστη λύπη μου θ' άναγκαστώ νά σου στείλω τó δαχτυλίδι πίσω και την παραίτησή μου άπ' τó άρραβώνια!» (Βαθείά σιωπή.) "Όπως κι' έγινε...

(Γέρνει τó μορφο με τó χρυσόπλεχτα μαλλιά κεφάλι της πάνω στα μπράτσα ένφ' τά χέρια της κουλουριαστά έπεσαν στο τραπέζι. Στο άπότομο πέσιμο τών χεριών της άναποδογυρίστηκε ή άσμενία ζαχαριέρα και μερικες τετράγωνες καραμέλες κύλισαν κάτω στα πλακάκια και στο περσικό χαλί που πατούσαν τά πόδια τους. (Κλαίει μ' άναφυλλητά).— Νά γιατί τ' όνειρό μου διαλύθηκε! Νά γιατί ή πραγματοποίησή του στάθηκε άδύνατη! (Δέ σηκώνει τó κεφάλι της: μόνο κλαίει... κλαίει...).

Ο Οικοδεσπότης.— Χαράστην γι' άπαίτησή!

Η Γυναίκα του (Μ' άναλαμπή χαράς κι' έλπίδας. Ένα χαμόγελο πλαισιώνει τη μορφή της) Ένα γατάκι; Ωραίο κι' αυτό! Μά... μās χάρισε τέσσερα ή μεγάλη μας Γάτα! Τά δυό μαύρα, κατάρμαρα σάν κι' αυτήν, με τις τρίχες έβένινες και γυαλιστερές και με τά έκφραστικά της φυσικιά μάτια...

Η Κόρη (Μέσα στους λυγμούς της).— Δεν είναι πιά... Δεν είναι κανένα πιά...

Ο Οικοδεσπότης (κάπως νευρισμένος).— Ωραία συζήτηση πρωί-πρωί.

Η Γυναίκα του (ξαφνιασμένη).— Δεν είναι πιά; Μά πώς; Γιατί; Τι γίνανε έπί τέλους τά τέσσερα γατάκια;...

Η Κόρη.— Τι γίνανε;... Τι γίνανε;... Γίνανε ή καταστροφή μου! Σκοτώσανε γιό πάντα την ύπαρξή μου! Άφανίσανε την ευτυχία μου! Πεθάνανε την άγάπη μου! (Κλαίει... Κλαίει πιδ σπαραχτικά τώρα, οδύρεται).

Ο Οικοδεσπότης.— Τι γίνανε... θά χαθήκανε! Λένε πώς μερικες Γάτες τά πνίγουν τά γατάκια τους όί ίδιες... ή και με τη βοήθεια όμοφύλων τους.

(Τούτη τη στιγμή όρμέμφια ή Γάτα του σπιτιού νιαουρίζει άρχημα σάν νά πληγώθηκε κατάκαρδα. Πετιέται τρέμοντας σύγκορμα και με μιάν άστραπιαία κίνηση βρίσκεται στα γόνατα του Οικοδεσπότη και κουλουριάζεται σάν δαίμονας σ' αυτό. Κείνος, γεμάτος τρομάρα, άνατινάζεται και προσπαθεί ν' άπαλλαχτή άπ' αυτήν. Οι γυναίκες κατατρομαγμένες δεν ξέρουν τί νά πούν. Άναυδες. Τάχουν χαμένα. Η Γάτα χώνει τά νύχια της αίχμηρά στα χέρια του Οικοδεσπότη. Αυτός κραυγάζει άπ' τόν πόνο. Τό αίμα του βάφει τó πάλλευκο τραπεζομάνηλο του τραπέζιού' ή Γυναίκα του κι' ή Κόρη του φωνάζουν τη Γάτα. Η Γάτα τις άκούει πεθηνία. Ξεσιλαβώνει άπ' τó κουλούριαμά της τόν Οικοδεσπότη και πηδά χάμου. Φεύγει περφηανη μ' όρθόστητη την Ουρά. Φτάνοντας στο κατώφλι της τζαμωτής πόρτας που οδηγεί στο μικρό χώλλ της σάλας, στρέφει τó κεφάλι της και θωρεί με τά μεγάλα έκφραστικά της μάτια, ικανοποιημένη γιό ό,τι έκανε, τόν Οικοδεσπότη που προσπαθεί με τó μεταξέντο μαντήλι του νά συγκρατήσει τó αίμα που βγαίνει άπ' τις βαθείες γραντζουνιές. Η Γάτα του σπιτιού χάνεται).

Ο Οικοδεσπότης (τρέμοντας).— Παρά λίγο νά λιποθυμήσω άπ' τόν πόνο!

Η Γυναίκα του (κατάπληκτη).— Τι ήταν αυτό; Πώς τόκαμε αυτό; Τρομαχτικό! Πρωτάκουστο!

Η Κόρη (άπροσδόκητα πληγωμένη άπ' τó συμβάν).— Περίεργο! Θαρρεί κανείς πώς κάτι τó άνώτερο και τó άνεξήληστο την καθόδηγησε!...

Ο Οικοδεσπότης (που άλγει).— Πονώ... Πονώ φοβερά! Φοβάμαι γιό τά ένδεχόμενα... Τρέμω γιό τη μόλυνση! Πρέπει νά δώ τó γιατρό μας... Πάω στο φαρμακείο!

(Φεύγει διαστικά. Προχωρεί σχεδόν με άματα γρήγορα. Κλείνει ξοπίσω του με θόρυβο τη τζαμωτή πόρτα και τώρα άκούγονται τά θαρείς θήματά του στο δάπεδο μά ταυτόχρονα άκούγεται κι' ένα πνιγτό νιαούρισμα της Γάτας. Οι δυό γυναίκες άνησυχούν τρομερά. Βρίσκονται σε άπόγνωση. Άλληλοισμιπιούνται έρωτηματικά και δεν ξέρουν τί νά πούν και τί νά ύποθέσουν. Τούτη τη στιγμή άνοίγει ξανά ή τζαμωτή πόρτα και στο τέλερο της πλαισιώνεται ή κορμοστασιά της νεραϊδένιας 'Υπηρέτριας που πριν με την πεντακάθαρη άμφίεσή της σερβίριζε τ' άφεντικά της με τó άστραφτερό κι' άσμενίο σερβίτιο).

Η Γυναίκα.— Έφυγε ό κύριός σου; Η 'Υπηρέτρια (κυττάζει σάν ύ-

πνωτισμένη στο κενό).— Τώρα μόλις... Ξέφυγε άκόμα μιάν σταγόνα αίμα άπ' τó γρατζουνισμένο ο χέρι του και κοκκινόβαφε και τó δικό μου κορμί προχθές τó βράδυ... Κοκκινόβαφε και τή μικρή κόχη που τόσο άθωα κοιμόντουσαν τά τέσσερα γατάκια γιό νά μ'ήν ξυπνήσουν ποτέ πιά... Κοκκινόβαφε όλόκληρο τó σπίτι με τó αίμόχαρο ένστικτό του... Κοκκινόβαφε τούς άρραβώνες της μικρής μου άγγελικής κυρίας... Όλους κι' όλα... Όλα κι' όλας... Άστοργα και τρομαχτικά τά πάντα κοκκινόβαφε.

(Άλαλες μένουν οι δυό γυναίκες! Τραγικά πτώματα, τά θαρρείς που στέκουν άπολιθωμένα στο τρομερό άκουσμα τών λόγων που άπ' τά χείλη των τρεμάνεραϊδένιας υπηρέτριας. Έκείνη στέκει άκαιτη στο τέλερο της τζαμω-

της πόρτας. Η μορφή της πορφυρώθηκε από θυμό εύλογο και μιάν μεγαλοπρέπεια την έψήλωσε άπ' τη θέση της και φαντάζει τώρα κάτι τó μεγάλο και τó υπέρτατο! Θαρρείς πώς λόξεψε ό μαγευτικός άπριλιάτικος ήλιος και της τύλιξε με τις ύπεροχες άχτίδες του τά μαλλιά, σάν σε φωτοστέφανο μάρτυρος. Δυό σπίνοι πάνω στην άλλεά—παράξενο—άρχισαν ένα θλιμένο τιτίβισμα! Μιά τούφα πέταλα άπ' την πλούσια άνθηση της Λεμονιάς άναδεύει άπότομα—φεύγει άπ' τó δέντρο—και σκορπίζεται γύρω... Δυό τρία—πέντε—δέκα—άπ' αυτά πέφτουν στο κεφάλι της, κυλούνε στο κορμί της, και σταματούν στα πόδια της. Μοσκοβολιές χύθηκαν παντού! Κάπου σε μιάν κόχη, ή Γάτα του σπιτιού—μιστήριο άπό πού πρόβαλλε—στηλώθηκε και θωρεί προσεχτικά την 'Υπηρέτρια. Θαρρείς πώς άκούει... αισθάνεται πώς νοιώθει τί γίνεται).

Η 'Υπηρέτρια (σάν σε όνειρο και σε νευρική υπερένταση).— Κοιμόμουνα στην κάμερή μου... Στο πρωτόπνι άναδέυτηκε κάτι, και στού καντηλιού τó φως ένα φάντασμα όλόρθο στάθηκε... Πνιγόμουν! Νά φωνάξω άδύνατο. Ένας έφιάλτης βάραινε τά στήθεα μου κι' ένα χέρι σιδερένιο έσφιγγε τó λαρύγγι μου! Συλλογίστηκα: Κοιμάμαι κι' όνειρο τρομαχτικό θά βλέπω. Μά ή σκιά προχωρεί ως την κλίση μου, απλώνει σάν τανάλιες τά δυό χέρια και σφίγγει άπελπιστικά τά μπράτσα μου! Θέλω νά ξεφύγω, μά εί-

—Αν δεν κάμψω αυτό που σου ζητώ θά τó θεωρήσω ως άπόδειξη ότι δεν μ' άγαπάς.

λωση στα χείλη της και δεν είπωθη...

—Εγώ, είμαι... ψυθυρίσε εκείνος.

Δίστασε όμως. Γιατί να πη σ' αυτή την μικρή πώς είναι συνθέτης;... Έξ' άλλου, είχε πάψει πιά να είναι συνθέτης... "Ωστε..."

—Εγώ, δεν κάνω τίποτα... είπε τέλος. Τά ξεπουλώ όλα κι' ετοιμάζομαι να εγκαταλείψω την Γαλλία για πάντα...

■ ■

Ξαφνικά, η "Εδιθ ένοιωσε τον έαυτό της πολύ λυπημένο. Την κυρίευσε ένα είδος άκαθόριστης άγωνίας. Μιά άγωνία άνακατωμένη με ένα κύμα ζωής που ξεχειλούσε μέσα της. Ήταν ταραγμένη.

—Μην λυπάσθε στη ζωή σας ποτέ. "Οταν είναι κανείς εικονιστής, έχει όλα τα πλούτη του κόσμου... το αντίλαμπαν όμως μονάχα όταν πατήσει στα σκράνα...

Προχώρησε ως το πιάνο που ήταν σε μία γωνιά.

Έκείνη, θάπρεπε να φύγει. Δεν είχε πιά τίποτα να κάνει εκεί.

Είχε όμως την έντονη πώς ανέκαλυπτε μία υπέροχη πηγή και φοβόταν μην την δει να χάνεται μέσα στην γη. Και την φύλαγε.

Έκείνος δεν εξέταζε τί ήταν εκείνο που τον έκαναν να αισθάνεται τόσο ευχαρίστηση φλυαρώντας. Δεν άνελευ τα συναισθήματά του. Τό βέβαιον ήταν πως μόλις είχε μπει μέσα εκείνη, ένοιωσε πως άνέννευ καλλίτερα.

—Ξέρετε μουσική; την ρώτησε.

—Μάλιστα, παιδί πιάνο...

Και λέγοντας, πλσίασε το πιάνο κι' είδε άνοιχτό ένα κομμάτι:

Κλώντ Καντές;

ΕΡΗΜΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Της εξέγησε με δυό λόγια:

—Άλλοτε, συνέθετα...

Η "Εδιθ μηχανικά, χωρίς ν' άντιληφθί τι έκανε, κάθισε στο πιάνο. Άργότερα, όταν τό σκέφθηκε, δεν μπορούσε να τό εξηγήσει. Είχε κάνει ό,τι έκανε σαν ύπνωτισμένη.

Από τις πρώτες νότες, έκείνος την άκουγε γοητευμένος. Έρμηνευε υπέροχα την σύνθεσή της. Όλη ή ψυχή της βρισκόταν εκείνη την ώρα στην άκρη των δαχτύλων της. Δεν παρερμήνευε κανέναν χρωματισμό. Ήταν ένα είδος άγριας μελωδίας που κατέληγε σ' έναν λυγμό...

Όταν ξεψύχησε και ή τελευταία νότα, έμειναν για κάμποσα δευτερόλεπτα σιωπηλοί—κι' αυτά τα δευτερόλεπτα τούς έφεραν πιά κοντά τον ένα στον άλλον, πιά κοντά απ' ό,τι θά τούς έφεραν τα πιά εύρηματα λόγια.

—Τι όμορφο που είναι... Τι όμορφο... είπε τέλος εκείνη διακόπτοντας την σιωπή.

Πέρασε ένας χρόνος που έγραψα αυτό το κομμάτι. Από τότε... δεν έκανα τίποτα...

—Γιατί;

Έκείνος πήρε τότε ένα ειρωνικό ύφος:

—Όμολογώ, δεσποινίς, είπε, πως έκπλήσσομαι πολύ... Η πόλη της της πορσελάνης οδηγεί σε όλα και στις καλλιτεχνικές απολαύσεις ακόμα... Η αλήθεια είναι ότι μπορεί ν' αγαπά κανείς συγχρόνως και τις πορσελάνες και την μουσική... Γιατί όχι;... Δεδομένου μάλιστα ότι οι πορσελάνες είναι για την κυρία μητέρα

σας που θάρρη τό άπόγευμα, ίσως...

Η "Εδιθ ήταν πολύ συγκινημένη...

—Ναί... Ναί... πήτε μου όμως... θά ήθελα για μένα έναν "Ερμηικό περίπατο... γιατί θέλω να τό ξαναπαίζω...

Ήταν δρθιοι κι' οι δυό... Τά φωτεινά μάτια της "Εδιθ, ίκέτευαν.

—Θά σάς στείλω άργότερα ένα κομμάτι, γιατί δεν έχω, προς τό παρόν, αντίγραφο...

Είχαν φθάσει κοντά στην πόρτα. Μιά βαρεία σιωπή τούς σκέπαζε. Ποιός ξέρει; Ίσως θάπρεπε να πη ό ένας στον άλλο να μείνει.

Η "Εδιθ ξαναβρέθηκε στο Λουξεμβούργο χωρίς να ξέρη πώς.

Έκείνος ξαναγύρισε στο πιάνο, κάθισε κι' έμεινε έτσι πολλή ώρα, πολλή...

Όταν έφθασε ή κ. Μπερί τό άπόγευμα βρήκε τις πορσελάνες στον θυρωρό μαζί με τις τιμές. Ένα ευγενικό γράμμα του Καντές συνόδευε τό δέμα.

Ο καλλιτέχνης προσφαιζόταν μία βιαστική άποκαιρητιστήριο έπ'σκέψη, για να δικαιολογήσει τό γεγονός ότι δεν έφερε ό ίδιος τις πορσελάνες.

■ ■

«Μασσαλία...

Τό γράμμα σας με συνεκίνησε βαθειά, δεσποινίς, και με μεγάλη μου χαρά σάς στέλνω την νότα του "Ερμηικού περιπάτου».

Εγώ σάς χρεωτώ εύγνωμοσύνη που μοι έκφράσατε τόσο όμορφα την συγκίνηση που νιώσατε παίζοντας τό κομμάτι.

Λυπούμαι μόνο που ό «Περίπατος» ξύπνησε μέσα σας θλίψη. Έλπίζω να μην την νιώσετε ποτέ στην πραγματικότητα και να έχετε πάντα στους περιπάτους σας, έναν οδηγό που θά προπορεύεται για να σάς άνοίγει τον δρόμο...

Κλώντ Καντές

«Παρίσι...

Σας εύχαριστώ. Όλα τα έλαβα και δεν περιγράφεται ή χαρά μου. Πόσες φορές έπαιξα ως τώρα τον "Ερμηικό περίπατο»!

Τι θλιμμένο όμως που ήταν τό γράμμα σας, μολονότι μοι εύχόταν την εύτυχία! Μήπως στην Μασσαλία δεν φωτίζει ό ήλιος τον γαλάζιο ούρανό;

"Εδιθ

«Μασσαλία...

Φωτίζει ήλιος τον γαλάζιο ούρανό, στην Μασσαλία, με υπέροχο μάλιστα φώς. Για να νιώσει όμως κανείς αυτό τό φώς, πρέπει να βρίσκεται εν άρμονία μαζί του. Πώς να περπατά κανείς άναμεσα στο φώς και στην όμορφη, την στιγμή που νιώθει μέσα του άμετρη άπόγνωση και τό βάρος μιας ζωής που δεν είναι ύποδειγματική. Τό μαρτύριο κάθε μέρας, κάθε στιγμής είναι μεγάλο και για να τό ξεχάσει κανείς, ζή μονάχα την νύχτα κι' έπιστρέφει άργά για να κοιμηθί όσο τό δυνατόν περισσότερο τη μέρα...

Κλώντ Καντές

«Παρίσι...

Έχετε άδικο να σκεπτόσαστε έτσι. Η άνοιξη δεν γενιά τύψεις, αλλά χαρί-

ζει την έλπίδα... Να έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτήν...

"Εδιθ

«Μασσαλία...

Σας εύχαριστώ για τα γράμματά σας, μικρή "Εδιθ, είναι για μένα βάλαμο παρηγοριάς... Άν έφευγα καμιά μέρα πολύ μακριά... δεν θάφευγα μόνος, θά τά είχα μαζί μου συντροφιά. Και τά σκοτεινά βράδια θά τά ξαναδιάβαζα...

■ ■

Η "Εδιθ ξανάγραψε, αλλά δυό γράμματά της έμειναν χωρίς άπάντηση...

Πέρασε καιρός. Η "Εδιθ παντρεύτηκε έναν νεαρό μηχανικό με εύρύ μέλλον, τον Ζάν Ντυμπό...

Δεν είχε γνωρίσει τον άπογοητευμένο συνθέτη αρκετά ώστε να τον αγαπήσει σε βαθμό που να ύποφέρει... πάντως όμως είχε μέσα στην καρδιά της την θέση που κανείς ποτέ δεν θά του έπαιρνε, χάρις στον "Ερμηικό περίπατο»...

Υστερα από ένα χρόνο ή "Εδιθ άπέκτησε ένα γιό, τον Ζάν-Κλώντ.

Ο Ζάν κι' ό Ζάν-Κλώντ ήσαν όλη ή ζωή της: τό παρόν και τό μέλλον της...

■ ■

Ένα βράδυ, ό διευθυντής του συζύγου της έδινε μία δεξίωση στα μεγαλοπρεπή σαλόνια του μεγάρου του, στην λεωφόρο του Δάσους.

Η οικοδόσποινα, μαζί με τούς άλλους καλεσμένους, σύστησε στην "Εδιθ και έναν γέρο άποικιακό.

Σε λίγο οι δυό τους, έβγαίνουν στην βεράντα για να θαυμάσουν στην άστροφεγγιά.

Μοι θυμίζει τις άφρικανικές νύχτες, ή νύχτα αυτή, κυρία μου, της είπε ό σύνοδος της, τις νύχτες της έρήμου... Πόσα όνειρα χάνονται μέσα σ' αυτές... Και τι γαλήνη μας χαρίζουν...

Μέσα στο σαλόνι, κάποιοι στο πιάνο, έπαιζε την «Ρεβερή» του Σούμαν.

Ποιός είναι ό πιανίστας; ρώτησε την νέα άποικιακό. Είμαι λίγο καιρό στο Παρίσι και δεν γνωρίζω πολύ κόσμο...

—Είναι ό Στάνμπεργκ, ό συνθέτης...

—Τόν γνωρίζετε, κυρία μου; Θά έπιθυμούσα να μοι τόν συστήσετε για να του ζητήσω να μοι παίξει άπόψε τό έργο που ένας φίλος μου συνέθεσε εκεί κάτω, στην έρημο...

—Πολύ εύχαριστώ...

Σε λίγο, ό άποικιακός έπέστρεψε με μία νότα:

—Γιτοφορείται: «Τό τέλος ενός έρμηικού περιπάτου».

Η "Εδιθ τόν κύταξε κατάπληκτη και έμεινε άφωνη για λίγες στιγμές. Υστερα, τραύλισε:

—Πώς... τό είπατε;

—Τό τέλος ενός έρμηικού περιπάτου».

—Ποιός... τόχει γράψει;

—Ένα φίλος μου, κυρία μου, ένας άρξενος άνθρωπος που τόν άνταμώνει μία μέρα στην έρημο, προς νότον.

Ήταν άμύλητος και, σχεδόν πάντα, περπατούσε όλομόναχος. Μιά ύπαρξη που πάντα φύλαξε τό μυστήριό της... Κι' ένα βράδυ, πιά κουρασμένη από ό,τι ήταν συνήθως, συνέθεσε: «Τό τέλος του έρμηικού περιπάτου».

Η "Εδιθ κόντευε να λιποθυμήσει.

—Τό όνομά του;

Δεν ήταν άνάγκη να τό άκούσει, άφοι

τό γνώριζε κιόλας.

—Κλώντ Καντές...

Κλώντ! Κλώντ! Τό κεφάλι της βούιζε. Σκεπτόταν: θά ζητούσε απ' τόν άποικιακό την διεύθυνση του Κλώντ... Άν ήταν άρρωστος, θά πήγαινε να τόν περιβάψει. Έπρεπε να τόν ξαναδύ... Ήταν καθηκόν της... Θάκλαιγε στο πλευρό του... Θάβρισκε να του πη τόσα πράγματα για να μην είναι πιά δυστυχισμένος. Θά του χάρεισε τό μέτωπο.

—Άληθινά παράξενος τύπος, συνέχισε ό συνομιλητής της... Μιά μέρα που μιλούσαμε για άναμνήσεις, για άφελή άλλα συγκινητικά πράγματα που καθέννας διατηρεί μέσα του κι' έπιθυμεί να τά ξαναβλέπει συχνά πρό παντός όταν είναι μακριά, με βεβαίως πως δεν είχε τέτοιους δεσμούς: «Σε όλη την ζωή μου, μόνο δυό γράμματα έχω φυλαγμένα... δυό γράμματα μιας γυναίκας που είδα για μία στιγμή, κάποιο πρωί...

Η "Εδιθ δεν μπορούσε πιά να κρύψει την συγκίνησή της. Τά δάκρυά της κυλούσαν τώρα άκράτητα. Δεν ύπήρχε άμφιβολία: ήσαν τά δικά της τά γράμματα. Γιατί όμως να τά μάθη όλα αυτά τόσο άργά;... Άπ' τόν δυνατό κλονισμό που ένοιωσε, κατάλαβε πως εξακολουθούσε να τόν αγαπά, πως μονάχα αυτόν αγαπούσε... Τίποτα δεν θά μπορούσε να άντισταθί σ' αυτήν την άγάπη που είχε μείνει βουβή επί τρία χρόνια...

Η "Εδιθ έφερε μπροστά στά μάτια της τό κουρασμένο πρόσωπο του Κλώντ... Τι καλό που θά ήταν να ξαναθυμηθούν τά παλιά. Θά τόν έπαιρνε μαζί της στον Κήπο του Λουξεμβούργου... Θά άνθοι» εκεί ή άγάπη τους...

Μά όχι... ήταν τρέλλα! Ένα άλλος βρισκόταν τώρα στην ζωή της: Ο Ζάν...

Κι' άναστέναζε...

Ο συνομιλητής της συνέχισε:

—Τόν καυμένο, τόν Κλώντ... μία βδομάδα άφοι μούδωκε αυτή την νότα, έφυγε για την έρημο...

Ένα βράδυ μας τόν έφεραν πίσω, αλλά νεκρό...

—Νεκρό!...

■ ■

Η "Εδιθ ένοιωσε μία ζάλη. Διάφορες εικόνες χόρεψαν μέσα στον φλογισμένο της κεφάλι... Ένα άνοιξιότικο, ήλιόλουστο πρωινό του Λουξεμβούργου... Τό τελευταίο του γράμμα... Ένα μαύρο καρβάνι στον γυμνόν όρίζοντα που φέρνει πίσω ένα πτώμα στον σταθμό... «Τό τέλος ενός έρμηικού περιπάτου», ήταν ό θάνατός του που τόν ένοιωσε πάντα...

Ω! Άν τό πρωί που τόν είχε γνωρίσει τού έλεγε τά λόγια που είχε συγκρατήσει ή δειλία της, ίσως να ήταν τώρα εκεί άπόψε... άν τόν άκολουθούσε, ίσως να ήταν στο πλευρό του, εκεί—κάτω στην άπεραντοσύνη της έρήμου, μακριά απ' τόν κόσμο, κι' ίσως να μην πέθαινε... Οι τύψεις την βασάνιζαν, μία άπέραντη θλίψη την έπνιγε...

Ξαφνικά, ένα χέρι άγγιξε τό δικό της. Συνήλθε. Ο σύζυγός της ήταν άντίκρου της και της χαμογέλουσε...

—Πάμε να φύγουμε, άγάπη μου;... Άν ξεπνοούσε ό Ζάν-Κλώντ, θά τρώαζε.

Ο Ζάν-Κλώντ, τό άγαπημένο της παιδί... Και ή μητέρα, νίκησε την γυναίκα που αγαπούσε:

—Ναί, Ζάν, είπε, έχεις δίκιο, πάμε να φύγουμε!...

TONY ΓΕΠΓΟΥΕΛ

ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗ ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΣΚΩΝΙΚΑ

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥΣ

Ο Μάριος συναντά στην Καννενπιέρ έναν παλιό φίλο του Γασκώνο, τόν Τουσάρ και αρχίζουν να τά λένε. Άπό λόγο σε λόγο, θυμήθηκαν και τόν Θεό. Άρχισαν να μιλούν για έκκλησίες.

Ο Γασκώνος παινούσε τις έκκλησίες του τόπου του που είναι τόσο μεγάλες που για να κάνη κανείς τόν γύρο της, χαλνά ένα ζευγάρι παπούτσια.

—Χμ! Αυτό δεν είναι τίποτε, άπαντά ό Μάριος. Έμεις εδώ έχουμε έκκλησίες που άν φωνάξεις σήμερα μέσα σ' αυτές, πρέπει να έπιστρέψης την άλλη μέρα για ν' άκούσης τόν αντίλαλο!

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΟΣ

Ο Μάριος, στις ώρες της σχολής του κάνει και λίγη ζωγραφική. Τό λίγο όμως αυτό δεν τόν έμποδίζει κάθε φορά που θά γίνη κουβέντα να εκθειάζει τό ταλέντο του.

Μιά μέρα, τά λέγανε μ' ένα Γασκώνο φίλο του ζωγράφο σ' ένα καφεείο της Καννενπιέρ:

Ο Γασκώνος.—Και ζωγραφίζεις πάντα, Μάριε;

Ο Μάριος.—Πάντα. Και φτιάνω ξέρεis, άριστουργήματα!

Ο Γασκώνος.—Όχι σάν και μένα! Έγώ μιά φορά ζωγράφισα έναν σ' ένα ξύλο ένα κομμάτι μαριόρου και ήταν τόσο φυσικό κομμένο, που όταν είχαμε τό ξύλο στη θάλασσα, θυβήθηκε άμέσως, σάν νύκανε μάρμαρο!

Ο Μάριος.—Χμ! Έγώ έκανα κάτι ακόμη πιο καταπληκτικό. Είχα ζωγραφίσει κάποτε ένα τοπίο του Βορείου Πόλου για την τραπεζαρία ενός φίλου μου! Αί λοιπόν, ή φυσικότητα ήταν τόσο μεγάλη, που ήταν άδύνατο ό φίλος μου να μπει στην τραπεζαρία του. Πάγωνε από τό κρύο!

■ ■

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ!

Ο Μάριος κάνει τώρα τόν περιοδεύοντα αντιπρόσωπο ενός μεγάλου εργοστασίου χρηματοκιβωτίων.

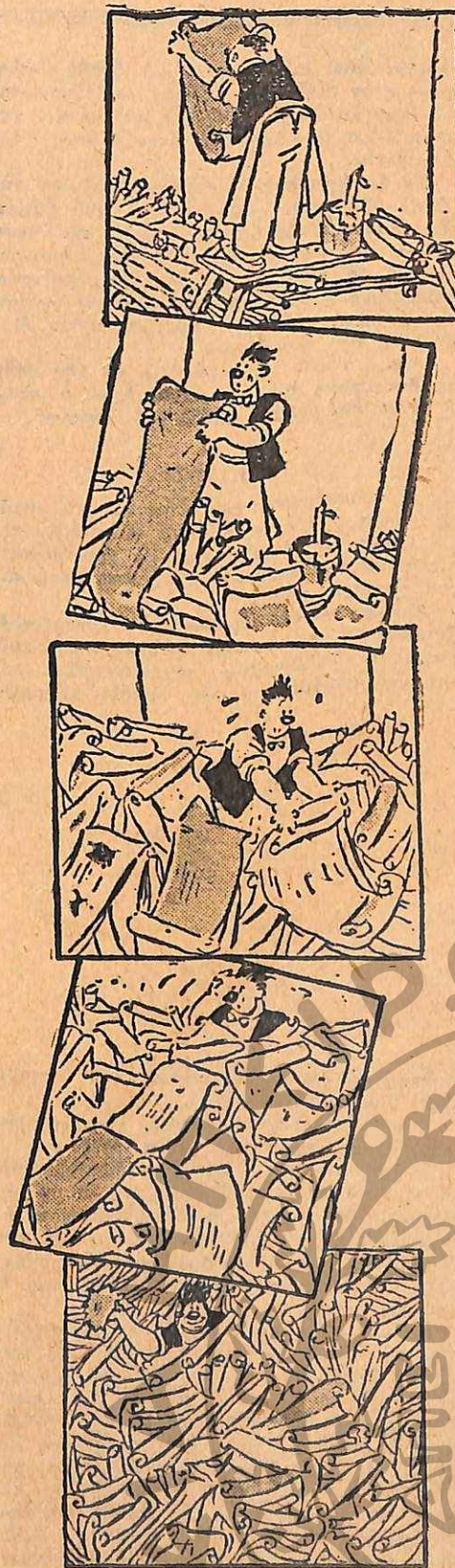
Στό πανδοχείο μιας επαρχιακής πόλεως, συναντάται με τόν φίλο του, τόν Γασκώνο Τουσάρ, που είναι κι' αυτός «περιοδεύον» μιας είσεως χρηματοκιβωτίων. Αρχίζουν λοιπόν οι δυό φίλοι να εκθειάζουν ό καθείς και τά προϊόντα του εργοστασίου του.

—Έμεις τά χρηματοκιβώτια μας, λέγει ό Γασκώνος, είναι τόσο άποδεδιγμένα από την φωτιά που μία μέρα, κλείσαμε μέσα έναν πετεινό ζωντανό, είχαμε τό χρηματοκιβώτιο στον μεγάλο κλίμακα του εργοστασίου και όταν τό βγάλαμε και τό ξανανοίξαμε, βρήκαμε μέσα τόν πετεινό ζωντανό!

Ο Μάριος.—Χμ! Τό λές αυτό σπονδαίο έσύ; Έμεις μιά φορά κλείσαμε μιά κόττα ζωντανή σ' ένα χρηματοκιβώτιο, μαζί με δυό κολώνες πάγου μάναμε ό,τι και σίεs και όταν τό ξανανοίξαμε, ή κόττα ήταν νεκρή...

—Βλέπεις, λοιπόν, ότι δεν άνόησε;...

—...άπό τό κρύο όμως!...

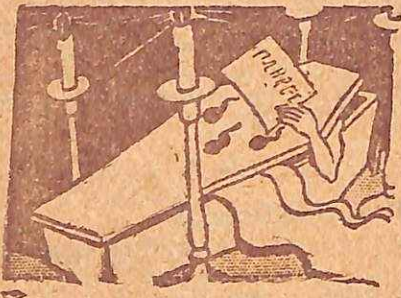
—Επί τέλους! Ηώρα αυτό που γύρευα!

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΤΗΣ ΒΕΛΑ—ΛΟΥΚΑ

Τὸ θαλασινὸ νησί Κούρζολα, ὑπάρχει μιὰ περίεργη συνθήκη. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Βέλα-Λούκα δὲν ἔχουν παρὰ ἓνα μόνον φέρετρο γιὰ τὶς κηδείες τους. Τὸ φέ-

ρετρο αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦν αἰῶνες τώρα. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν μόνον αἰῶνες φέρετρο οἱ ἔνθρωποι αὐτοί, ἀλλὰ καὶ κοινὸ τάφο. Ὄταν πεθάνῃ κανεὶς Βελαλουκιώτης τὸν ντύνουν μὲ τὰ καλλίτερα του φορέματα, τὸν στολίζουν καὶ τὸν βάζουν στὸ μοναδικὸ φέρετρο. Ἀφοῦ γίνῃ ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία, τὸν ἀφήνουν στὴν ἐκκλησία καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὸν παίρνουν καὶ τὸν πηγαίνουν σ' ἓνα εἶδος πηγαδιοῦ, τοῦ ὁποῦ τὸ στόμιο εἶναι κλεισμένον μὲ μιὰ καταπατῆ πού κρατᾷ τὸ κλειδί της ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ. Τὸ πηγάδι αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο, ἀπύθμενο θάλασσα κανεὶς. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐπιτάφια τελετὴ, ἀνοίγουν τὸ φέρετρο καὶ πετοῦν τὸν νεκρὸ μέσα στὸ πηγάδι. Κατόπιν ὁ παπᾶς κλείνει τὴν καταπατῆ καὶ ὅλα ἔχουν τελειώσει! Κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς πὺν παρακολουθοῦν τὴν τελετὴ αὐτή, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κλάψῃ!

■ ■

Η ΣΥΓΓΗΡΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ

Ὡς τώρα, τραγικὴ ἦταν συνθήκη ἡ τύχη τῶν πληρωμάτων τῶν υποβρυχίων, πὺν βυθιζόταν καμιά φορὰ γιὰ νὰ μὴν ξαναβγοῦν πιά στὴν ἐπιφάνεια. Ἐμεναν τὰ ὑποβρύχια ἔτσι κολλημένα στὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ πληρώματα τους χανόντουσαν, πέθαιναν ἀπὸ ἀσφυξία.

Νᾶ όμως, πὺν βρέθηκε τώρα ἓνας θαυμάσιος τρόπος νὰ σώζονται τὰ πληρώματα τῶν βυθιζομένων συνεπεία δυστυχίματος ὑποβρυχίων: εἶναι ὁ «τηλεφωνικὸς σηματοφῆρ» ὡς ὠνόμασαν τὸ μηχανήμα. Πρόκειται γιὰ μιὰ μικρὴ σηματοδότη, μέσα στὴν ὁποία ὑπάρχει ἓνα τηλεφῶνο συνδεδεμένο μὲ μακροτάτο σύστημα πρὸς τὸ ὑποβρύχιο. Ἡ σηματοδότη

αὐτὴ ἔχει ἓνα κόκκινο φῶς γιὰ τὴν νύχτα, πὺν ἀνάβει αὐτομάτως μόλις τὸ μηχανήμα βρεθῇ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, καὶ ἓνα μεγάλο λευκὸ δίσκο δεστὸ ἐξ ἀποστάσεως, γιὰ τὴν ἡμέρα. Ἡ σηματοδότη αὐτὴ εἶναι δεμένη στὴν ῥάχη τοῦ ὑποβρυχίου, ὅταν

λοιπὸν αὐτὸ πάθῃ τίποτε καὶ βρεθῇ κολλημένο στὸν βυθὸ, τὸ πληρώμα του ἐξαπολύει, μὲ ἓναν κατ'ἀλλοῦ χειρισμὸ ἀπὸ μέσα, τὴν σηματοδότη ἢ ὁποία ἀνεδραίνει ἀμέσως στὴν ἐπιφάνεια.

Τὰ θαύματα πὺν θὰ περάσουν ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἀντιλαμβάνονται καὶ στέλλουν μιὰ βάρκα. Τὸ πληρώμα τῆς βάρκας ἀνοίγει τὴν σηματοδότη, παίρνει τὸ τηλεφῶνο πὺν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ ὑποβρύχιο. Ἐτσι ἐπικοινωνεῖται ἐπακριβῶς ἡ θέσις τοῦ σκάφους καὶ γίνεται συνεννόησις γιὰ τὸν καλλίτερο τρόπο διάσωσης τοῦ πληρώματος.

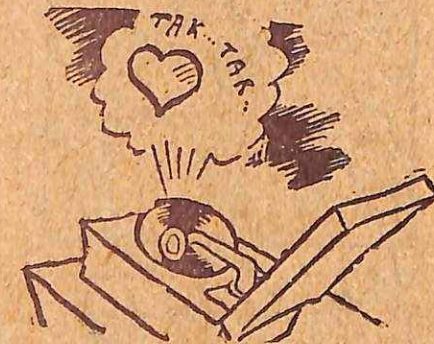
Ἀρκεῖ τώρα, τὸ ὑποβρύχιο νὰ μὴν πάθῃ τὸ δυστύχημα τοῦ σὲ κανένα ἐρημικὸ μέρος ἢ σὲ κανένα μεγάλο βάθος τοῦ Ὠκεανοῦ.

■ ■

ΠΡΟΟΔΟΣ!

Τὸ γραμμοφῶνο δὲν εἶναι πιά τὸ μηχανήμα πὺν ἔγινε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τις ὥρες τῆς ἀνάας μας. Τὸ χρησιμοποιεῖ τώρα καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ μάλιστα κατὰ τὸν πῶς χρῆσιμο τρόπο.

Αἰφνης, παρατηρήθη ὅτι μιὰ ἐπισταμένη ἐξέταση ἀπὸ τὸν παθολόγο ἐνὸς καρδιακοῦ, κορυφαί τὸν ἄρρωστο, τὸν ἐκνευρίζει, κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ἀνώμαλα.

πρᾶγμα τὸ ὁποῖο παραπλανά τὸν γιατρὸ στὴν διάγνωση του.

Ἐσκέφθηκε λοιπὸν, κάποιος Γερμανὸς σοφός, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν φωνογράφο.

Κατασκευάσθηκε ἓνα εἰδικὸ μηχανήμα πὺν εἶναι συνδυασμὸς στηθοσκοπίου καὶ φωνογράφου. Ὁ γιατρός, ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος περιφέρει τὸ στηθοσκόπιο στὸ στήθος τοῦ ἄρρωστου, ἐνῶ ὁ φωνογράφος καταγράφει τοὺς παλμούς τῆς καρδίας. Ὁ ἄρρωστος εἶται δὲν ἐνοχλεῖται διόλου.

Κατόπιν ὁ γιατρός ἐξετάζει μὲ τὴν ἡσυχία του τὴν πλάκα καὶ κάνει τὴν διάγνωση του. Χρησιμώτατο ἐπίσης εἶναι τὸ μηχανήμα γιὰ τις περιπτώσεις πὺν ὁ γιατρός δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ στὸν ἄρρωστο του, εἴτε γιὰ ἄλλους λόγους. Ὁ φαρμακοποιὸς, ἢ τῆς συνοικίας, πὺν θὰ εἶναι στὸ μέλλον ἐφοδιασμένος μὲ ἓνα «καρδιοφονογράφο» ἄς τὸν πούμε, θὰ καταδισκοκλήσῃ τὸν ἄρρωστο καὶ θὰ μεταδώσῃ στὸν γιατρὸ τηλεφωνικῶς ἢ τηλεγραφικῶς τις παρατηρήσεις του.

■ ■

ΜΑΘΗΜΑ ΖΩΟΛΟΓΙΑΣ

Ὅπως ξέρουμε, ὁ Νεγκὺς τῆς Ἀθρησινίας εἶναι τώρα ἐγκαταστημένος μ' ὅλη του τὴν οἰκογένεια καὶ μεριζοῦν ἀπὸ τοὺς πῶς πιστοὺς αὐλικούς του, στὸ Λον-

δίνο. Ἐκεῖ τὰ παιδιά τοῦ τέως αὐτοκράτορος σπουδάζουν ὑπὸ τὴν καθοδήγησις ἐνὸς Ἀγγλοῦ παιδαγωγοῦ.

Μιά μέρα αὐτὸς πῆρε τὰ μαῦρα πριγκιπόπουλα καὶ τὰ πῆγε στὸν Ζωολογικὸ Κήπο τοῦ Λονδίνου. Ὄταν βρέθηκαν μπροστὰ σ'

ἓνα μεγάλο κλωδὸ μὲ ἓνα αἰλουροειδές, ἢ μικρὴ πριγκιπίσσα Τσαχάϊ φώναξε ἀπὸ τεταμένη στὸν παιδαγωγὸ της:

—ὦ! Πόσο θάθελα νὰ μάθαινα τί θάλεγε ἡ καμένη αὐτὴ τίγρις ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ!

Ὁ παιδαγωγὸς κούνησε ἀόριστα τὸ κεφάλι χωρίς νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἐκείνη όμως τὴν ὥρα, περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ ἓνας φύλαξ ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὴν ἀπορία τῆς μικρῆς Τσαχάϊ καὶ ἀπάντησε σοβαρότατα.

—Θάλεγε, δεσποινίς: «Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶμαι ὅμως τίγρις, ἀλλὰ λεοπαρδαλὶς!».

■ ■

ΠΑΛΗ.. ΑΛ' ΑΜΕΡΙΚΑΙΝ

Ἔχετε ἰδέα ἀπὸ πῶς αἱ Ἀμερικανὶν; Καὶ ὅμως εἶναι θέματα πολλὰ περίεργα καὶ γραφικὰ, γιὰ νὰ μὴν πούμε τίποτε παραπάνω. Οἱ παλαιστὲς τραβοῦν ὁ ἓνας τὰ μαλλιά τοῦ ἄλλου, ἀλληλοχαστουκίζονται, ἀλληλοκλωτσοῦνται κατὰμουτρα, ἀλληλοδαγκώνονται κτλ κτλ.

Ἀλλὰ τελευταῖα, ἔγινε καὶ ἓνας παιδικὸς ἀγὼν ἀκόμη πὺν καταπληκτικὸς. Σ' αὐτὸν, οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔκαμαν χεῖρη καὶ μηχανικὸν μέσων.

Οἱ δύο παλαιστοὶ ἦσαν ὁ λευκὸς Ἀμερικανὸς, Τζέιμς Νάνιελ καὶ ὁ ἐρυθρόδερμος Τσὴφ Σέβστον. Ὁ Τζέιμς, δλεπόντας σὲ μιὰ στιγμή ὅτι τὰ εἶχε σκούρα ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ζώνη του, ὅπου τὸ εἶχε κρυμμένο, ἓνα κομμάτι σπῆρα, ἀνάβει ἓνα καὶ βάζει φωτιά...στὰ ὀπίσθια τοῦ ἐρυθρόδερμου! Αὐτὸς θγάζει μιὰ κραυγὴ καὶ ἀφήνει τὸν ἀντίπαλό του. Αὐτὸ ἤθελε καὶ αὐτός, γιὰτὶ παρ' ὅλον ὁ ἐρυθρόδερμος νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἀφάνῃ οἱ πλάτες του

Ἀλλὰ καὶ ὁ Σέβστον δὲν τὸ χώνεψε. Βγάζει καὶ αὐτὸς μιὰ φούχτα πῆρε καὶ τὴν πετᾷ κατὰμουτρα τοῦ Ντάνιελ.

Καταλαβαίνετε τώρα πόσο τὸ κοινὸ τῆς πρωτότητας αὐτῆς πάλης διασκέδασε μὲ τὸ ὄρατο θέαμα!...

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

Μπράστ δολοφόνησε τὸν σύζυγο τῆς κόρης του. Κατορθώνει όμως νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν σιωπὴ τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ αἰσινοῖ μιὰ σχετικὴ ἔγγραφη δήλωση.

13. (Ἡ συνέχεια)

—Μου δίνετε ἐλπίδες, εἶπε ὁ σὲρ Τιμόθεος, καὶ σπρώχνετε. Τώρα, θὰ μὲ συγχωρέσετε. Πρέπει νὰ ἐπιβλέπω τις τελευταῖες προετοιμασίες.

—Θὰ μὴν μπορούμε ἄραγε νὰρθοῦμε ἀπ' τὸν κῆπο; ρώτησε ἡ Μάργκαρετ.

—Αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν πρακτικὸ. Καλλίτερα θὰ κάνατε νὰ παραγγείλετε τὸ αὐτοκίνητο γιὰ τις δέκα ἀκριβῶς. Μὴν ξεχάσετε νὰ πάρετε τις προσελήψεις σας καὶ νὰ μὲ συναντήσετε μόλις φθάσετε.

Ἡ λαίδη Κυνθία συνώδεψε τὸν σὲρ Τιμόθεο ὡς τὴν πόρτα τοῦ τοῖχου. Ὄταν τὴν ἀνοίξε, μερικὰ ζῶα πὺν πηγαίνονταν στὸν κῆπο ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μὲ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις χαρᾶς.

—Μεγάλον μέρος τῆς στοργῆς σας πηγαίνει σ' αὐτὰ τὰ ζῶα, ἀγαπητέ μου ξεναγέ, ψιθύρισε ἡ λαίδη Κυνθία.

—Ναί, μόνο πὺν ἡ στοργὴ τους ἔχει καὶ τὰ δυσάρεστά της, εἶπε ὁ σὲρ Τιμόθεος δείχνοντας τις τρίχες τῆς φοράδας πὺν εἶχαν μείνει ἀπάνω στὸ σακάκι του. Πρέπει νὰ πάω νὰ ντυθῶ γιὰ νὰ δεχθῶ τοὺς καλεσμένους μου καὶ μὲ συγχωρεῖτε πὺν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω...

Μπροστὰ στὰ ψηλὰ κάγκελλα τοῦ Βαλχάουζ, στέκονταν δύο ὑπηρετὲς μὲ λιβρέα. Ὁ ἓνας ἐξετάζε προσεκτικὰ τις κόκκινες κάρτες τῶν προσελήψεων καὶ μόλις δεβαιωνόταν πὺν ἦσαν ἀθηνταίνες, οἱ πόρτες ἀνοίγαν μόνες τους, σὰν νὰ τις κινούσε κάποιος ἀόρατος μηχανισμός. Μόλις περνοῦσε ἓνα αὐτοκίνητο τὰ κάγκελλα, ξανάκλειναν πάλι μόνες τους.

—Ὁ πατέρας μου σ' αὐτὲς τις δεξιότητες παριστάνει τὸν πυροδεσπότη τοῦ Μεσαιῶνος, παρατήρησε ἡ Μάργκαρετ. Τί ὥραια πὺν εἶναι ὅλα ἐδῶ μέσα!

—Εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτο, νὰ μὴν ἔχετε ἔρθει ποτὲ ἐδῶ! εἶπε ἡ λαίδη Κυνθία. Ἡ περιέργεια θὰ μ' ἐσπῶχνε ὡς ἐδῶ, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ σκαρφαλώσω τὸν τοῖχο!

—Δὲν ἐρχόμουν, γιὰτὶ ἀπ' τὴν στάση τοῦ πατέρα μου συμπεραίνει πὺν δὲν θὰ ἐνοίγετο κανεὶς τὴν παραμικρὰ εὐχαρίστησι νύχθῃ ἐδῶ.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος προχώρησε εἰς προὔπνησιν τοῦ μικροῦ ὀμίλου πὺν ἀποτελοῦσαν ἡ κόρη του, ἡ λαίδη Κυνθία καὶ ὁ Φράνσις Λέντσαμ.

—Καλῶς ἦλθατε! εἶπε. Ἐλάτε νὰ σᾶς παρουσιάσω σ' ἓναν φίλον μου μαχαράγιο.

Καὶ ἀποτεινόμενος σ' ἓναν χρυσοφορεμένο Ἰνδὸν:

—Πρίγκιψ, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν κόρη μου κυρία Χίλντις, τὴν λαί-

δη Κυνθία Μίλτον καὶ τὸν κ. Λέντσαμ πὺν νομίζω ὅτι τὸν γνωρίζετε.

—Εἶμαι εὐτυχὴς πὺν ὁ πατέρας σας γίνεται ὁλόένα καὶ πὺν ἐκλεκτικὸς στίς προσελήψεις του, εἶπε ὁ πρίγκιψ.

—Πρώτη φορὰ πῆρα πρόκληση ἐγώ, ὡς μολόγησε ἡ Μάργκαρετ.

—Θὰ ἦτε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα παρατήρησε ὁ πρίγκιψ. Ἀτομικῶς, ἀγαπᾷ τὸ σπὸρ πὺν ὁ πατέρας σας ὑποστηρίζει τὸ σὸ πολλὸ σὰν εὐγενικὸς Μακίνας. Μολονότι αὐτὸ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προγράμματος στὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς δὲν θὰ παραστήτε.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος, μόλις κατάρθωσε νὰ ξεμπλέξῃ ἀπ' τοὺς καλεσμένους του, ἐπέστρεψε πρὸς αὐτοὺς.

—Γιὰ λίγα λεπτὰ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς ἀφήσω μοναχούς, ἀγαπητοί μου ξένοι, εἶπε. Στὸ δωμάτιο ἀριστερὰ, θὰ σᾶς σερβίρουν τὸ δείπνο. Ἀπέναντι εἶναι τὸ σαλὸν τοῦ χοροῦ. Δεξιά, εἶναι ὁ διάδρομος πὺν ὁδηγεῖ στὸ θερμαινόμενον. Τὸ γυμναστήριο εἶναι κλειστὸ ὡς τὰ μεσάνυχτα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπισκεφθῆτε ὅλα τὰ ἄλλα μέρη, σύμφωνα μὲ τὸ γούστο σας. Ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω κατὰ θέλω νὰ ξαναϊδωθῶμε ἓνα τέταρτον πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα στὸ μέρος ὅπου θὰ σᾶς ὑποδείξω.

Τοὺς ὡδήγησε πρὸς ἓναν διάδρομο. Στὴν πρώτη πόρτα δεξιά, ἓνας ὑπηρετὴς στεκόταν σιωπῶς. Ὁ σὲρ Τιμόθεος εἶδε τὴν πόρτα:

—Ἐδῶ εἶναι τὸ ἱερὸ ἀσπὸ μου, εἶπε. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπῇ μέσα χωρὶς τὴν ἀδεία μου. Βρίσκω χρήσιμον νὰ χῇ κανεὶς ἓνα καταβύθιο ὅπου νὰ μπορῇ νὰ ξεκουρασθῇ κάπου-κάπου ὁλοσδιόλου ἥσυχαι! Οὐίλλιαμς, εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν φρουρό, θὰ ἐπιτρέψετε τὴν εἰσὸδον στὸν κύριο καὶ στίς δύο κυρίες στὰ μεσάνυχτα παρὸς τέταρτον.

Ὁ ὑπηρετὴς τοὺς κῆταξε μὲ προσοχή.

—Μάλιστα, κύριε, εἶπε. Κανέναν ἄλλον.

—Κανέναν καὶ ἐπ' ὁδὸν λόγῳ.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ χῶρον καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθούσαν πῶς ἀργά. Ἡ περιέργεια καὶ τῶν τριῶν εἶχε φθάσει στὸ κατὰύγουρον.

—Ποτὲ δὲν θὰ δναιενόμουν, εἶπε ἡ Μάργκαρετ ντυτάζοντας ὀλόγυρά της, πὺν θὰ μπορούσε μιὰ μέσα νὰ βρεθῇ στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Πάντα, πὺν φαινόταν σὰν τὸ μυθικὸ παλάτι ἐνὸς Κιναισώγονος.

Ἄν ποτε τύχαινε νὰ μὴν μιλήσῃ γι' αὐτὸ ὁ πατέρας μου, ἔπαιρνε πάντα ἓνα μυστηριώδες ὄψος καὶ ἦταν γεμάτος ἐπιφυλάξεις.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ περνοῦσαν κοντὰ στὸν σὲρ Τιμόθεο πὺν τοὺς σταμάτησε.

—Θὰ βρῆτε ἓναν φίλον σας ἀπὸ ἐδῶ, Λέν-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ γνωρίζεται μὲ τὴν Μάργκαρετ Χίλντις, τὴν γυναῖκα ἐνὸς μυστηριώδους κακοῦργου πὺν ἠτοκτόνησε. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἔξαισας καλλονῆς καὶ ἀντιέρας μορφώσεως, ὑπῆρξε τὸ κύριο θῦμα τοῦ κακοῦργου, καὶ ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπ' αὐτόν.

Χωρὶς νὰ καταλάβῃ, ἀρχίζει νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Ἐν τῷ μεταξύ όμως, σχηματίζει τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ὁ πατέρας τῆς Μάργκαρετ, ὁ πολυκατομιμουρῶχος σὲρ Τιμόθεος Μπράστ, κύριος τοῦ πύργου τοῦ Βαλχάουζ, γιὰ τὸν ὁποῖο ψιθυρίζονται πολλὰ μυστηριώδη, εἶναι ἐπίσης ἓνας τρομερὸς ἐγκληματίας. Ὁ σὲρ Τιμόθεος προσκαλεῖ τὸν Λέντσαμ, νὰ παραρευρεθῇ σὲ μιὰ ἀπ' τις μυστηριώδεις ἐπεριόδους πὺν δίδει στὸν πύργο του, καὶ οἱ ὁποῖες προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κοσμικοῦ Λονδίνου. Συγχρόνως τὸν δίδει τὸ δικαίωμα νὰ κἀνῃ ἔρευνα στὸν πύργο, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπερίδος, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὅσα διαδίδονται εἰς βάρος του εἶναι ἀληθινὰ. Προσκαλεῖ συγχρόνως καὶ τὴν λαίδη Κυνθία.

Ὁ Λέντσαμ ἐν τῷ μεταξύ μαθαίνει ἀπὸ κάποιον πρῶτον ὑπηρετὴ ὅτι ὁ σὲρ

τασιν, είπε.

Ο Βίλμορ στεκόταν κοντά τους. Οι δυο άνδρες, κάπως εκπληκτικοί, αντήλλαξαν μία χειραψία.

—Ως σήμερα το απόγευμα, δεν πίστευα πως θαρχόμουν εδώ, εξήγησε ο Βίλμορ. Έλαβα μία πρόσκληση στις πέντε με μία κάρτα του γραμματέως του σέρ Τιμόθεου. Σπάζω το κεφάλι μου για να μαντέψω τι σημαίνει αυτό.

—Όλοι μας είμαστε λίγο εκπληκτικοί, είπε ο Φράνσις. Πήραμε δόλτα το σπίτι. Έλα μαζί μας. Γνωρίζεις την λαίδη Κυνθία. Να σου παρουσιάσω την κ. Χιλδίτς.

Υστερα απ' τις συστάσεις, έφυγαν όλοι μαζί. Η Μάργκαρετ με την λαίδη Κυνθία μπροστά. Προχώρησαν στο θερμοκήπιο, ένα κρυστάλλινο παλάτι με πελώριες φοινικίες με συστάδες εξοχικων φυτών, με ανθισμένα λουλούδια... Στο μέσον ήταν ένα συντριβάνι που γύρω είχε όλο αγάλματα νυμφών. Κρυμμένη πίσω απ' τις φυλακές μία μικρή όρχηστρα έπαιζε με σουρτίντα. Η άμφοσφαιρα του μέρους ήταν γοητευτική.

—Αφήστε μας εδώ, είπε η Μάργκαρετ μ' ένα επιφώνημα χαράς. Ούτε η Κυνθία, ούτε κι' εγώ έχουμε διάθεση να προχωρήσουμε παρακάτω. Έπιστρέψατε να μάς πάρετε την ώρα που δώσαμε ραντεβού.

Ο Φράνσις κι' ο Βίλμορ άπομακρύνθηκαν.

Το έσωτερικό του κτιρίου ήταν ένα θαύμα αρχιτεκτονικής, όπου το μοντέρνο στυλ συνδυαζόταν αναπαικτικά με το αρχαίο.

Το πρώτο δωμάτιο στο οποίο μπήκαν άφου' εγκατέλειψαν το θερμοκήπιο, ήταν ευρύχωρο και διακοσμημένο με πανώ χρώματος κρεμ με θολωτή όροφή.

Τραπεζία διαφόρων μεγεθών ήταν στρωμένα για το τραπέζι. Μέσα στις σαμπανιέρες, οι μπουτίλλες του αφρώδους κρασιού ήταν έτοιμες για να σκορπίσουν την ευθυμία στους καλεσμένους. Στρατιά δόκλιηρη από ύπνρτες περιμεναν διαταγές. Ήδη μερικοί καλεσμένοι είχαν ξεγλυστρήσει ως εκεί.

Ο Φράνσις κι' ο Βίλμορ διέσχισαν την σάλα κι' έφθασαν στην άλλη άκρη του μπάι. Έκει, τους υποδέχτηκε ένας γνώριμος: ο Τζίμμι, ο μπάιμαν του «Σότο» με όλόκληρο δειγματολόγιο ποτών αραδιασμένο μπροστά του.

—Μπορώ να σ' ερωτήσω τί ζητάς εδώ; είπε ο Φράνσις.

—Έρχομαι πάντα στις μεγάλες δεξιώσεις του σέρ Τιμόθεου κύριε, εξήγησε ο Τζίμμι. Είναι η πρώτη επίσκεψή σας εδώ, δεν είναι έτσι, κύριε;

—Η πρώτη, είπε.

—Και δική μου επίσης, είπε ο Βίλμορ σάν ήχώ.

—Τί θα έχω την ευχαρίστηση να σ'ς έτοιμάσω, κύριοι; ρώτησε ο μπάιμαν.

—Είναι δύσκολο να σου άπαντήσουμε, είπε ο Φράνσις. Πέρασε μόλις μιάμιση ώρα απ' το δείπνο μας. Σε λίγο, θα είναι η ώρα του σουπέ.

Ο Τζίμμι κούνησε το κεφάλι του:

—Έμπιστευθήτε σ'εμένα, κύριοι, είπε. Τους σέρβιρε ένα ποτό.

Καθώς έπιναν, ο Τζίμμι έσκυψε άπάνω απ' το τραπέζι.

—Θα συμβή κάτι το σοβαρό άπόψε, δεν είναι έτσι, κύριοι; ρώτησε σιγανά.

—Αλήθεια; είπε ο Φράνσις. Μήπως εννοείς ότι...

Ο Τζίμμι προχώρησε προς το άνοιχτό παράθυρο, κάτω απ' το οποίο κυλούσε η ποτάμι.

—Πήγατε εκεί-κάνω, κύριε; ρώτησε στόν Φράνσις.

Ο Φράνσις κούνησε το κεφάλι χωρίς να

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ",

καταλαβαίνω.

—Πού;

Ο μπάιμαν μισόκλεισε τα μάτια, κινώντας τους δυο άνδρες, τόν ένα ύστερα απ' τόν άλλο. Ο Βίλμορ έσκυψε λίγο ακόμα άπάνω απ' τόν μπάιμο.

—Τζίμμι, ρώτησε, τί συμβαίνει εδώ εκτός απ' τόν χορό, απ' το μπόξ κι' απ' το χαρτοπαίγνιο;

—Ποτέ μου δεν άκουσα να γίνεται λόγος για χαρτοπαίγνιο, είπε ο Τζίμμι. Ο σέρ Τιμόθεος δεν θέλει να παίξουν χαρτιά εδώ μέσα.

—Τότε... ποιά είναι η κυριότερη άτραξιόν; είπε ο Φράνσις. Τό μπόξ μήπως;

Ο μπάιμαν κούνησε το κεφάλι.

—Κανείς δεν καταλαβαίνει ποιά καλά, τί συμβαίνει, μέσα σ' αυτό το σπίτι, κύριε, παρά μόνον ότι βλέπει κανείς τα πιο αξιοθαύμαστα θαύματα που βρίσκονται σε όλη την Ευρώπη. Πάντως οι καλεσμένοι άς μαντεύσουν. Έμεις το γνωστικό, όφειλομε να προσέχουμε στην εργασία μας... και σ'ε τίποτε άλλο! Θέλετε να σ'ς έτοιμάσω άλλο κόκτεϊλ, κύριοι;

—Όχι, σ' ευχαριστώ, άποκρίθηκε ο Φράνσις. Δεν άπάντησε όμως στην ερώτησή μου, Τζίμμι. Τί έννοούσες όταν μάς ρώτησες άν πήγαμε εκεί-κάνω;

Το πρόσωπο του Τζίμμι δεν μαρτυρούσε τίποτα.

—Δεν έννοούσα τίποτα, κύριε. Άντιούμαι που μίλησα χωρίς να το σκεφτώ.

Ο Φράνσις κι' ο Βίλμορ έφυγαν. Μέσα στην αίθουσα του σουπέ άνεγνώρισαν πολλά άτομα καθώς και μέσα στην άλλη αίθουσα όπου χόρευαν πολλά ζεύγη υπό τους ήχους μιας όρχηστρας. Έπίστρεψαν στο θερμοκήπιο όπου η Κυνθία κι' η Μάργκαρετ βρίσκονταν ακόμα, μαγευμένες απ' τόν διάκοσμο. Κι' οι τέσσερις περιεργάστηκαν για λίγο το περιβάλλον... Μακρύτερα, κάτω άπό μερικά μαριονέτια σκαλοπάτια, ένας δρομάκος, ώδηγούσε στο ποτάμι. Μία μεγάλη δενζινάκατος ήταν άραμμένη στην προκυμιά. Ήλεκτρικές λάμπες έπιτήδεα σκοτεινές, φωτίζαν άμυδρά τις πελούζες, οι κόκκινες άμυδρές των στρατοκοπούσαν μέσα στο σκοτάδι. Πίσω, στο βάθος, τριγύρω απ' όλο το κτίριο, σκοτεινός κι' άπειλητικός, όρθωνόταν ένας μεγάλος τοίχος. Μερικοί καλεσμένοι στεκόταν σ'ε μικρή άπόσταση, κινιτάζοντας τί δενζινάκατο.

—Νάτην έτοιμη για άναχώρηση, είπε ο ένας τους με ύπόκωφη φωνή. Άδύνατον να πληροφορηθί κανείς δεν είναι έτσι, για ποιά λόγο βρίσκεται εδώ η δενζινάκατος;

—Ο Νίκι Μπέλλ ρώτησε μία φορά, άποκρίθηκε ο άλλος. Ο σέρ Τιμόθεος, όμως έχει ένα δικό του τρόπο για να ξεφορτώνεται τους άδικοκούς.

—Ο Νίκι Μπέλλ πετάχτηκε στο ποτάμι και λίγο έλειψε να πνιγί.

Οι δυο άνδρες άπομακρύνθηκαν.

—Διερωτώμαι τί ρόλο παίζει αυτή η δενζινάκατος άπόψε; παρατήρησε ο Βίλμορ.

Ο Φράνσις σήκωσε τους ώμους του.

—Παραιτούμαι άπό κάθε προσπάθεια για να καταλάβω, είπε. Μάργκαρετ, άκούστε αυτή την μουσική;

Η νέα γυναίκα έρχισε να γελά.

—Θα χορέψουμε, ναί ή όχι; ρώτησε.

Χόρευαν στην διπλανή αίθουσα χορού. Η όρχηστρα ήταν πολύ καλή. Τό πάτωμα φαινόταν σάν ναπαρινε ζωή κάτω απ' τα πόδια τους.

—Να μία καινούργια χαρά που ξαναπαίνει στην ζωή μου, είπε η Μάργκαρετ, ενώ ξεκουράζονταν για μία στιγμή.

—Και στο έξης θα νοιώθετε μόνο χαρά, ύποσχέθηκε ο Φράνσις.

Στάθηκαν στόν διάδρομο, έξω απ' το θερμοκήπιο. Άπό εκεί, μπορούσαν να παρακολουθούν την κίνηση, το πλήθος των καλεσμένων που πηγαινοέρχονταν. Ο Φράνσις έξέταζε τα πρόσωπα των ανδρών και των γυναικών, με ζωηρό ενδιαφέρον. Πολλούς τους γνώριζε εξ όψεως. Άλλοι του ήταν έντελώς άγνωστοι.

Ήσαν στή γιορτή πολλά μέλη της άριστοκρατίας, μερικοί πρεσβευτάι, λίγοι συγγραφείς, ζωγράφοι και δυό-τρεις διάσημοι ήθοιοι.

Ίδιαιτέρα έντύπωση έκανε του Φράνσις το ότι όλοι είχαν ένα ύφος μπλαζέ, καθώς και μία φλογερή κι' άνισχυη περιέργεια.

—Δεν μπορώ να πιστέψω στην πραγματικότητα όταν βρίσκομαι σ' αυτό το μέρος ψιθύρισε η Μάργκαρετ, ούτε να παραδεχτώ πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι φαντάσματα. Μου φαίνεται πως άπό στιγμή σ'ε στιγμή, κάποιο ρολόι θ' άκουστή, κι' όλα αυτά θα χαθούν!

—Η έποχή της ύλης όπου ζούμε δεν μου επιτρέπει να σκέπτομαι έτσι είπε ο Φράνσις. Είνε όμως κάτι το παράξενο το «τεχνητό» που είναι διάχυτο στην άτμόσφαιρα. Πάμε να δρούμε τόν Βίλμορ και την λαίδη Κυνθία.

Ξαναμπήκαν στο θερμοκήπιο εκεί όμως δρέθηκαν ξαφνικά μύτη με μύτη με τόν σέρ Τιμόθεο που είχε συνοδεύσει μερικούς καλεσμένους του για να τους δείξτ το συντριβάνι με τα αγάλματα και πού τώρα, ένέστρεφε μόνος του.

—Χορέψατε, είπε, κι' αυτό με ευχαριστή πολύ. Έλπίζω να διασκεδάσετε...

—Πολύ, σ'ς ευχαριστώ, άποκρίθηκε ο Φράνσις.

—Κι' ως τώρα, συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος μ' ένα σδυμένο χαμόγελο, βρίσκεται την δεξιώσή μου ίσορροπημένη; Άλλες ερωτήσεις δεν έχετε να μου θέσετε;

—Μιά μονάχα... Τί την κάνετε αυτή την δενζινάκατο τίς νύχτες που δεν έχει φεγγάρι, σέρ Τιμόθεε;

Ο οικουμενικός δίστασε στενοχωρημένος.

—Κύριε Λέντσαμ, είπε τέλος σ'ς έδωκα πλήρη έλευθερία να έξερενησετε τόν πύργο μου. Όσον άφορά όμως την δενζινάκατό μου θα ήταν προτιμότερο να μη μου κάμπετε επί του παρόντος καμιά ερώτηση.

—Θα την χρησιμοποιήσετε άπόψε; επέμενε ο Φράνσις.

—Μήπως θέλετε να δεβαιωθήτε ο ίδιος, άγαπητέ μου καλεσμένε;

—Πολύ ευχαριστώ, άποκρίθηκε ζωηρά ο Φράνσις.

Ο σέρ Τιμόθεος κινιτάζε το ρολόι του.

—Είναι, είπε, κάτι για το οποίο θα μιλήσουμε στίς δώδεκα παρά τέταρτο. Στο άναμεταξύ, θα μου επιτρέψετε να σ'ς δείξω κάτι άλλο. Ίσως να διασκεδάσετε κι' έσεις, όσο κι' εγώ διασκεδάσω.

Άπομακρύνθηκαν προς μία τζαμαρία που έβλεπε στην αίθουσα χορού.

—Προσέξτε, παρακαλώ, συνέχισε ο ξεναγός τους, το τρίτο ζευγάρι που θα περάσει άπό μπροστά μας. Ή γυναίκα φορεί πράσινη τουαλέτα. Προσέξτε τόν καθάλιερό της και πείτε μου τί σ'ς θυμίζει.

Ο Φράνσις υπάκουσε.

Η νέα ήταν ήθοποιός ένδς του μεγαλειόδου θεάτρου κομωιδίας. Ο χορός θα κεί

ο χορευτής της φαινόταν να την διασκεδά-ζουν υπερβολικά.

Εκείνος ήταν τύπος άρκετά συνηθισμένος, με πρόσωπο χλωρό και προμένο με μάτια κατάμαυρα. Χόρευε με θέρη και μιλούσε άκατάπανστα. Κάτι του θυμίζει του Φράνσις, αλλά τί ακριβώς δεν μπορούσε άκούη να καταλάβη.

—Παρ' όλες τις προφυλάξεις μου, συνέ-γισε ο σέρ Τιμόθεος, βρίσκεται εδώ, πιστεύοντας, ήλιθια πως πέρασε άπαρατήρητος ένας «χαφίης» της Σκότλαντ-Γάρντ.

Είλικρινώς, άπό όλα αυτά τα ύποκείμενα που άναζητούν τους έγγληματίες με την μέθοδο των τριών, αυτός ο τύπος που βλέπετε μπροστά σας είναι ο πιο άηδιαστικός.

—Τί σκοπεύετε να τόν κάνετε; ρώτησε ο Φράνσις.

Ο σέρ Τιμόθεος σήκωσε τους ώμους του:

—Άκόμα δεν άπόφασισα, είπε. Έμαθα πως εδώ και κάμποσες βδομάδες καταστρώνει σχέδια για να εισχωρήσει εδώ, συχνάζοντας στο «Σότο» και σ' άλλα ρεστοράν, και σχετιζόμενος με μερικούς φίλους μου.

Ήρθε με το όνομα του Μανουέλ Λοίτο και λέει πως είναι Κουβανός. Το πραγματικό του όνομα, όταν μάς συστήσατε ο ένας στόν άλλο, ήταν, άν δεν κάνω λάθος, Σόπλαντ.

—Θεέ μου! φώναξε ο Φράνσις, είναι αλήθεια;

—Άς τόν αφήσουμε στην προσωρινή του ικανοποίηση, συνέχισε ο σέρ Τιμόθεος. Είναι έλεούθερος για μερικές στιγμές. Θα κά-νουμε μία δόλτα μαζί.

Ξαναδρέξαν την λαίδη Κυνθία και τόν Βίλμορ κι' έβριξαν μία ματιά στην αίθουσα του σουπέ, που ήταν γεμάτη φωνές και γέ-λοια, κι' όπου κόσμος πολυς περιμενε τρα-πέζια.

Οι πελούζες κι' ο κήπος ήταν επίσης γε-μάτα κόσμο. Ο σέρ Τιμόθεος τους ώδηγησε σ'ε μιάν άλλη σάλα, στο βάθος του χώλλ, όπου άκούγονταν οι συγχροδίες μιας όρχη-στρας.

—Τό θέατρό μου, τους είπε.

Μία γυναίκα χόρευε εκείνη την ώρα. Ο σέρ Τιμόθεος την κινιτάζε:

—Η Νάντια Έλιστόφ, είπε στούς συνοδούς του. Ήταν μέλος του τελευταίου ρωσικού μπαλέτου και περιμένει τώρα νάρθη ο έπόλοιπος θίασος για να έμφανισθί στο Κόβεντ-Γάρντεν.

Η σάλα έπεσε υπό τα δαμονιωδή χειροκροτήματα του έλεκτου κοινού. Ή χο-ρεύτρια είχε βγή άπό την σκηνή, πηδώντας προς τα σύννεφα που παρίστανε το ντεκόρ του βάθους.

Σε λίγο, την διαδεχόταν ένας κομικός πολ-λός της μόδας.

—Πώς επιτυγχάνετε την συμμετοχή όλων αυτών; ρώτησε η λαίδη Κυνθία.

—Εγώ έταν πράκτορα που φροντίζει για όλα, εξήγησε ο σέρ Τιμόθεος. Όσο για την άμοιβή τους, άν έχετε την περιέργεια να μάθετε, όλοι οι άνδρες κι' όλες οι γυναίκες που προσλαμβάνονται έχουν πίστωση έκα-τό λιρών στόν κοσμηματοπώλη Καρτίε, για να διαλέξουν ό,τι κόσμημα τους άρέσει.

Χρήματα δεν δίνω.

Η Μάργκαρετ γέλασε.

—Δεν είναι παράξενο να όνομάζουν αυτό το μέρος τόπο των Χιλίων και Μιάς Νυ-κτών, είπε.

—Ε, λοιπόν, δεν σ'ς μένουν μεγάλα πράγματα να δήτε, είπε ο σέρ Τιμόθεος. Τό γυμναστήριό μου, που είναι απ' τα πιο ά-ξιοθέατα του πύργου, είναι ακόμα κλειστό.

Θ' άνοίξη σ'ε λίγο για μία ειδική παραστα-ση, για την οποία θα σ'ς μιλήσω άργότερα.

Βγήκαν απ' το θέατρο, με κάποια δυσκο-λία όμως, γιατί το πλήθος τώρα ήταν πυκνό-τερο.

Η λαίδη Κυνθία γελούσε.

—Είναι σάν σουαρέ ντε γκαλά της Όπε-ρας, σέρ Τιμόθεε! φώναξε. Πώς τολμάτε να ίσχυρισθήτε πως όλα αυτά μπορούν νάχουν δραματικό χαρακτήρα;

—Δεν είμαι εγώ εκείνος που περιέγραφε τις δεξιώσεις μου, άποκρίθηκε άόριστα. Δεν μπορώ να έμποδίσω τόν καθένα να σκέ-πεται ό,τι θέλει.

Ο περιπάτός του μέσα στο χώλλ διακο-πτόταν κάθε στιγμή. Σε κάθε δήμα ο σέρ Τιμόθεος ήταν άναγκασμένος να ανταλλάσσει χειραψίες με μερικούς απ' τους καλεσμένους του.

Τέλος, έφθασαν στο μικρό σαλόνι. Ο σέρ Τιμόθεος στράφηκε προς τόν Βίλμορ:

—Καλά θα κάνετε είπε, νάρητε κι' έσεις κ. Βίλμορ. Ήσασταν μαζί με τόν Λέντσαμ όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά κι' έ-να απ' τα πράγματα για τα οποία θα μιλή-σω τώρα, ίσως να σ'ς ενδιαφέρει.

—Αν δεν σ'ς ενοχλή ή παρουσία μου... ψιθύρισε ο Βίλμορ.

Μπήκαν μέσα στο δωμάτιο στην πόρτα του οποίου άύλαγε φρουρός. Ο σέρ Τιμόθεος ξανάκλεισε την πόρτα με προσοχή.

ΟΠΟΥ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Τό δωμάτιο άνήκε στόν παλιό πύργο. Οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με δρύινα πανώ και ήταν διακοσμημένοι με μία συλλογή ά-πο παλιές γραβούρες. Ύπηρχαν σ' αυτό πολυθρόνες κι' ένα παλιό γραφείο, πολλές βιβλιοθήκες γεμάτες βιβλία πλούσια δεμένα και δυο μπρονζένινα συμπλέγματα που παρί-σταναν άγώνες μονομάχων.

—Σ'ς ύποσχέθηκα, λαίδη Κυνθία, κι' έ-σας, Λέντσαμ, να σ'ς άποκαλύψω την αλή-θεια όσον άφορά τις διασκεδάσεις που δι-νούνται εδώ μέσα και για τις όποιες γίνεται τόσος λόγος. Κι' έσεις, Μάργκαρετ, λόγω των περιστάσεων, πρέπει να δώσετε προσο-χή σ' αυτά που θα σ'ς πώ. Όσο για σ'ς, Βίλμορ, είσθε φίλος του Λέντσαμ και κυρί-ως ενδιαφερόμενος, μάλιστα. Συνεπώς, εί-μαι εύτυχης που σ'ς μάξωφα όλους εδώ.

Ηδη παρενεβήκατε στο έπιφανειακό μέρος της έσπεριδός μου. Τώρα, θα σ'ς εξηγήσω το άλλο μέρος που με έξαναγκάζει να έχω κλει-στές τις πόρτες.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΟΥ

ΤΙ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝΕ

Ο κ. Κουτοπόνηρος, άφου χάλασε ή δου-λειά του σ'ε είδη μπακαλικής, άνοίγει τώ-ρα ένα όπτικόν.

Μιά μέρα του παρουσιάζεται ένας πελά-της. Δεν βλέπει σχεδόν καθόλου και θέλει ένα ζευγάρι γυαλιά.

Ο κ. Κουτοπόνηρος του δίνει ένα ζεύγος, —Για δοκιμάστε, είπε είναι ο άριθ. 1.

Ο πελάτης τα βάζει, αλλά διαμαρτύρεται. —Δεν βλέπω τίποτε μ' αυτά.

Ο κ. Κουτοπόνηρος του δίνει τότε ένα άλλο ζεύγος.

—Είναι ο άριθ. 2 λέγει του πελάτη, δο-κιμάστε να δούμε.

Άλλά και πάλι ο πελάτης δεν βλέπει. Τό ίδιο γίνεται και με τόν παρακάτω άριθμό.

Και ο κ. Κουτοπόνηρος, μετά μικρή σκέψη.

—Άκούτε εδώ, κύριε, θάταν μού φαίνε-ται καλλίτερο να βρήτε ένα γυμνασμένο σκυ-λί και ένα μπαστούνι, για να δογαίνετε στόν δρόμο...

□ □

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟ ΠΗΡΕ ΑΜΕΣΩΣ

Ο κ. Κουτοπόνηρος είχε μία ώραία κουρ-σίτσα, την οποία κάποτε του έλεψαν.

Μιά μέρα ο φίλος του Νίκος τρέχει και ύλος χαρά του λέγει.

—Βρήκα το αυτοκίνητό σου Κουτοπό-νηρε! Τό είδα σ' ένα γκαράζ εδώ κοντά!

—Και εγώ το είδα!

—Τότε γιατί δεν π'ς μ' ένα άστυφύλακα να τό πάρης;

—Περιμένω πρώτα να μού το δάψουν...

Ξέρεις ότι οι κλέφτες αυτοκινήτων, φροντί-ζουν να τους αλλάξουν το χρώμα, και όπως εγώ είχα βαρεθί το χρώμα του δικού μου...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

‘Η Κόμησσα

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

Ὁ κ. Κάρολος ντ’ Ατίς έχει την τιμήν να σας αναγγείλῃ την γέννηση του υιού του Ρομπέρ.

Τὸ νεογνὸν χαίρει ἄκρας ὑγείας». Τὸ «φαίρ-πάρ» αὐτὸ κυκλοφόρησε πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια περίπου, σ’ ὅλο το κοσμικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ Παρίσι. Ἐπάνω στὸν φάκελλο ἦταν τυπωμένο τὸ οἰκὸσημο τῶν κομητῶν ντ’ Ατίς-Μόν, τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἀπόγονος, ὁ Κάρολος ντ’ Ατίς, ἂν καὶ νεώτατος εἶχε κατορθώσει ἤδη νὰ γίνῃ διάσημος ὡς ποιητής.

Γιὰ τὴν μητέρα, τὸ ἀγγελτήριο δὲν ἔγραφε οὔτε λέξη. Ὅλοι τὴν ἤξεραν ὡς τόσο... Ἦταν ἡ κόρη ἑνὸς φτωχοῦ ἐργατικοῦ—κλεφτοκοιτῆ, λέγαν οἱ κακὲς γλώσσες—κάποιο μοντέλο, ἡ Ἰρμα Σεφέ, ποὺ εἶχε πόζαρε γυνὴ σ’ ὅλα τὰ ἀτελιὰ τῶν ζωγράφων τοῦ Παρισιῦ.

Ἐνα βράδυ, θυγαίνοντας ἀπὸ τὸν χορὸ τῆς Ὀπερας, ὁ ντ’ Ατίς τὴν εἶχε προσκαλέσει νὰ δειπνήσουν μαζί... Καί, δυὸ χρόνια τώρα, τὸ δειπνὸ ἐκείνο ἐξακολουθοῦσε. Ὅσο ὅμως κι’ ἂν ἡ Ἰρμα εἶχε εἰσχωρήσει βαθειὰ μέσα στὴ ζωὴ τοῦ ποιητοῦ, ἀπὸ τὸ «φαίρ-πάρ» αὐτὸ, θὰ καταλαβαίνετε βέβαια στὴν πραγματικότητα πόσο μικρὴ θεοῦλο κρατοῦσε.

Ἡ Ἰρμα Σεφέ, πράγματι, «φιλενάδα» τοῦ κόμητος ποὺ τὴν εἶχε βάλει στὸ σπίτι του σὰν οἰκονόμο γιὰ νὰ τὸν φροντίξῃ.

Τῆς ἦσαν ἀδύνατον, φυσικά, νὰ εἰσδύσῃ στὴν ψυχὴ του ντ’ Ατίς, νὰ νοιώσῃ τοὺς λεπτοὺς καὶ ἀριστοκρατικούς του στίχους... Σὰν σιλόβα ὅμως ἔκανε ὅλα του τὰ χατήρια, ὑπέκυπτε σὲ ὅλες του τὶς θελήσεις, ὡσάν, μέσα στὴν ἀμόρφωτη χωριάτικη ψυχὴ τῆς, νὰ εἶχεν ἀπομεινέει ἕνας, ἀπεριόριστος θαυμασμός γιὰ τὸν αὐθέντη τῆς.

Ἡ γέννηση τοῦ παιδιοῦ μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο τὸ χάσμα ποὺ χώριζε τὸν κόμητα καὶ τὴν φίλη του.

Ὅταν ἡ γρηθὴ κόμησσα ντ’ Ατίς-Μόν, ἡ μητέρα τοῦ ποιητῆ, μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ περὶ φανερὲς ἀριστοκρατίσες τῆς Γαλλίας, πληροφορήθηκε πὺς εἶχε ἀποχτήσει ἕνα ἐγγονάκι ἕναν μικροῦλὴν κόμητα—γιατί τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει ὁ πατέρας του, ἐνοίωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ δῇ καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ. Γιὰ μιὰ πρῶην κυρία τῆς βασιλείας Μαριίας-Ἀυαλίας, ἡ σκέψη, βέβαια, ὅτι ὁ διάδοχος ἑνὸς τόσο ἀριστοκρατικοῦ ὀνόματος σὰν τοῦ δικοῦ της κατήγετο ἀπὸ μιὰ τέτοια μητέρα, δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη. Ἐδιάλεξε, ὡστόσο γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐπισκεφτῇ τὸ μωρὸ στὴν παραμιάνα του, μιὰ μέρα ποὺ ἦταν θεβαία ὅτι δὲν θὰ συναντιόσε κανένα ἐκεῖ. Τὸ θαύμασε, τὸ χάριδεψε, καὶ τὸ λαιτρεῦσε, ὅπως ἔξερουν νὰ λαιτρεύουν μόνο οἱ γιαγιάδες...

Ἀργότερα, ὅταν ὁ μπεμπης μεγάλωσε κάπως καὶ ἤθελε νὰ κατοικήσῃ με τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, ἔγινε μιὰ σιωπηλὴ συμφωνία μεταξὺ τῆς Ἰρμας καὶ τῆς γρηθῆς κομητῆς. Ὅταν ἀντηχοῦσε τὸ κρουδοῦνι τῆς γιαγιάς, ἡ Ἰρμα ἐξαφανιζόταν ταπεινά, σιωπηλά... Ὁ μικρὸς πάλι ἀγαποῦσε τὴν μητέρα του ὅσο καὶ τὴν γιαγιά του, καὶ καθὼς τὸν χαϊδολογοῦσαν κι’ οἱ δυὸ τους τὸ ἴδιο, εἶχε συνηθίσει νὰ εἰς θεωρῇ καὶ τὶς δυὸ μητέρες.

Ὅ ντ’ Ατίς, τέλος, ἐγγονιστος, ἀφωσι-

ωμένους στοὺς στίχους του, στὴν δόξα του ποὺ ὀλοένα μεγάλωνε, ἤρκειτο νὰ λαιτρεύῃ κι’ αὐτὸς τὸν μικρὸν τοῦ Ρομπέρ, νὰ μιλᾷ γι’ αὐτὸν σ’ ὅλο τὸν κόσμο, καὶ νὰ φαντάζεται πὺς τὸ παιδί ἦταν δικό του, μόνο δικό του...

■ ■

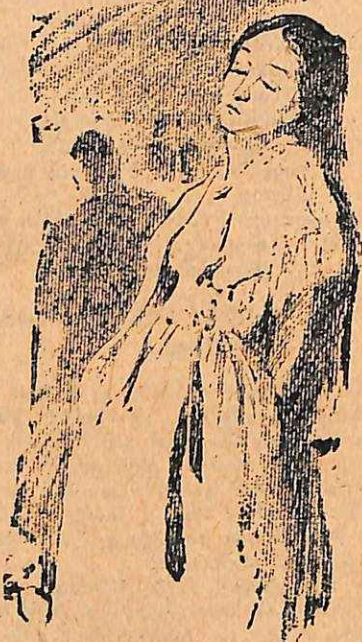
—Θάθελα νὰ σ’ ἐδλεπα παντρεμένο... τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ μητέρα του.

—Ναί... μὰ, τὸ παιδί;

—Μὴ σ’ μέλει... Σοὺ δόρηκα μιὰ κοπέλλα ἐγγενική, με μεγάλο ὄνομα, καὶ ποὺ τρενεῖ.

—Κι’ αὐτὴ... αὐτὴ ἡ «γυναικα»; ἐτόλμησε νὰ πῇ ὁ ποιητὴς κοκκινίζοντας κάπως, γιατί ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἰρμα μισοστὰ στὴν μητέρα του.

—Μπα! εἶπε ἡ γρηθὴ κόμησσα γελώντας

Ὅταν ἀντηχοῦσε τὸ κρουδοῦνι τῆς γιαγιάς ἡ Ἰρμα ἐξαφανιζόταν...

Θὰ τῆς δώσουμε μιὰ καλὴ προίκα, καὶ εἰμαι θεβαία πὺς θὰ βρῇ κι’ αὐτὴ κάποιον νὰ παντρευτῇ.

■ ■

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ντ’ Ατίς μίλησε στὴν Ἰρμα γιὰ τὸ σκέδιο αὐτὸ καί, ὅπως πάντα, τὴν δόρηκε πρόθυμη σὲ ὅλα. Τὴν ἐπομένῃ ὥμως, ὅταν γύρισε σπίτι του, ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί εἶχαν κάνει φτερά...

Τοὺς ἀνεκάλυψαν, τέλος, στὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς Ἰρμας, σὲ μιὰν ἀπαίσια καλύβα, στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους Ραμπουζέ. Κι’ ὅταν ἔφτασε ὁ ποιητὴς, ὁ γυιὸς του, τὸ πριγκιπάκι τοῦ, με τὴν βελούδινη φορεσιά του ὅλο νταντέλες, πηδοῦσε πάνω στὰ γόνατα τοῦ γέροντος χωριάτη, ἐπαίξε με τὴν πίπα του, κυνηγοῦσε τὶς κότες, ἐνθουσιασμένο ποὺ οἱ ξανθὲς του μπουκλὲς ἀνέμιζαν στὸν καθάριον ἀνεμο. Ὁ ντ’ Ατίς, ἂν καὶ εἶχε βαθειὰ συνηθιστῇ ἀπὸ τὴν σκητὴν αὐτὴ, πτόριζε ὅλα στ’ ἀστεία, καὶ ἔκανε νὰ ξαναπαρῇ μαζί του τοὺς δυὸ δραπέτες.

Ἡ Ἰρμα ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ σήκωσε κεφάλι. Τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Πολὺ καλὰ. Εἶχε πάρει λοιπὸν κι’ αὐτὴ τὸ παιδί της καὶ εἶχε φύγει... Τί τὸ φουσινώτερο;

Καὶ μόνον ὅταν ὁ ποιητὴς τὴν θεβαίωσε ὅτι εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν ιδέα τοῦ γάμου, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ. Ὑπὸ ὅρους ὅμως: Εἶχε δεχτῇ ὡς τότε πολλὰς ταπεινώσεις... Εἶχε δεχτῇ ὡς καὶ νὰ ξεχάσῃ ὅτι ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Ρομπέρ.

Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις... νὰ κρύβεται ὅταν ἐρχόταν ἡ κυρία ντ’ Ατίς... Τὸ παιδί, ἄλλωστε, μεγάλωνε, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ταπεινωθῇ μισοστὰ του... Ἀποφασίστηκε, λοιπὸν, μιὰ ποὺ ἡ κυρία ντ’ Ατίς δὲν ἤθελε νὰ συναντηθῇ με τὴν φιλενάδα τοῦ γυιου τῆς, νὰ μὴν ξαναπατοῦσε πιά στὸ σπίτι του. Θὰ τῆς πῇ γαῖναν τὸν μικρὸν, γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ, στὸ δικό της σπίτι, κάθε μέρα...

Καὶ τότε ἄρχισε ἕνα μαρτύριο γιὰ τὴν γρηθὴ γιαγιά. Κάθε μέρα παρουσιαζόταν κι’ ἀπὸ ἕνα ἐμπόδιο... Πότε τὸ παιδί εἶχε διψήσει... πότε ἔκανε κρύο... πότε ἔβρεχε... Κι’ ἡ καὶ μὲν ἡ γρηθὴ σπάνια ἐδλεπε τὸ ἐγγονάκι τῆς.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ Ἰρμα Σεφέ—με τὴ βοήθεια πάντοτε τοῦ παιδιοῦ τῆς—κατακτοῦσε ὀλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος στὴν καρδιά τοῦ πατέρα.

Χρειάστηκε ὥστόσο νὰ περάσουν πέντε χρόνια ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ Ἰρμα κόμησσα... Ἀλλά, τελοσπάντων, τὸ κατάφερε! Μιὰ μέρα, ὁ κόμης πῆγε τρέμοντας στὴν μητέρα του καὶ τῆς ἀνήγγειλε ὅτι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ παντρευτῇ τὴν φιλενάδα του...

Ἡ γρηθὴ κόμησσα τὸ ἄκουσε με ἀνακούφιση αὐτὴ. Ναί, εἶχε φτάσει πιά σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο... Δέχτηκε τὴν εἰδηση τῆς καταστροφῆς αὐτῆς σὰν μιὰ ἀπολύτρωση, γιατί ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι τοῦ γυιου τῆς, ν’ ἀγαπᾷ ἐλευθέρως τὸν μικρὸν Ρομπέρ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸν πραγματικὸν μὴνα τοῦ μέλιτος τὸν πέρασε... ἡ γιαγιά. Ὁ Ντ’ Ατίς, μετὰ τὸ γάμο του, θέλησε ν’ ἀπομακρυνθῇ γιὰ λίγον καιρὸ ἀπ’ τὸ Παρίσι. Δὲν ἤθελε ν’ ἀντικρύσῃ ἀμέσως τοὺς φίλους του, τοὺς γνωστούς του, τὴν κοινωνία. Κι’ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ρομπέρ ἔκανε, τι ἤθελε, πῆγαν κι’ ἐγκαταστήθηκαν στὸ χωριὸ τῆς Ἰρμας μαζί με τὴν «γιαγιά ντ’ Ατίς» κοντὰ στὶς κότες τοῦ μαρμπι-Σεφέ.

Ἐδὼ ποὺ τὰ λέμε, δηλαδή, ἀπ’ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνόμοια πρόσωπα ποὺ εἶχαν μαζεστῇ πάει ἀπὸ τὴν κοῦνινα τοῦ μωροῦ, ὁ μόνος δυστυχημένος ἦταν ὁ Κάρολος ντ’ Ατίς. Ἡ χωριάτικη ζωὴ ποὺ περνοῦσε στὸ δάθος τοῦ δάσους, εἶχε καταστρέψει τὴν λεπτὴν κι’ ἀριστοκρατικὴν ἔμπνευσή του... Δὲν ἐργαζόταν πιά... κι’ ἐνοίωσε πὺς εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν λησμονοῦν...

Εὐτυχῶς εἶχε μετὰ δίπλα του τὸ παιδί του... Κι’ ὅταν τὸ βλεπε νὰ χαμογελά, δὲν συλλογιζόταν πιά οὔτε τὶς μαθημῆες ποιητικὲς του δάφνες, οὔτε τὸ παρελθὸν τῆς Ἰρμας Σεφέ...

■ ■

Καὶ τώρα, θέλετε νὰ μάθετε τὸ τέλος τοῦ παραξένου αὐτοῦ δράματος; Διαβάστε τὸ μικρὸ αὐτὸ πένθιμο ἀγγελτήριο ποὺ ἔλαβα πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες:

«Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ντ’ Ατίς σὰς ἀναγγέλλουν με πόνο τὸν θάνατον τοῦ πολυγαμπιμένου τους υιοῦ Ρομπέρ».

Τοὺς δυστυχημένους! Τοὺς φαντάζεστε, ἐκεῖ κάτω, καὶ τοὺς τέσσερις, νὰ κιντίζωνται μισοστὰ στὴν ἔδρα αὐτὴν κοῦνινα...

Α. ΝΤΩΝΤΕ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

‘Ο Σαίξπηρ γυιὸς βασιλίσσης;

Υράσαμε στὸ περασμένο φύλλο γιὰ τὴν ἱστορία τῆς «Σιδηρένιας Μάσκας» μιὰ ἀπὸ τὶς καταπληκτικώτερες ἱστορίες τῆς κρυπτογραφίας.

Σήμερα, θὰ σὰς ἀναφέρωμε δυὸ ἄλλες ἱστορίες κρυπτογραφημάτων ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ μιὰ ἀφορὰ τὸν μεγάλο δραματικὸν τῆς Ἀγγλίας Σαίξπηρ καὶ μὰς ἀποκαλύπτει κάτι, ποὺ γιὰ πρώτη ἱσως, φορὰ οἱ περισσότεροί μας θάχουμε ἀκούσει.

Ὁ Σαίξπηρ, μὰς πληροφορεῖ ἡ ἱστορία ἦταν γυιὸς τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ!... Ἀλλ’ ἂς πάρωμε με τὴν σειρά τους!... Ἄλλ’ ἂς πάρωμε με τὴν σειρά τους!...

Ὡς ἐδὼ τὰ πράγματα δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια ἔπειτα.

■ ■

Ὡς γνωστό, ὁ Σαίξπηρ πέθανε τὰ 1616 στὸ Στράτφορντ—σὺρ—Ἀβον. Τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου συγγραφέως, εἶχε ταφῇ κάτω ἀπὸ μιὰ πλάκα τῆς ἐκκλησίας τῆς γενεθλίου πόλεως του. Ἐπάνω δὲ στὴν πλάκα, χαράχθηκε ἕνα κοινὸ ἐπιτύμβιο.

Πρὶν λίγα χρόνια, ὁ συνταγματάρχης Φαμπιάν, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀποκρυπτογραφιστὰς τῆς Μεγ. Βρετανίας, εἶδε τὴν ἐπιτάφια ἐπιγραφή τοῦ Σαίξπηρ καὶ σκανδαλισμένος ἀπὸ τὴν περίεργη γραφικὴ διαδοσία τῆς, σχημάτισε τὴν γνώμη ὅτι ἐπρόκειτο... περὶ κρυπτογραφηματος καὶ βάλθηκε νὰ τὸ ἀποκρυπτογραφήσῃ!

Ἐπειδὴ ἀπὸ προσπάθεια πολλῶν ἐβδομάδων, ὁ σοφὸς συνταγματάρχης κατάρθωσε, ἀλλάζοντας ἀλληλοδιαδόχως τὴν θέση τῶν γραμμάτων νὰ βγάλῃ μιὰ νέα ἐξαιρετικὰ ἐντυπωτικὴ φράση ἀπὸ τὴν κοινὴ ἐπιτύμβια φράση!

Ἡ φράση ποὺ ἐβγαλε εἶχε τὴν ὑπονοσφὰ τοῦ Φράνσις Μπαίλκον, φιλοσόφου καὶ πολιτικοῦ συγγρόνου τοῦ Σαίξπηρ, βεβαίως δὲ ἡ φράση αὐτὴ ὅτι ἐὰν ἐπεχειρεῖτο ἡ ἀποκρυπτογραφησὶς ὀρισμένων μερῶν ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ, θὰ ἐρχότανε εἰς φῶς μιὰ ἀληθινὴ διαθήκη.

■ ■

Ὁ συνταγματάρχης Φαμπιάν, βάλθηκε νὰ βρῇ τὴν μυστηριώδη αὐτὴ διαθήκη.

Πῆρε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ καὶ στρώθηκε στὴν δουλειά.

Μετὰ προσπάθεια πολλῶν μηνῶν, κατάρθωσε, πραγματικά, νὰ βρῇ τὴν διαθήκη τοῦ μεγάλου δραματοῦργου.

Πρόκειται βέβαια μᾶλλον γιὰ μιὰ ἀποκόλυψη παρὰ γιὰ διαθήκη.

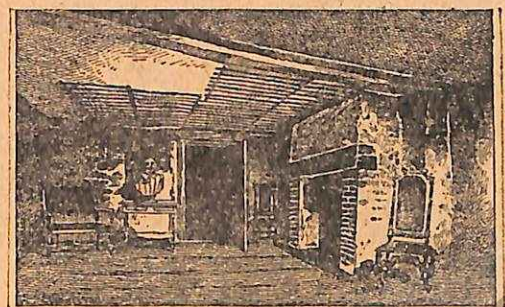
Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματά της:

«Εἰμαι, ἀπὸ τὴν γέννησή μου, ἕνας βασιλικὸς υἱὸς, θυσιασμένος στὸ γόητρο τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ Κράτους.

Ἐγεννήθηκα ἀπὸ τὴν πολὺ ἐνδοξη ἄλλα καὶ πολὺ ἔνοχη βασιλίσσα Ἐλισ-

σάβετ. Τὸ ἀληθινὸν μου πατρωνυμικὸν δὲν εἶναι Σαίξπηρ, ἀλλὰ Τυδὸρ. Ὁ σὲρ Νικόλαος Μπαίλκον εἶναι ὁ θετὸς μου πατέρας. Παρακάλεσα τὴν βασιλίσσα νὰ μοῦ πῇ ποῖος ἦταν ὁ ἀληθινὸς μου πατέρας. Ἐκείνη μου ὁμολόγησε πὺς ἦταν ὁ κόμης Ροβέρτος τοῦ Λάιτσεστερ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ, τὸ μυστικὸν δηλαδὴ τῆς γεννήσεώς μου, με ἔκανε νὰ βρῶ νέα μέσα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μεταδώσω μετὰ τὸν θάνατόν μου μερικὰ πράγματα ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα...

Ἔτσι, ἔκρυφα σπουδαία μυστικὰ μέσα σὲ ποιήματά μου, τὰ ὁποῖα δημοσίευα ἄλλοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέλ, ἄλλοτε μετὰ τὸ ὄνομα Σπένσερ καὶ ἄλλοτε μετὰ τὸ ἀληθινὸν μου ὄνομα ἢ μετὰ ὀνόματα ἄλλων συγγραφέων. Προτοῦ πάρω τὸ ὄνομα Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ, ἀνομαζόμενον Μάρλοου. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμνα γιὰ νὰ μείνω ἀγνωστος, γιατί ἡ ζωὴ μου διέτρεχε σοβαρώτατον κίνδυνον ἀ-

Τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε ὁ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ, ποὺ ἐπέτρωτο ἀργότερα νὰ δοῦσῃ τὴν Ἀγγλία.

πο τοὺς αὐλικούς, ἂν θὰ μαθευόταν ποτὲ, ἡ καταγωγή μου. Μήπως δὲν θανατώθηκε ὁ κόμης τοῦ Ἑσσε, ποὺ εἶχε γεννηθῇ καὶ αὐτὸς ὅπως ἐγὼ ἀπὸ βασιλικὴν αἷμα;

» Ὅλα μου τὰ θεατρικὰ ἔργα εἶναι «μεταμφιεσμένα». Τὰ ὀνόματά ὅμως ποὺ ἔχω μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ παρουσιάσω τὰ διάφορα ἔργα μου, δὲν εἶναι ψεύτικα. Ἀνήκουν ὅλα σὲ πρόσωπα ποὺ ὑπῆρξαν, τὸ προσεχές μου δὲ ἔργο, θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σαίξπηρ... Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ἀπολαμβάνουν ὁποσδήποτε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τους, ἐνόφω ζοῦν. Ἐγὼ θὰ τοὺς δρέψω νεκρός...».

Ὡστε τὸ ὄνομα Σαίξπηρ, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μάσκα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία κρυβότανε ἕνας ἀπόγονος τῶν Τυδὸρ;

■ ■

ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΝΤΕ ΡΟΑΝ.

Ἄλλο ἱστορικὸν κρυπτογράφημα, εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶναι γνωστὸ στὴν κρυπτογραφολογίαν ὡς κρυπτογράφημα τοῦ ἱππότη ντὲ Ροάν.

Ὁ Λουδοβίκος ἱππότης ντὲ Ροάν, θὰ ἔσωζε τὴν ζωὴν τοῦ χάρις στὸ κρυπτογράφημα αὐτὸ, ἂν μπορούσε νὰ τὸ «ντεσιφρῇ»...

Βρισκόμαστε στὰ 1674. Γινότανε τότε ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Ὀλλανδῶν. Καταβληταὶ τοῦ ἱππότη ντὲ Ροάν καὶ τοῦ φίλου του Λά Τρωμόν, τοὺς κατηγόρησαν στὸν βασιλέα ὅτι θέλησαν νὰ παραδώσουν τὴν πόλιν Κιλλεμπέκ στὸν ἐχθρό. Οἱ δυὸ ἱππῶται συλλαμβάνονται κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ροάν κλείνεται στὴν Βαστίλλη, ἐνῶ ὁ φίλος του σκοτώνεται ἐπὶ τόπου, γιατί θέλησε νὰ ξεφύγῃ, ἀπ’ τοὺς στρατιώτας ποὺ τὸν συνέλαβαν.

Οἱ φίλοι τοῦ Ροάν, δηλαδὴ, ὅλη ἡ νεολαία τῆς ἐποχῆς, προσπάθησαν μετὰ κάθε τρόπο νὰ σώσουν τὸ κεφάλι τοῦ ἱππότη. Καὶ χάρις στὴν συνεισφορά τοῦ δεσμοφύλακος του, τοῦ ἔστειλαν ἕνα κρυπτογραφημένον γράμμα, γραμμένο ἐπάνω σὲ μανίκι ἑνὸς πουκάμισου. Τὸ κρυπτογράφημα ἦταν λιγὸλόγο καὶ ἦταν συντηρημένον περὶπου ὡς ἔφη, με γαλλικοὺς βέβαια χαρακτήρες. Μ. Γ.— Δ. Η. Α. Χ. Σ. Σ. Α. Γ. Κ.— Γ. Χ. Ζ. Υ. Ζ.— Α. Μ.—Σ. Τ.— Υ. Α. Γ. Σ.— Α. Α. Ζ.

Ἐπὶ πολλὰς βδομάδες ὁ φυλακισμένος ἱππότης γυρίζε καὶ ἐξαναγριζε τὸ μανίκι μετὰ τὸ κρυπτογράφημα στὰ χέρια του, χωρίς νὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγε.

Στὸ τέλος ἀπελπισμένος, πέταξε τὸ πουκάμισο σὲ μιὰ γωνία τοῦ κελλιοῦ του καὶ περίμενε με στωικότητα τὸν θάνατόν. Ὅταν ἔγινε ἡ δίκη του, ὁμολόγησε τὴν προδοσίαν του, καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατον. Οἱ φίλοι του κατέφυγαν τότε στὸν βασιλέα καὶ ζήτησαν τὴν χάριν τοῦ. Ὁ βασιλεὺς δὲ μὴς ἀρνήθηκε νὰ τὴν δώσῃ, καὶ ἔτσι ὁ ἱππότης ντὲ Ροάν κατατομήθηκε στίς 27 Δεκεμβρίου 1674.

Καὶ ἐντοῦτοις! Μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ κάποια νοημοσύνη, ὁ Λουδοβίκος ντὲ Ροάν θὰ μπορούσε νὰ διαβάσῃ τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ οἱ φίλοι του.

Πραγματικά, αὐτοὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ὁ Τρωμόν πέθανε χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Μὴν ὁμολογῇς λοιπὸν!».

Ἄν ὁ ντὲ Ροάν ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του σκοτώθηκε χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε—ἐνῶ αὐτὸς πίστευε ὅτι εἶχε γλιττοῦν τὸ ἐναντίον!—θὰ ἤρνετο καὶ αὐτὸς τὰ πάντα, καὶ μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις, θὰ τὴν γλύτωνε! Ὁ ντὲ Ροάν, ὅμως, ἀφέθηκε νὰ τὸν παραντῇ ἡ σκέψη ὅτι ὁ σύντροφός του τὸν σὺρῃ ἡ σκέψη ὅτι ὁ σύντροφός του εἶχε μαρτυρήσει ὅλα καὶ ἔτσι θεώρησε περὶττὸ νὰ ἀρνήθῃ καὶ αὐτός...

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, πολλὰς καὶ ἐκτετατωμένες περιπτώσεις, ποὺ τὶς ἀναφέρει στὸ πρωτότυπο βιβλίον τοῦ δ. κ. Μπουκάρ, καὶ ποὺ ἀνεστῆσαν στὴν ἐποχὴν τοὺς καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ σχετικὰ κρυπτογραφηματα, ἀλλὰ γι’ αὐτὲς θὰ μιλήσωμε σὲ ἄλλα φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος».

Σ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσέ φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της βουλής, βέβαιος μέλλον ύπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αυλαία, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσέ είναι φρικτά δυστυχισμένος. Άλλα μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεθ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της κι αποφασίζουν να χωριστούν.

14. (Η συνέχεια)

Είναι ανάγκη απόλυτη να μιλήσω στην κυρία! Είπε η Μπλάνς. Ο υπηρέτης υπάκουσε. Επειτα από λίγο ξανάρθε για να οδηγήσει την νέα.

Πέρασαν ένα διάδρομο, διέσχισαν το μεγάλο σαλόνι και έφθασαν τέλος στο μικρό σαλονάκι, το τόσο γνώριμο στην Μπλάνς.

Η Μπλάνς, ταραγμένη ήδη πολύ, κατήχηθη από μια βαθύτατη συγκίνηση, βλέποντας πάλι το μικρό σαλονάκι, που έκρυβε τόσες αναμνήσεις της. Ήταν πάντοτε το ίδιο. Και ενώ περίμενε την Σουζάν, συλλογιζόταν τα όσα είχαν συμβεί από τότε.

Ένα μικρό δωμάτιο, απέρητο, απλό μα τόσο πλούσιο ως εικόνα μέσα στο μυαλό της νέας! Τι δράμα είχε άρχει εκεί μέσα! Τι θύελλα ξέσπασε!

Εν τώ μεταξύ η Σουζάν μπήκε. Ήταν ήρεμη. Είχε την ίδια ήρεμη, με την οποία ο Μιχαήλ παρουσιάστηκε στον ντε Τόρν, την ήρεμη των ακλόνητων αποφάσεων. Η Μπλάνς, που είχε μείνει όρθια, διευθύνθηκε σ' αυτήν και της είπε με φωνή παλλόμενη από μια συγκίνηση που ήταν αδύνατο να καταστείλει:

—Μόλις τώρα έμαθα τι συνέβηκε χθές έδω... Δεν μπορώ, δεν θέλω να δεχθώ την θυσία σας... Πιστώνω νύ ύπνρξα ελαφρή και ένοχος, κυρία, μά δεν είμαι αξία πε-

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ριφρονήσεως και δεν στεροῦμαι καρδιάς... Χωρίς αμφιβολία, απέναντί σας δεν έχω καμιά δικαιολογία... Μά απέναντί του έ-αυτού μου έχω μιά, την οποία θέλω να κρατήσω. Είναι, ότι είμαι δυστυχισμένη... Λοιπόν! Θά φύγω από το Παρίσι, θά πάω πολύ μακριά, δεν θά τον ξανα-δω... Μά δεν θέλω να γίνω αιτία της δυστυχίας της οικογενείας σας, να καταστρέψω το σπίτι του, να συντρίψω το μέλλον του.

Η Σουζάν άκουε με τα χαρακτηριστικά άπαθ, ενώ ένα χαμόγελο διαγράφονταν στα χείλη της. Κάθισε, και έδειξε ένα κάθισμα στην Μπλάνς.

—Δυστυχισμένο μου παιδί!

Δυστυχισμένο μου παιδί! επανέλαμβανε διαρκώς, ενώ η γλυκύτητα της φωνής της δεν απέκρυπτε εντελώς την πικρία της... Νομίζεις λοιπόν, ότι αν μπορούσα να τον κρατήσω, θά σου τον έδινά... Νομίζεις, ότι δεν έχω και εγώ τον έγωισμό μου;... Έλατε. Μη με θαυμάζετε και άς μην κάνωμε συναγωνισμό γενναίωσης... Μου λέτε πως δεν θέλετε καν να είστε ελεύθερη να θέλετε ή να μη θέλετε... Δεν είσθε πιά... Αυτό, που έπρεπε να συμβή έγινε. Το δέχομαι και υποτάσσομαι. Κάμετε, όπως εγώ, μη αντίστέκεσθε, δεχθήτε ότι η τύχη σας σας δίνει.

—Όχι! Γιατί αυτό θά ήταν άδικο! Άδικο και σκληρό! Σεις να έχετε δλη την λύπη, ενώ εγώ, που θά σας κλέψω τον θησαυρό σας, να είμαι ευτυχισμένη...

—Ευτυχισμένη; Είσθε βέβαιη ότι θά είσθε; Έν πρώτοις δεν μένω μόνη. Έχω τα παιδιά μου. Μεταξύ σας θά υπάρχει ή τύχη. Βλέπετε, λοιπόν, ότι η δική μου τύχη είναι η χειρότερη;

—Βλέπετε, λοιπόν, αυτό που θέλετε είναι αδύνατο: Δεν είναι άνθρωπος Ικανός να υποφέρει μιά τύψη. Θά υπέφερε πολύ.

—Δεν γνωρίζω αν θά υποφέρη... ούτε θέλω να το μάθω. Γιατί, σάς ομολογώ, υπέφερα αρκετά εγώ ώστε να μου είναι ελαφροί οι δικοί του πόνοι... Μήπως τυχόν θέλετε να οικτείρω την τύχη του; Δεν έχω την ρομαντική σας φαντασία των είκοσι χρονών. Πέρασα την ηλικία των μεγάλων αφοσιώσεων... Σας λέγω για μιά ακόμη φορά, ότι στην υπόθεση αυτή δεν συλλογίζομαι εκείνον, ούτε σάς. Σκέπτομαι τον έαυτό μου μόνο. Ξέρω ένα πράγμα μόνο: Ότι αυτή η ιστορία πρέπει να τελειώσει και πρέπει να τελειώσει έτσι... Δεν είχατε ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος την δύναμη να λησμονήσετε. Δεν θά την έχετε ποτέ ή θά την έχετε πολύ άργα... Και θέλετε να τον κρατήσω παρά την θέλησή του, ενώ η σκέψη του με φεύγει, ενώ με αποστρέφεται, ενώ εύχεται ίσως ν' απαλλαγί από μένα;

—Ω! Πώς μπορείτε ποτέ να φαντασθήτε ότι μιά τέτοια σκέψη...

Η Σουζάν την διέκοψε.

—Εί! Και γιατί όχι;... Δεν θέλω βέ-

βαια να παραδεχθώ, ότι έφθασε στο σημείο να εύχεται τον θάνατό μου. Έστο. Άλλά θά τον σκεπτόταν σιγά-σιγά και εγώ θά τον καταλάβαινα. Άλλά, για να μην προχωρούμε τόσο, νομίζετε, ότι θά ήταν άνεκτη ή κοινή ζωή μας;... Όχι! Όχι! Υπάρχουν καταστάσεις, τις οποίες μιά γυναίκα δεν είναι δυνατόν να υποφέρει...

—Μά μήπως μπορώ εγώ να δεχθώ την κατάσταση, την οποία θέλετε να μου δημιουργήσετε με θυσία της ευτυχίας σας και με ένα τρομερό σκάνδαλο; Αφήντε τον σύζυγό σας από σεβασμό προς τον έαυτό σας. Από σεβασμό προς τον έαυτό μου εγώ άρνούμαι.

—Τόν άρνείσθε;... Άλλά δεν μπορείτε να τον άρνηθήτε, αγαπητή μου... άφού είναι δικός σας... Άφού τόν επήρατε... Δεν σάς κάνω σπουδαίο δώρο και δεν μου όφειλετε καμιά ευγνωμοσύνη... Σας λέγω απλά: Τόν θελήσατε. Κρατήστε τον... Βέβαια στην αρχή, δεν προβλέψατε, ότι τα πράγματα θά πηγαιναν έτσι... Δεν σάς θεωρώ χειρότερους από ότι είσθε, ούτε σάς αποδίδω ταπεινώς ύπολογισμούς... Παίζετε με τόν έρωτα, σαν ανόητα παιδιά, χωρίς να σκεφθήτε πού θά σάς οδηγήσουν, πιστεύοντας ότι θα μένατε κύριοι του έαυτού σας. Έπειτα, όπως συμβαίνει συχνά, ο έρωας σάς παρέσυρε εκεί όπου βρίσκεται. Είναι παρών και δεν μπορείτε παρά να υποταχθήτε στην κυριαρχία του. Και αν δεν θέλατε, θά το έκανατε. Δεν είναι έξ ολοκλήρου λάθος σας, το παραδέχομαι. Γιατί και σεις και εκείνος αξίζετε περισσότερο από τις πράξεις σας.

Η Μπλάνς άκουσε χωρίς να καταλαβαίνει καλά δλη την έννοια των λόγων αυτών της γυναίκας, που είχε προσβλήσει.

—Πόσο είσθε καλή! Είπε κάνοντας μιά κίνηση για να πιάσει το χέρι της Σουζάν.

Η Σουζάν όμως τράβηξε το χέρι της.

—Αφήστε με να τελειώσω και μη με θαυμάζετε. Σας βεβαιώ, ότι σάς οικτείρω. Τόσο μου φαίνεσθε, ότι δεν ξέρετε τι κάνετε και τι σάς περιμένει... Αν με είχατε εννοήσει, θά μαντεύατε ότι σάς συγχωρώ, γιατί σεις ή ίδια δεν θά συγχωρήσατε τον έαυτό σας. Η συγγνώμη μου είναι η εκδίκησή μου...

Και ενώ η Μπλάνς την κύτταζε έντρομη και χωρίς να καταλαβαίνει, εκείνη σηκώθηκε.

—Άς μη παρατείνωμε περισσότερο αυτή την συνομιλία, σάς παρακαλώ. Είναι άνωφελ και μου είναι άδυνηρη... Χαίρετε!

Και βγήκε πρώτη, σαν να ήταν ξένη στο σπίτι εκείνο.

Έπειτα από μιά στιγμή η Σουζάν διασταυρωνόταν στην σκάλα με τόν Μιχαήλ, που ανέβαινε στο γραφείο του. Χαϊρετήθηκαν με άπλη κίνηση της κεφαλής και οι δυο ψυχροί και επιφυλακτικοί.

Ο Μιχαήλ πέρασε πολλές ώρες κλεισμένος στο γραφείο του για να τακτοποιήσει τα χαρτιά του. Έκανε το μεγα-

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

λείτερο μέρος και κράτησε τα απαραίτητα μόνο. Μεταξύ της πολιτικής του άλλης λογαφίας είχε φυλάξει μερικά άσημαντα γράμματα της Μπλάνς. Τα κατέστρεψε και εκείνα μαζί με τα άλλα, άφού τά διάβασε. Κύτταζε την φωτιά, που έτρωγε όλα εκείνα τα πράγματα, είδε έπειτα το μικρό δέμα των έγγραφων, που είχε κρατήσει, και ψιθύρισε:

—Τόσα λίγα πράγματα!

Έκαστε στο μεγάλο γραφείο, που ήταν άδειανό τώρα, κι έγραψε με χέρι πού δεν έτρεμε πιά, την παρατήρησή του. Έπειτα μερικά σύντομα γράμματα.

Άφού τά τελείωσε όλα, έμεινε μιά στιγμή άκίνητος, ρίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα στα γνώριμα εκείνα πράγματα. Για μιά στιγμή σκέφθηκε:

—Είναι λοιπόν αλήθεια:

Και χωρίς να θέλη, άπάντηση μεγάλου φωνά:

—Άλήθεια!

Σηκώθηκε, συνήλθε και κάλεσε τόν υπηρέτη του.

—Η βαλίτσα μου είναι έτοιμη;

—Ναι, κύριε...

—Καλά. Διέταξε να ετοιμάσουν το άμάξι.

Την στιγμή που ετοιμαζόταν να βγί συνάντησε στο κατώφλι τόν Περρώ, τόν οποίο είχε αφήσει, όπως πάντα, ν' ανέβη ελεύθερα. Ο δημοσιογράφος είχε ελδοποιηθή από τόν ντε Τόρν και έρχόταν με την φυσική περιέργεια να μάθει κάτι. Ο Τεσσέ τόν είδε με στενοχωρία. Επέστρεψε όμως μαζί του και τόν κάλεσε να καθήση.

—Τι συμβαίνει, αγαπητέ μου;

Ο Περρώ είχε έτοιμη μιά πρόφαση:

—Ήθελα να μάθω τι στάση θά τηρήση ή 'Τάξιν' σχετικάς με την νέα άπεργία του 'Ανζέν.

—Έχει άπεργία στο 'Ανζέν; ρώτησε ο Μιχαήλ. Δεν διάβασα έφημερίδες σήμερα...

Και ενώ ο Περρώ τόν κύτταζε με έκπληξη, εκείνος πρόσθεσε:

—Υπάρχει, άλλωστε, ένα ζήτημα, το οποίο, αν και προσωπικό, θά σάς άπασχολήση. Παραιτούμαι από βουλευτή.

Και ενώ ο Περρώ ετοιμαζόταν να πη κάτι, τόν σταμάτησε για να πη με τόνο παγερό πού απέκλειε κάθε έρώτηση.

—Αυτό φαίνεται έκπληκτικό! Έν τούτοις είναι άληθινό. Έγγραφα το γράμμα μου και το στέλνω. Θά αφήσω επίσης την διεύθυνση της 'Τάξεως'.

Έκάλεσα επειγόντως το διοικητικό συμβούλιο για αύριο. Άγνωστούς θά είναι ο διάδοχός μου, μά υποθέτω—έγώ τουλάχιστον αυτή τη συμβουλή θά δώσω— ότι θά σάς άνατεθούν τά καθήκοντα του άρχισυντάκτου.

Ο Περρώ τόν ευχαρίστησε.

—Δεν έχω καμιά αμφιβολία για το μέλλον της έφημερίδος, όπως και διά το μέλλον του κόμματος... Δεν θά δυσκολευθούν να βρουν καλλίτερο διάδοχό μου.

Και ενώ ο Περρώ έκανε μιά κίνηση άμ-

φιβολίας.

—Ναι! Περισσότερο άξιο. Θά τó γράψετε σεις ο ίδιος πριν περάση πολὺς καιρός.

Σηκώθηκε για να τερματίση την όμιλία.

Μόλις ο Περρώ είχε βγί, άγγεγυλαν τόν Σεβασμιώτατο Ρουσσέλ.

—Νά πήτε στον Σεβασμιώτατο, ότι θά τόν έπισκεφθώ ο ίδιος, άπόψε ή αύριο.

Και έκλεισε τά χαρτιά του σ' ένα χαρτοφυλάκιο, τó πήρε και κατέβηκε.

Μπήκε στο μικρό σαλόνι, όπου σκέφθηκε ότι θά τόν περίμενε ή Μπλάνς. Καθόταν πράγματι εκεί με τά χείρα κρεμασμένα, έχοντας την 'Αννα δεξιά και την

'Αντίο 'Αννα... 'Αντίο μικρούλα μου Λώρα!

Και τις φίλησε.

—Δεν ήξερα πως θά φύγης, μπαμπά! είπε ή Λώρα. Πότε θά γυρίσης;

—Δεν ξέρω.

—Πώς πολύ μακριά;

—Ναι!

—Στη Ρωσία;

—Όχι στη Ρωσία... άλλο.

—Και όταν γυρίσης θά μάς φέρης δώρα ή πράγματα;

—Ναι, αγαπημένες μου, θά σάς φέρω κάτι πολύ όραίο.

Τράβηξε τó χέρι του, πού κρατούσε ή 'Αννα και στράφηκε προς την Σουζάν,

—Πηγαίνετε είτε αλλά δεν έπίξω τίποτε...

Λώρα άριστερά. Ήταν μιά ώρα ή εικόνα που έκανε ν' ανέβη στο λαμό του Μιχαήλ ένας λυγμός.

—Λοιπόν! Φεύγω!

Η Σουζάν, χωρίς να τόν κυττάξη, ρώτησε:

—Καλά. Έχεις όλα όσα σου χρειάζονται;

—Ναι!

Φανόταν σαν να διατάξη:

—Έχω ακόμη δυο λέξεις να σου πώ! είπε τέλος. Ω! Τά παιδιά μπορεί να μείνουν. Δεν θά καταλάβουν. Νομίζω, ότι σκέπτεσαι, όπως και εγώ, ότι ή άληθινή αιτία αυτού του... ταξιδιού πρέπει να μείνι άπολύτως μεταξύ μας.

Η Σουζάν σκέφθηκε για μιά στιγμή.

—Βέβαια! είπε.

—Είμαστε σύμφωνοι. 'Αντίο παιδιά!

που στεκόταν ώρη με τó βλέμμα προς τó κενό.

—'Αντίο, φίλη μου! είπε με φωνή πού έτρεμε.

Της έπιασε τó χέρι και την φίλησε στο μέτωπο. Εκεί πού άρχίζουν τά μαλλιά, 'Εκείνη άναπρίχισε. Αυτός αίσθανθηκε τó άναπρίχισμα και ταραχτηκε. Ο λυγμός της συγκινήσεως τόν έπληγε πάλι. Ένα χοντρό δάκρυ έτρεξε στο πρόσωπό του.

Την στιγμή εκείνη τά μικρά άκουσαν έξω κάποιο πλανόδιο μουσικό και έτρεξαν στο παράθυρο φωνάζοντας:

—'Αντίο, μπαμπά, αντίο!

Εκείνος βγήκε.

Η Σουζάν στεκόταν όρθια κοντά στο μικρό τραπέζι της. Έξαφνα έπιασε κλαίοντας σ' ένα κάθισμα.

Ἡ "Αἶνα καὶ ἡ Λώρα ἔτρεξαν κοντά της.

—Μαμά! Μαμά! Τι ἔχεις; Μήπως κ' αἰς γιατί ἔφυγε ὁ μπαμπάς;... Μὰ ἀφοῦ θὰ ξαναγυρίσῃ;...

Τις ἔφοιξε στὴν ἀγκαλιά της.
—Ὀχι, μικροῦλες μου! εἶπε κλαίοντας.
Ὁ μπαμπάς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ, ποτέ...

Ὁ Μιχαὴλ δὲν ἄκουε. Μὲ τὸ συνηθισμένο ὕφος ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπίτι του χωρὶς νὰ σταθῇ.

—Σὲ ποῖο σταθμό; ρώτησε ὁ ἀμαξηλάτης.

—Ἀπάντησε:
—Στὸ Ξενοδοχεῖο τὸ Μέγα!

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ παραίτηση τοῦ Τεσσὶ ἐπὶ ἦταν τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας. Οἱ περισσότεροι κατ' ὀρθὴν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν στὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖο». Κάθε ἐφημερίδα ἔκανε διάφορες ὑποθέσεις γιὰ τὰ αἰτίαι τῆς παραίτησός. Μία μόνο πλησίασε τὴν ἀλήθεια: Σημείωσε τὴν σύμπτωση τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Τεσσὶ καὶ τῆς διαλύσεως τοῦ συνοικεσίου τοῦ Γκραβάλ.

«Ἀλλωστε, κατέληγε, πρέπει νὰ ἀναμείνω. Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπακολουθήσουν, θὰ μὰς δώσουν περισσότερα δεδομένα καὶ τὸ ζήτημα θὰ διαφωτισθῇ. Ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνδρός, ὅστις ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ Μιχαὴλ Τεσσὶ, ἀνήκει εἰς

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

Τῆς μεγάλης Ἀγγλίδος συγγραφέως ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

τὸ κοινόν. Ἦτο εἰς τὰ ὕψη, εἰς τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν μένει κρυφὸ καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀρετῆς, ἦτις ἐπὶ πολὺ ἀπετέλεσε τὴν δύναμίν του, δίδει εἰς ὅλους τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ μυστικόν του».

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ ὁ Μοντέ, πού εἶχε διαβάσει τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα, ἀποβιβαζόταν στὸ σταθμὸ τῆς Λωρὸν καὶ ἔτρεχε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Γεωργίου.

—Ὁ κύριος ἀπουσιάζει, τοῦ εἶπαν. Ἡ κυρία δὲν δέχεται.

—Δώστε τὸ ἐπισκεπτήριό μου στὴν κυρία, θὰ μὲ δεχθῇ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπρέτης δίσταζε, ἐκεῖνος ἐπέμεινε:

—Σοῦ λέγω, ἡ κυρία μὲ περιμένει.

Ἡ Σουζάν δὲν τὸν περίμενε. Ἡ ἐπίσκεψή του ὅμως, δὲν τὴν ἐξέπληξε καθόλου καὶ μὲ χαρὰ τὸν δέχθηκε στὸ μικρὸ σαλόνάκι. Ἡ συγκίνηση τοὺς ἔκανε νὰ ἐναγκαλισθοῦν. Καὶ ἐνῶ ἡ Σουζάν ἀρχισε νὰ κλαίῃ, ὁ Μοντέ τὴν ρώτησε:

—Εἶναι, λοιπόν, ἀλήθεια; Ἐφύγε;

Ἐκεῖνη ἔνευσε καταφατικά.

—Μαζί της;

Ἡ Σουζάν ἔκανε ὅχι μὲ τὸ κεφάλι.

—Τότε;

—Ὅχι, σὰς πῶ...

Καὶ μὲ διακοπὲς καὶ δισταγμοὺς, τοῦ δηγήθηκε ὅλη τὴν ὀδυνηρὴ ἱστορία της.

Ὁ Μοντέ ἄκουγε θαυπωμένος καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ φώναζε:

—Μὰ εἶναι ἀδύνατο!...

—Εἶναι ἀδύνατο, μὰ εἶναι ὥστόσο ἀλήθεια. Τώρα μόλις ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. Τὰ ἔχασε ὅλα, τὰ ἔρριξε στὴν θάλασσα ὅλα. Δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ναυαγὸς καὶ ἐμεῖς εἴμαστε λείψανα ναυαγίου. Καὶ γιατί; Πρὸς τί; Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐννοήσετε;

Ὁ Μοντέ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Καὶ τὰ παιδιά;

—Τὰ φίλησε φεύγοντας μὲ τὴν ἡρεμία, πού θὰ τὰ φιλοῦσε ἂν ἔφευγε γιὰ τρεῖς μέρες μόνο...

—Τὰ καυμένα!

Ἀρχισε νὰ βηματίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκεπτικός.

—Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ γίνῃ τίποτα;

Ἡ Σουζάν ὕψωσε τοὺς ὤμους:

—Τι μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς, σὰς παρακαλῶ;

—Νὰ τὸν ξαναφέρῃ!

Ἐκεῖνη ἀνήνθηκε μὲ ἔντονη χειρονομία.

—Γιατί ὅχι; ἐπέμεινε ὁ Μοντέ. Ἐφ' ὅσον δὲν ἔγινε τίποτα τὸ ἀνεπανόρθωτο;

—Μὰ ἂν ἔφυγε, ἔφυγε γιατί θέλησα ἐγὼ νὰ φύγῃ...

Ἐγὼ πρώτῃ τοῦ μίλησα γιὰ διαζύγιο. Δὲν ἤθελε, ἔβλεπε ὅλες τὶς συμφορὲς πού θὰ ἀκολουθοῦσαν. Ὑπεχώ-

του πῶς, τι μπορεῖ νὰ πῇ ἕνας φίλος... Ἄν τοῦ μὲν ἴχνος λογικῆς, ἕνα μῦριο θελήσεως, θὰ σὰς τὸν ξαναφέρω...

Ἡ Σουζάν δίστασε. Ἐν τούτοις, ὁ ἐγώισμός της κάμφθηκε.

—Πηγαίνετε! εἶπε. Ἀλλὰ δὲν ἐλπίζω τίποτα.

Στὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖο» ὁ Μοντέ γιὰ μιά στιγμὴ πίστεψε, ὅτι δὲν θὰ κατάρθωνε ποτὲ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ Τεσσὶ. Εἶχε δοθῇ ρητὴ διαταγὴ νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα νὰ δι' τὸν Μιχαὴλ. Καὶ ὁ Μοντέ ἀγωνιζόταν ἀδίκῃ νὰ πείσῃ τοὺς ὑπηρετές, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάσθηκε ὁ Τεσσὶ. Τὸν εἶδε κι' ἔσπευσε πρὸς αὐτόν.

—Ἀ! Καλὲ μου! Δὲν με ἐγκαταλείπετε ἐσὺ! Ἐλα! Ὁ μιλῆσουμε!

Τὸν ὡδήγησε στὸ μικρὸ του διαμέρισμα, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα σαλονάκι καὶ ἕναν κοιτῶνα στὸ δεύτερο πάτωμα.

Ἐνα γυμνὸν διαμέρισμα ξενοδοχείου.

—Δυστυχισμένε! εἶπε ὁ Μοντέ. Τι ἔκανες;

—Μήπως πρόκειται νὰ μοῦ ρίξης καὶ σὺ τὸν λιθώ, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπάντησε ὁ Μιχαὴλ.

Καὶ πρόσθεσε δειχνοντας τὶς ἐφημερίδες, πού ἦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Ὅπως τὰ φύλλα αὐτὰ πού με ξεσχίζουν.

—Ὀχι, ὅπως αὐτὰ βέβαια! εἶπε ὁ Μοντέ. Γιατί σὲ λυποῦμαι ὅσον καὶ σὲ μέφομαι. Νομίζω μάλιστα, ὅτι εἰς ὅσο ποῦ σὲ λυποῦμαι... Ναί! Ναί! Γιατί ἔκανες ἕνα σφάλμα, μὰ κακὴ πράξι πού δὲν θὰ σοῦ δώσῃ τὴν εὐτυχία...

Ἐνας ἄνθρωπος σὰν καὶ σένα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ εἶναι εὐτυχὴς στὸ κακό. Γιὰ τὸ τίποτε λοιπὸν ἐρήμωσες τὴν ζωὴ σου... Μὰ ἄκουσε. Τίποτα δὲν εἶναι ἀκόμη ἀνεπανόρθωτο. Μπορεῖς καὶ πάλι νὰ γυρίσῃς στὴν σου...

—Μὴ τὸ περιμένῃς. Ἀλλωστε ξέρεις, ὅτι εἶναι ἀδύνατο. Νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου;... Μὰ τότε θὰ ἔφευγε ἡ γυναῖκά μου.

—Ὀχι, φίλε μου... Πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα... Μοῦ δηγήθηκε τὸν χωρισμὸ σας. Μὰ τώρα βλέπει ἐκεῖνο πού δὲν ἔβλεπε πρὶν... Ὅτι σὲ δεχθῇ, θὰ σὲ συγχωρήσῃ, θὰ μπορέσῃ νὰ ξαναρχίσῃς τὴν ζωὴ σου.

Ὁ Μιχαὴλ τὸν διέκοψε.

—Γιὰ νὰ μοῦ πῇς αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα ἡλθες ἀπὸ τὸ Ἀνεοῦ;

Καὶ ἐνῶ ὁ Μοντέ βρισκόταν σὲ ἀμηχανία, ἐκεῖνος ἐξακολούθησε:

—Ἐχεις δίκιο, ἄλλωστε. Θὰ μπορούσα νὰ ξαναρχίσω τὴν ζωὴ μου ἐκεῖ πού τὴν σταμάτησα, ὅπως καὶ θὰ μπορούσα νὰ τὴν συνεχίσω... Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω... Ἀντιστάθηκα ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ, ἡ Σουζάν συνεπλήρωσε τὴν ἴττα μου. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτήν. Ἐγὼ δὲν γυρίζω πιά πίσω. Πρὸς τί; Θὰ χρειασθῇ νὰ ξαναρχίσω. Αὐτὸ πού ἔγινε εἶναι ἀνέκκλητο. Ἐτοὶ θέλησε τὸ πεπρωμένο.

—ὦ! Τὸ πεπρωμένο! Σὴναι! Ὅταν κανεὶς ἔχει καθήκοντα, σὰν τὰ δικά σου, δὲν μιλεῖ περὶ πεπρωμένου.

Ὁ Μιχαὴλ ἐρεθιζόταν μὲ τὰ λόγια αὐτά.

—Τὰ καθήκοντά μου! εἶπε. Ἀς μὴ μιλοῦμε πιά γι' αὐτὰ, ἀγαπητέ μου. Τὰ κατήργησα. Δὲν τὰ ξέρω πιά ἢ ἔχω ἄλλα καθήκοντα. Κάνεις λογικὴ, σὰν νὰ εἶχα τὴν ψυχραιμία πού χρειάζεται, γιὰ νὰ σὲ ἀκούσω. Εἶσαι πάντοτε φίλος μου, Μοντέ;... Ἐ! Τότε σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ ἀφήσωμε αὐτὰ. Μὴ μοῦ μιλάς πιά γι' αὐτὰ!...

—Καὶ πού εἶναι τώρα;

—Στὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖο».

—Λοιπόν! Πηγαίνω νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Μία νύχτα στὸ τραῖνο

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΙΕΝΝΕΖΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΟΥ ΕΜΙΛ ΒΑΒΡΑ

Πρόσωπα: ΕΚΕΙΝΟΣ.
ΕΚΕΙΝΗ.
Ο ΑΛΛΟΣ.
Η ΑΛΛΗ.

ΣΚΗΝΗ Iη

(Ἀνάμεσα στοὺς ἡσυχούς τοίχους τῆς συζυγικῆς κρεββατοκάμαρας).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Λοιπὸν τὸ ἀπεφάσισες;

ΕΚΕΙΝΗ.—Βεβαίως, φεύγω!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου λέξη;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πολὺ καλά, κάμε ὅπως θέλεις!

ΕΚΕΙΝΗ.—ὦ, ἔτσι... γιὰ μιά στιγμὴ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ ὅτι φεύγω κι' ἐγώ.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀχ, ναί;... δὸς μου, σὲ παρακαλῶ τὶς κάλτσες μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὅριστε!

ΕΚΕΙΝΗ.—Εὐχαριστῶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ξέρεις ὅτι ἄρχισες νὰ παχαίνεις;

ΕΚΕΙΝΗ.—Αὐτὸ γιὰ σένα, εἶναι ἀδιάφορο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὀχι, σὲ παρακαλῶ, ἔτσι εἶσαι πῶς προκλητικὴ. Αὐτὴ ἡ καμπύλη σου εἶναι θαυμασία... Κάμε μου τὴ χάρη, γύρῃς λιγάκι ἀριστερά!

ΕΚΕΙΝΗ.—Κάμε οἰκονομία στὶς γελούρες φιλοφρονήσεις σου, δὲν με θνάζεις ἀπὸ τὴν ἀπόφασή μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καθόλου, οὔτε κἀν τὸ σκεφτόμουν. Ὑπῆρξε εὐκαιρία. Ἐξ ἄλλου, ξέρεις ὅτι ἡ καμπύλη γραμμὴ εἶναι ἡ ἀδυναμία μου.

ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ πάω στὸ Μάριενμπαντ...

Μετά μιά ὥρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐτοὶ λοιπὸν φεύγεις γιὰ τὸ Μάριενμπαντ! Πολὺ καλά!

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Οἱ ὑποθέσεις μου μὲ καλοῦν ἀκριβῶς ἐκεῖ...

ΕΚΕΙΝΗ.—Αἱ «ὀρθοέσεις» σου; Τί περίεργη σύμπτωση!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Γιατί ξεχωρίζεις τὶς λέξεις «ὀρθοέσεις»;

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς τὶς ξεχώρισα; Ἐλεγα ὅτι εἶναι μιά περίεργη σύμπτωση, ἀλλὰ λυποῦμαι πού δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω μαζί σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀ, ἔτσι, γιατί; Μπορῶ ὅμως νὰ κανονίσω νὰ ταξιδεύουμε μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο. Σὺ θὰ πάρῃς «βαγόν λὶ»;

ΕΚΕΙΝΗ.—Φυσικά, μόνη μου ὅμως!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ρωτήσω, γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀφ' ὅπου με ἤσυχ. Ἐχω ἀνάγκη νὰ κατευνάσω τὰ νεῦρα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρα σου; Κι' αὐτὴ εἶναι συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ σου, τοῦ θάνατος;...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὁ γιατρός ἔχει δίκιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καλὰ, καλὰ, ἔχω δίκιο κι' ἐγὼ ὅμως, θὰ θεραπεύσω κι' ἐγὼ τὰ νεῦρα σου... τὸ πρῶτο ἔρχεται βολικώτατα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς καλὰ...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ἔχω τόσες σκοτούρες στὸ κεφάλι, πού θὰ μὴν κάμῃ μεγάλη χάρι νὰ μὲ ἀφήσῃς ἡσυχῶ...

ΣΚΗΝΗ II

(Συναντιώνται στὸν σταθμό. Ἐκεῖνος

συντροφιά μὲ τὴν Ἀλλήν κι' ἐκεῖνη συντροφιά μὲ τὸν Ἄλλον. Οἱ δύο διάλογοι γίνονται τὴν ἴδια στιγμὴ).

Ὁ Ἀλλος.—Ποῦς εἶναι ἐκεῖνος ὁ κύριος πού σὲ κυττάζει τόσο ἀναιδέστατα;

Ἐκεῖνη.—Μὴ σὲ μέλει, εἶναι ὁ ἀντρας μου!

Ὁ Ἀλλος.—Τί ἀδιακρισία!

Ἐκεῖνη.—Μοῦ φαίνεται παράξενο ν' ἀνακατεύσαι σὲ τέτοια μικροπράγματα...

ΣΣ

Ἡ Ἀλλή.—Ποῖα εἶν' ἐκεῖνη ἡ κυρία πού μὰς κυττάζει διαρκῶς;

Ἐκεῖνος.—Μικρούλα μου, ἡ γυναῖκα μου!

Ἡ Ἀλλή.—Τί πρόστυχη γυναῖκα νὰ μὰς κυττάξῃ μὲ τέτοιο ἀπαίσιο βλέμμα!

Ἐκεῖνος.—Τί μὰς ἐνδιαφέρει; Ἀς μὰς κυττάξῃ ὅσο θέλει!...

Ἡ Ἀλλή.—Φίλησέ μου τὸ χέρι, νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της.

Ἐκεῖνος.—Μὴ μὲ θυμώνεις;

Ἐκεῖνη.—Δὲν εἶναι τρόπος τοῦ φέρεσθαι αὐτός;

Ἐκεῖνος.—Ἐσὺ μοῦ τὸ λές αὐτό;

Ἐκεῖνη.—Ξέρεις, αὐτὴ ἡ συζήτηση μὲ πειράζει... (σηκώνεται καὶ φεύγει. Ἐκεῖνος, θυμωμένος, παίρνει τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση).

ΣΚΗΝΗ IV

(Στὸ διαμέρισμα Ἐκεῖνης.

Ὁ Ἀλλος.—Μήπως λοιπὸν μὲ τὸν ἄνδρα σου;...

Ἐκεῖνη.—Ναί...

Ὁ Ἀλλος.—Καὶ τι εἶπατε;

Ἐκεῖνη.—Συγγνώμην, ἀλλὰ θοίσκω τὴν ἐρώτησή σου ἀδιάκριτη!

Ὁ Ἀλλος.—Κι' ἐγὼ θοίσκω ὅτι δὲν φέρεσαι καλὰ ἀπέναντί μου...

Ἐκεῖνη.—Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἐπαγορεύῃς νὰ μιλήσω μὲ τὸν ἄνδρα μου! (Τονίζει τὸ «μου»).

Ὁ Ἀλλος.—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρὸς πεν νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχῶ.

Ἐκεῖνη.—Σὲ παρακαλῶ, μὴν λησμονῇς ὅτι εἶναι ἄνδρας μου!

Ὁ Ἀλλος.—Μὰ, δὲν βλέπεις πού σὲ ἀπατά;

Ἐκεῖνη.—Ντροπὴ! Εἶσαι πρόστυχος! Νὰ μοῦ τὸ λές κατὰμουτρα! (Κλαίει).

Ὁ Ἀλλος.—Ἀγαπημένη μου, τώρα εἶσαι κοντά μου (κάνῃ νὰ τὴν πιάσῃ).

Ἐκεῖνη (τὸν σπρώχνει).—Ἀφήστε με ὅλα σεῖς τὰ φταίτε... ἄχ, πόσο εἶμαι δυστυχισμένη! Αὐτὸς μ' ἀπατά μὲ μιά...κατὰμουτρα!... (Τρέχει πρὸς τὸν διάδρομο).

ΣΚΗΝΗ V

(Τὴν ἴδια στιγμὴ πού γίνεται ἡ προηγούμενη, στὸ διαμέρισμα Ἐκεῖνου).

Ἡ Ἀλλή.—Μήπως λοιπὸν μὲ τὴν γυναῖκα σου;

Ἐκεῖνος.—Ναί...

Ἡ Ἀλλή.—Τί εἶπες μαζί της;

Ἐκεῖνος.—Τιποτένια πράγματα!

Ἡ Ἀλλή.—Νομίζω πῶς δὲν φέρεσαι καλὰ μαζί μου!...

Ἐκεῖνος.—Ἐχεις λάθος!

Ἡ Ἀλλή.—Τέλος πάντων, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ζητᾷ ἀπὸ σένα ἀπὸ τὴν αὐτὴ ἡ γυναῖκα!

Ἐκεῖνος.—Σὲ παρακαλῶ μὴ λησμονῇς ὅτι εἶναι γυναῖκα μου.

Ἡ Ἀλλή.—Δὲν κυττάζεις καλλίτερα αὐτὴ τὴν παλαιογυναῖκα πού σὲ ἀπατά πρὸς τὰ ὦτα σου!

Ἐκεῖνος.—Ἐσὺ θὰ μοῦ τὸ πῇς αὐτό;

Ἡ Ἀλλή.—Μὴ φρονάζεις ἔτσι...

Ἐκεῖνος.—Μ' ἕναν θάλαμα ἐκεῖ μὲ μιά μουρη σὰν πῆχμος! Πᾶν νὰ τοῦ σπάσω τὰ μούτρα!... (Τρέχει στὸν διάδρομο).

ΣΚΗΝΗ VI

(Ἐκεῖνη κι' Ἐκεῖνος συναντιών

άνθρωπο;
 'Εκείνη.—Μ' άπατάς με μιά τέτοια παλογυναικα!
 'Εκείνος.—Πρόσεξε, πήρες πολύ θάρρος μαζί μου!
 'Εκείνη.—Κι' εσύ έγινες πολύ τολμηρός.
 'Εκείνος.—Δέν περίμενα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα από σένα!
 'Εκείνη.—Ένα τέτοιο φέροσιμο δέν τόν όνειρευτηκα καν'!... (Κλαίει).
 'Εκείνος.—Πρέπει να τελειώνωμε!
 'Εκείνη.—Νά ή έμπιστοσύνη σου κι' ή άφοσίωσή σου!...
 ('Εκείνος είν' έτοιμος να κλάψη. 'Εκείνη ούρλιάζει. Μιά παύση).
 'Εκείνη.—Ού... Ού... Ούγκο!
 'Εκείνος (δέν άπαντά. Κυτάζει έξω άπ' τόν παράθυρο τόν μαύρο ούρανό).
 'Εκείνη.—Ούγκο! (Περνά τόν χέρι της στό λαμό του).
 'Εκείνος (μισοτουμπρισμένος).—Τί θέλεις;
 'Εκείνη.—Διώξ' την!...
 'Εκείνος.—Καλά, βλέπεις όμως ότι είναι δύσκολο τώρα που τρέχει τόν τραίνο.
 'Εκείνη.—Θέλεις λοιπόν...
 'Εκείνος.—Αν ήξερα...
 'Εκείνη.—Δέν συνέβη τίποτε, λοιπόν;
 'Εκείνος.—Μάλιστα... δηλαδή...
 'Εκείνη.—Έλα τότε στό διαμέρισμά μου.
 'Εκείνος.—Και τί θα τόν κάμης εκείνον;
 'Εκείνη.—'Εγώ θα τόν κανονίσω...
 'Εκείνος.—Πές του μόνο ότι πρέπει να χαθί από τιά μάτια μου...
 'Εκείνη.—Κι' εσύ τί θα κάμης εκείνη τη γυναίκα;
 'Εκείνος.—'Εγώ θα τόν κανονίσω...
 'Εκείνη.—Είδοποίησέ την να φυλαχτή από μένα!

ΣΚΗΝΗ VII

(Στό διαμέρισμα 'Εκείνης).
 'Εκείνη.—... καθώς βλέπετε, κύριε, άπαράγει μιά παρεξήγησης!
 'Ο Άλλος.—Τί;
 'Εκείνη.—Νομίζω ότι εδώ πλάι ύπάρχει ένα διαμέρισμα κενό, θα συναντήσετε κάποια κυρία που σας περιμένει...

ΣΚΗΝΗ VIII

(Στό διαμέρισμα 'Εκείνου)
 'Εκείνος.—... καθώς βλέπετε, κυρία, ή καλύτερη λύση είναι αυτή.
 'Η Άλλη.—Μά τί πρέπει να κάνω;
 'Εκείνος.—Μου φαίνεται ότι εδώ πλάι είναι ένα διαμέρισμα κενό, θα συναντήσετε κάποιον κύριο που σας περιμένει...

ΣΚΗΝΗ IX

(Τά δυό ζευγάρια συναντώνται την έπαύριον στόν περίπατο τού Μάριενμπαντ και μεταξύ των γίνεται ό ακόλουθος διάλογος).
 'Εκείνη.—Κύτταξε, Ούγκο, κύτταξε, εκείνη ή παλογυναικα θρίσκει στο Μάριενμπαντ μαζί μ' εκείνον τόν πίθηκο!
 'Εκείνος.—Τί τα θέλεις, άγαπημένη μου, τέτοιος κόσμος δέν έχει σταλιά ντροπής και φιλότιμο...
 ■ ■

'Η Άλλη.—Κύτταξε, άγαπημένη μου, εκείνη ή κατσίκια θρίσκει στο Μάριενμπαντ με εκείνον τόν βλάκα!
 'Ο Άλλος.—'Ας τους να χαθούν, άγάτη μου! Βλέπεις, τέτοιος κόσμος, γεννηθήκε πρόστυχος και πρόστυχος θα πεθάνη...

ΕΜΙΛ ΒΑΒΡΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΜ

Άνεβαίνω στό τραμ. Φυσικά καμιά θέση έλευθερή—μά για στάσου, παρ' όλίγο να μη δώ καλά. Πηγαίνω και κάθομαι κοντά σε μιά όμορφη κυρία, που τραβιέται δειλά στό πλάι, κι' εξέταζω τούς γύρω μου. 'Ακριβώς στην είσοδο κάθεται ένας ήλικιωμένος κύριος. ύπολογίζω: δημοδιδάσκαλος, με κοντόθωρα κι' έξωργισμένα μάτια. Κάθε φορά που άνοίγει ή πόρτα και—σάν νάπρεπε νάναί έτσι—μένει άνοιχτή, κυτάζει μουρμουρίζοντας γύρω του, βγάζει τόν δεξί του χέρι από την τσέπη τού σακκακιού του και ξανακλείνει την πόρτα. Κι' αυτό τόν κάνει μηχανικά, σάν νάναί πληρωμένος γι' αυτή τη δουλειά. Οι άλλοι: δίπλα του ένας άχθοφόρος με κόκκινη μύτη, που κρατά στα πόδια του ένα μεγάλο κλουβί μ' ένα παπαγάλο και καπνίζει ένα πούρο της δεκάρας, δυό υπηρέτριες, που γκρινιάζουνε για τ' άφεντικά τους και μιά γρηγά, που κάθε λίγο και λιγάκι ρωτά τούς ταξιδιώτες αν είναι ώρα να κατέβη ή όχι.
 'Η όμορφη κυρία κοντά μου άρχίζει ν' άνησυχί. Άπέναντί της ένας νέος κύριος, που φαίνεται σάν νάναί τρίγωνος, της ψιθυρίζει:

—Σε λίγο φθάνουμε!
 'Εκείνη γνέφει χαμογελώντας μ' ένα χαρούμενο έρωτισμα. ήκό μορφασμό, κάπως άμήχανα, και βάζει σά γατίτσα, χουζούρικα, τά γέρια της μέσ' στό μενού της, από γνήσιο άστρακάν, που τόν στολίζει ένα μάσσο γιασεμιά. Είναι τόν πολύ-πολύ είκοσι χρονών και χαίρεται για κάτι.
 Κυτάζονται με ματιές, που λένε πολλά.

'Εγώ βυθίζομαι σε σκέψεις κι' άκούω μόνο πως έχουνε πιάσει φιλοκουβέντα.
 'Εξαφνα, σωπαίνουνε με μιάς. Σε λίγο ή γειτόνισά μου κάνει μιάν άπότομη κίνηση και σηκώνει τιά μάτια μου.
 Τίποτα τόν έξαιρετικό: 'Ενας ήλικιωμένος κύριος με σταχτιά μαλλιά, στους κροτάφους, μά πολύ κομψός, έχει άνέ-

βει στό τραμ και περιάει άπ' τόν διάδρομο. 'Εξαφνα, βλέπει μ' έκπληξη και χαρά' κάνει μερικά γρήγορα βήματα και πλησιάζει τη νέα κυρία:

—'Ελα Θεέ μου, Λιλή, εσύ; Και για πού τραβάς;

Αυτή γίνεται κατακόκκινη και λέει με μεγάλη ταραχή:

—'Ηθελα να ξαναρρίξω μιά ματιά στής Κλειώς.

—'Ετσι; λέει εκείνος και κάθεται πλάι της; δέ μούπες τίποτα γι' αυτό τόν μεσημέρι!

—Μά κι' εγώ, δέν είναι λίγη ώρα, που τόν καλόβασα στό νού μου.

'Ο ήλικιωμένος κύριος χαμογελά με κάτι που συλλογίζεται. «Περίεργα πλάσματα έσεις οι γυναίκες!» λέει τόν βλέμμα του.

'Ο νέος κύριος μένει σιωπηλός. 'Ενφ' τόν άνόμοιο συζυγικό ζευγάρι κουβεντιάει περί άνέμευ και ύδάτων, αυτός κόθεται άκίνητος και φρόνιμος.

—Τώρα πρέπει να κατεβής, τού θυμίζει ή νέα κυρία.

—'Οχι, θαρθώ λίγο μαζί σου κι' ύστερα θα γυρίσω.

'Εκείνη χαμογελά.

—Κι' έπειτα δέν συνοδεύω και τόσο συχνά τη Λιλή μου! Και λέγοντας, κυτάζει με καλωσύνη τόν κατακόκκινο πρόσωπό της.

—Παρακαλώ τά εισητήριά σας!

'Ο έπιθεωρητής άπλώνει τόν δεξί του χέρι στη νέα κυρία.

Αυτή κοκκινίζει άκόρια περισσότερο και ψάχνει άπεγνωσμένα στό μανσόν και στην τσέπη της.

—Θά τάχασα!

Και στόν ήλικιωμένο κύριο τόν πράγμασ φαίνεται νάναί πολύ δυσάρεστο. Ψάχνει κι' αυτός με τη γυναίκα του, ώστόσο δέν βρίσκεται τίποτα.

—Μά είσαι κι' εσύ ξεχασιάρα! της λέει επιτιμητικά ό άνδρας της, κουνώντας τ' όμορφοχτενισμένο κεφάλι του.

—Τί θα πληρώσω για πρόστιμο, ρωτά τόν έπιθεωρητή.

Καλοούν τόν εισπράκτορα κι' αυτός φωνάζει:

—Μά ό κύριος από δώ πήρε και τά δυό εισιτήρια. Και δέχνει τόν νεαρό κύριο, που κάθεται άντίκρυ και στριφογυρίζει νευρικά στη θέση του.

—Ποιός; Λιλή!!

Τόν πρόσωπο τού άνδρος είναι γκριζό σά στάχτη. Τά καταλαβαίνει όλα.

Πιάνει την νέα γυναίκα από τόν μπράτσο και της λέει:

—'Ελα!

—'Υστερα ρίχνει μιά ματιά στόν άλλο:

—Και σεΐς!

Κατεβαίνουν κι' οι τρεις άπ' τόν τραμ και πηγαίνουνε σιωπηλοί προς τόν πεζόδρομο. Στη μέση βρίσκεται ό ήλικιωμένος κύριος. Σε λίγο χάθηκαν στην γωνία τού δρόμου, με τά κεφάλια σκυμμένα κι' οι τρεις, σάν να τούς βάραινε ή μόλρα...

Και οι αυτόπται μάρτυρες που είχαν μείνει μέσα στό τραμ, δέν έμαθαν ποτέ τόν τέλος της συνηθισμένης, μά τόσο λιγυτερής αυτής ιστορίας...

ΒΑΛΤΕΡ. ΦΟΝ ΜΟΛΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Σιαμαίοι άδελφοί που χωρίζονται

Τις τελευταίες μέρες έγινε στην Νέα 'Υόρκη μιά πολύ έντυπιακή έγχειρηση, που άπέτυχε δυστυχώς.

Δυό «σιαμαίοι» άδελφοί, οι Φιλίππινι Λούτσιο και Σιμπλίτσιο Γκοντίνιο, είχαν έρθει στόν κόσμο ήνωμένοι από πίσω, στην βάση της σπονδυλικής στήλης. 'Η ένωσή τους αυτή, δέν τούς έμπόδιζε να ζουν μοναχικά... σάν άδελφια, και σε πολύ καλή ύγεια.

Μιά μέρα, ξαφνικά ό Λούτσιο άρρωστά. Προσκαλείται ό γιατρός και βρίσκει ότι ό νέος είχε πάθει πνευμονία. Σε λίγες μέρες ή κατάστασή του χειρότερησε. Σημειώστε ότι, έν τώ μεταξύ, ή ύγεια τού Σιμπλίτσιο δέν είχε πάθει τίποτα.

'Η έπιδείνωση όμως της καταστάσεως τού Λούτσιο δημιούργησε ένα σοβαρότατο πρόβλημα: τί θα γινότανε ό άδελφός του, αν ό άρρωστος πέθανε ξαφνικά.

Οι χειρουργοί τότε, έν συνενοήσανε και με τούς δυό άδελφούς, άπεφάσισαν να τούς διαχωρίσουν. 'Η έγχείρησις έγινε και έπέντυε, αλλά κατά τόν κλασικό... ό άσθενης άπέθανε. Δηλαδή, ένδεκα μέρες μετά τόν θάνατο τού Λούτσιο από πνευμονία, πέθανε και ό Σιμπλίτσιο, από όξεια μηνιγγίτιδα.

■ ■

'Ο Λούτσιο όμως και ό Σιμπλίτσιο, δέν είναι οι μόνοι «σιαμαίοι» άδελφοί που τούς χωρίζει τόν νυστέρι τού χειρουργού.

Στά 1840, ό δωρ Ζοζέ Μπρίτο-ύ-Μπουάν, διαχώρισε δυό Νέγγρους «σιαμαίους» που ήταν ένωμένοι από τόν στέγνον. 'Ο ένας από αυτούς πέθανε σχεδόν άμέσως μετά την έγχείρηση. 'Ο άλλος όμως έζησε και πέθανε μετά 70 χρόνια.

Στά 1860 ό Μπόεμ χωρίσε επίσης δυό «σιαμαίους», από τούς όποιους ό ένας πέθανε και ό άλλος έζησε πέντε χρόνια.

Στά 1881, οι δωρς Μπλωδδ και Μπουίνι-όν, έγχείρησαν ένα διπλό άνθρώπινο τέρας, αλλά και τά δυό μέρη, οι δυό δηλ. σιαμαίοι, πέθαναν. 'Ο Σαπό-Προδό, έγχείρησε στα 1899 δυό άδελφές σιαμαίες από τις όποιες ή μιά πέθανε, ύστερ' από έξ μέρες και ή άλλη μετά ένα χρόνο.

■ ■

Σε τί όμως όφελονται αυτά τά θλιβερά άστεία της φύσεως;

'Η έπιστήμη μελέτησε επί πολύ τόν πρόβλημα αυτό των συλλογμένων διδύμων και κατέληξε σε θετικά συμπεράσματα.

'Υπάρχουν δυό είδη διδύμων: οι «ψευδείς», διδύμοι και οι «άληθινοι». Οι πρώτοι, είναι άπλώς δυό παιδιά που ήλθαν στόν κόσμο μαζί, έτσι έν τύχης ή από μιά ίδιότροπία της φύσεως. Μπορούν να είναι διαφορετικοί και ό καθένας γένους: άγόρι και κορίτσι, και δέν παρουσιάζουν γενικά, ιδιαιτερές όμοιότητες.

Οι «άληθινοι» διδύμοι, που είναι γνωστοί στην έπιστήμη, με τόν νοημα έμονοζυγωματικοί. Είναι τά δυό ήμισυ ενός και τού αυτού όντος που διαχωρίσθηκε κατά την κύηση στα δυό. Είναι πάντα τού ίδιου γένους, παρουσιάζουν τις αυτές φυσικές και ήθικές όμοιότητες και χωρίζονται κάποτε έξανακολουθών να ζουν σάν νάναί άκόμη ένωμένοι. Δηλ. έχουν τις αυτές ιδέες, έπιθυμούν και κάμνουν τόν ίδιο πράγμα την ίδια ώρα και οι δυό κτλ.

Διηγούνται ότι μιά κυρία πήγε μιά μέρα, έρχομε τόν όδοντοίατρό της και τού είπα!

—Τά δόντια μου με ένοχλούν, θέλω να μου τά βγάλετε όλα και να τά άντικαταστήσετε με ψεύτικα!

'Ο όδοντοίατρός εξέτασε την κυρία και βρήκε τά δόντια της σε πολύ καλή κατάσταση. Τά άφήκε, λοιπόν, στην θέση τους και συνεδούλευσε στην πελάτισσά του να σκεφθή καλύτερα.

'Η κυρία έφυγε, αλλά ποιά ήταν ή έκπληξή της όταν άργότερα έμαθε, ότι την ίδια μέρα που είχε πάγει αυτή στόν γιατρό, πήγε επίσης στόν δικό της και ή διδύμη άδελφή της, που κατοικούσε έντούτοις, άρκετά μακριά άπ' αυτήν, και έζητησε και έκείνη τόν ίδιο πράγμα!

Τά ιστορικά χρονικά είναι γεμάτα από παρόμοιες περιπτώσεις και περιεργα πειράματα τηλεπαθείας μπορούν ίσως να γίνουν με την συνδρομή «άληθινών» διδύμων.

■ ■

Τόν δράμα άρχίζει όταν ή φύσις άφήνει ά-

Οι σιαμαίες άδελφές Ραδίκα και Δοοδίκια.

τελειώτο τόν έργο τού χωρισμού.

Και δέν πρόκειται πάντα για ένα κομμάτι σάρκας με κάποιο κοινάλο ίσως που παιδεύει τούς «άληθινούς» διδύμους, ή σιαμαίους, τόν ένα με τόν άλλο. 'Ενφ' όλα τά όργανά τους ήσαν διπλά, δηλ. χωριστά και τούς δυό. Υπήρχαν περιπτώσεις που οι «σιαμαίοι» είχαν μιά καρδιά οι δυό τους, μιά άοτή ή ένα σπέντι! Σ' άλλους πάλι, είναι κοινή ή σπονδυλική στήλη κατά τόν τέλος της, καθώς και τά έντερα!

■ ■

Ποιός ψυχολόγος ή φροϋδικός μυθιστοριογράφος θα μας περιγράψει ποτε όπως πρέπει, τη ζωή αυτών των άδελφών των ήνωμένων, τόν ένα με τόν άλλον, άλσα και τόν τόσο διαφορετικών, που δέν μπορούν τίποτα να κρύψουν ό ένας από τόν άλλον!

Πώς μπορεί, άλήθεια, να έζησιν κανείς την δική του την ζωή, όταν είναι κολλημένος διαρκώς μ' έναν άλλον... 'Ο Τερισάν Μπερνάρ, είχε γράψει κάποτε νουτισμώτα πράγματα πάνω στους γάμους των «σιαμαίων» άδελφών, χαριτολογώντας με την στάση που έάπρεπε να κρατήσει ό ένας από τούς άδελφούς ένδωφ θα διαρκούσε ό μύς τού μέ-

λιτος τού άλλου!

Γιατί, όπως 'άκούσατε παντρεύονται κιόλας οι «σιαμαίοι» άδελφοί. Και μάλιστα συχνότατα! Όπως π.χ. οι άδελφοί 'Εγκ-Δούγκ, και Τότσι, οι άδελφές Ρόζα-Ζοζέφα, οι άδελφοί Γκονδίνιο τούς όποιους αναφέραμε στην άρχή κ. ά.

Περίεργο αυτό τόν τρίγωνο, θα πείτε, αλλά πάντως, έχει σχηματισθή κατ' επανάληψιν ως τώρα.

■ ■

Μιά από τις δραματικότερες έγχειρήσεις είναι και αυτή που έγινε στις σιαμαίες άδελφές Ραδίκια-Δοοδίκια, στα 1902 από τόν Ντουαγιέν. Είχε μάλιστα παρθή τότε και νηματογοφορική ταινία, που άναπαριστά όλες τις λεπτομέρειες της έξαιρετικής αυτής χειρουργικής επέμβασως.

Τά δυό μικρά κορίτσια είχαν προσβλήθι από όξεια φυματίωση, από τά δυό τους δέ περισσότερο είχε έξαντληθή ή Δοοδίκια. 'Υπέκειτο σε συχνές συγκοπές και από στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να πεθάνη.

Οι μικρές αυτές «σιαμαίες» ήσαν ένωμένες πλαγίως και επάνω από τόν στομάχι.

Οι γιατροί, για να τις θεραπεύσουν καλότερα, άπεφάνθησαν ότι έπρεπε να τις διαχωρίσουν. Την έγχείρηση άνέλαβε να την κάμη ό δωρ Ντουαγιέν. 'Ολόκληρος ό κόσμος με άγωνία παρακολούθησε την περιπέτεια αυτήν των δυό άρρώστων «σιαμαίων». 'Η έγχείρησις έγινε μέσα σε 8 μονάχα λεπτά και έπέντυε θεωρητικώς τουλάχιστον.

Οι δυό άδελφές πήγαιναν τώρα καλλίτερα. 'Αλλά δυστυχώς, ή καλλίτερη δέν κράτησε πολύ. Στις 16 Φεβρουαρίου, δηλ. χετ' 5 μέρες την Δοοδίκια την έπιασαν τρομεροί σπασμοί και σε λίγο πέθανε. 'Η Ραδίκια έζησε δυό χρόνια άκόμη και πέθανε κατ' αυτή, αλλά από φυματίωση.

■ ■

'Αλλά όλες οι έγχειρήσεις «σιαμαίων» δέν άπώρξαν τραγικές.

'Ετσι, στα 1914 οι «σιαμαίες» άδελφές Μαγδαληνή-Σουζάννα έγχειρίσθηκαν από τόν Φιλιάτρο και έζησαν. 'Η Σουζάννα, που ήταν πάρα πολύ όμορφή και έξαιρετικά έξυπνη, πέθανε στα 1933.

Τά τελευταία χρόνια, μοναδική για την σπουδαιότητά της, άπώρξε ή περίπτωση που άναφέραμε στην άρχή, των άδελφών Γκοντίνιο. 'Αλλά αυτή άπώρξε από τις τραγικές.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΥ ΝΑ ΤΟΛΜΗΣΗ!

'Ενα θαύμα, που ή αυτοκράτειρα της Γαλλίας Εύγενία έδινε μεγάλο χορό στόν Κεράμεικό, ένας γέρος εύγενής, ό κόμης Φουσσέλ, πάτησε έξ άπροσεξίας τόν πόδι της κυρίας τού στρατηγού Λαμπρουγιέρ και της άφάνισε τόν κάλο.

—Κύριε, λέγει ό σύζυγος, θυμημένος στόν άπρόσεκτο, πάτησα τόν πόδι της Κας στρατηγού, άπατά το Λαμπρουγιέρ!

Και ό Φουσσέλ, δελχώντας, χωρίς να χάση την άταραξία του, την γυναίκα τού...άληθινά μεγαθήριο τού θήλεος είδους: Εύχαρίστως κύριε, μπορείτε αν θέλετε να πάτησετε και σεΐς τόν κάλο της κομίσσης κυρίας μου...

'Η Ιστορία δέν αναφέρει αν ό στρατηγός τόλμησε να πάρη την ερεβάνη τού!

Η Έλινορ Πόουελ
είναι τραγουδίστρια με
γάλη δρεσή τα
φαγητά που της
παράσκει η
γυναίκα της.

“Ελινορ Πόουελ

ή μεγαλύτερη χορεύτρια
... του κινηματογράφου

και στα κορίτσια—ή όμως αυτή ήταν δ-
λιγάρισμη—που εξακολουθούν να συζη-
τούν για το μάθημά τους και να εξασκούν-
ται στο χορό. Η Έλινορ άνηκε στην δεύ-
τερη αυτή ομάδα, που αποτελείτο βέβαια
από κορίτσια πολύ μεγαλύτερά της. Κα-
θώς όμως τα λέγει όλα αυτά κάνει για
πρώτη φορά την διαπίστωση ότι ποτέ στη
ζωή της δεν έμαθε να παίζει όπως όλα
τα παιδιά. Και το λέγει αυτό χωρίς καμ-
μιά θλίψη. Ο χορός—ή δουλειά της—ή-
ταν συγχρόνως και το παιχνίδι της ή
διασκέδασής της.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

Από τους διαφόρους
δύο φωνογραφικούς
δίσκους που έχει η Έ-
λινορ για να αναπαρι-
στέ καμιά φορά δλό-
κληρη την... χορευτική
ζωή της, λείπει ένας:
είναι ο σκοπός που έ-
παιζαν τα κύματα του
Ατλαντικού σπάζοντας
στην άμμουδιά του

Τζέρσευ και η μελωδία του ανέμου που
φυσούσε επάνω στη θάλασσα.

Ήταν μόνη μιά μέρα στην παραλία του
Ατλάντικ-Σίτυ και έκανε ήλιοθεραπεία
στην άμμο, όταν ξαφνικά σηκώθηκε και
χόρεψε έναν χορό με τον σκοπό του άνε-
μου επάνω από τον ώκεανό.

Θάταν ασφαλώς ωραιότατο θέαμα... το
δωδεκάχρονο αυτό λεπτό κοριτσάκι που
έρμηνευε το τραγούδι του Ατλαντικού.

Ένας άνδρας που έτυχε να περνά α-
πό κει στάθηκε να την κυττάξει μ' ένα
χαμόγελο στα χείλη. Μά σε δυο λεπτά
το χαμόγελο μετεβλήθη σε κατάπληξη.
Και μόλις τελείωσε ο χορός, έτρεξε να
της μιλήσει. Ο άνδρας αυτός ήταν ο
Γκούς Έντουαρντς. Και της προσέφερε
την πρώτη εργασία της ενώπιον του κοι-
νού: να χορεύει στο περίφημο κέντρο των
«Αμψασαντέρ» αντί έπτά δολλαρίων την
βραδιά.

—Είσαι πολύ ντροπαλή για ν' αναλά-
βης μιά τέτοια δουλειά! της είπε η μητέ-
ρα της όταν η Έλινορ έφθασε σπίτι λα-
χανιασμένη και της διηγήθηκε τι είχε
συμβεί.

—Γατί μαμά; απάντησε η Έλινορ. Α-
φού δεν πρόκειται να μιλήσω σε κανέ-
να! Το μόνο που θα έχω να κάνω είναι
να χορεύω!

ΠΡΩΤΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ...

Η όρχηστρα έπαιζε το «Γιαπωνέζικο
ήλιοβασιλεμα» για την μικρούλα χορεύ-
τρια εκείνο το βράδυ στο «Αμψασαντέρ».
Και σήμερα ακόμη αν το παίζετε στην
Έλινορ θα δείτε να καθρεφτίζεται στα
μάτια της η δειλία και η αυτοπεποίθηση
συγχρόνως μιάς αρχάριας που ξέρει ότι

γρήγορα θα πάρη την θέση που της ά-
νήκει. Ένοιωθε δειλία γιατί φοβόταν μή-
πως της μιλήσει κανείς. Ένοιωθε όμως
και αυτοπεποίθηση παρ' όλο το μαζεμένο
πλήθος γιατί ήξερε ότι θα τα κατάφερνε
καλά, αρκεί μόνο να την άφηναν ήσυχη
να χορέψει.

Δεν ήταν συνηθισμένη να χορεύη μπρο-
στά σε τόσο κόσμο. Όταν όμως η όρχη-
στρα άρχισε να παίζει το «Γιαπωνέζικο ή-
λιοβασιλεμα», σβύστηκαν από μπροστά
της και ο κόσμος και η δειλία και όλα:
έμεινε μονάχα η μουσική... Τα άπαράμιλ-
λα πόδια της άρχισαν ν' αυτοσχεδιάζουν
υπέροχα βήματα και μόνο όταν η μουσι-
κή σταμάτησε και το κοινό είχε σηκωθεί
όρθιο χειροκροτώντας μ' ένθουσιασμό, τό-
τε μόνο η Έλινορ θυμήθηκε ότι υπήρχε
κόσμος που την έβλεπε. Και συγκινημέ-
νη έκανε μιά βαθύτατη υπόκλιση...

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Δυο τρία χρόνια αργότερα πήρε το
πρώτο βραβείο στον μεγάλο διαγωνισμό
του ΜπλάκΜπότμ που είχε οργανώσει
ο Μπέννυ Ντάβις. Είχαν διαγωνισθεί έ-
ξιηνα τρεις επαγγελματίαι και όμως το
βραβείο απένεμήθη στο μικρό κοριτσά-
κι που είχε τον διάβολο στα πόδια του,
όπως είπε η έλλανόδικος επιτροπή.

Ανάμεσα στους συναγωνιζομένους ύ-
πήρχαν και καμιά δεκαριά χορευταί και
χορεύτριες που έθεωρούντο ως πραγματι-
κοί «άσσοι» στην τέχνη του χορού και
δυο τρεις από τις μεγαλύτερες χορεύ-
τριες του Μπροντουαίη.

Όλοι αυτοί κύτταξαν με κάποιο ειρω-
νικό χαμόγελο το κοριτσάκι αυτό με την
δειλία και συνεσταλμένη εμφάνιση που εί-
χε βρει όμως την τόλμη να μετρηθεί μαζί
τους.

Από τα πρώτα βήματα όμως που έκα-
νε η Έλινορ κάθε ειρωνεία έσβυσε από
το πρόσωπό τους. Γιατί κατάλαβαν ότι
το άσημαντο αυτό κοριτσάκι ήταν αναμ-
φισβήτητα μιά υπέροχη χορεύτρια...

Τότε ακριβώς γνώρισε στη Νέα Υόρκη
και τον Μπίλλ Γκράντντ που διευθύνει σή-
μερα ώριμομένο τμήμα των στούντιο της
Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ. Ο Γκράντντ
ήταν ο πρώτος που κατάλαβε τι μέλλον
μπορούσε νάχη η Έλινορ στην οθόνη,
κι έγινε μανάτζέρ της. Της συνέστησε
τότε να συνεχίσει τις χορευτικές σπουδές
της στην σχολή του διασήμου Τζάκ Ντό-
ναχου. Από το πέμπτο μάθημα ο Τζάκ
την έφερνε για παράδειγμα σ' όλες τις
μαθήτριες. Από το δωδέκατο μάθημα ο
Ντόναχου της είπε ότι δεν έχει τίποτα
να της διδάξει πιά...

Το πρώτο της φιλμ ήταν η ταινία «Α-
κολούθηστε με!» Και η Έλινορ Πόουελ
άνεκληρύχη μιά από τις πρώτες χορεύ-
τριες του Μπροντουαίη. Τα μεγαλύτερα
κέντρα της έκαναν προτάσεις και η Έλι-
νορ ρίρισε αρκετούς χορούς που ά-
φησαν εποχή. Τότε ακριβώς έχασε τον

μανάτζέρ της. Ο Μπίλλ Γκράντντ προσε-
λήφθη από την Μέτρο-Γκόλντουϊν και ά-
νεχώρησε για το Χόλλυγουντ.

Αλλά και από το Χόλλυγουντ δεν έ-
παυσε ούτε στιγμή να ενδιαφέρεται για
την Έλινορ. Εκείνος ήξερε καλά ότι η
οθόνη θα της έδινε καταπληκτικές πιθα-
νότητες επιτυχίας. Γι' αυτό συννεοήθηκε
με το στούντιο και προσκάλεσε την Έ-
λινορ η οποία λίγους μήνες αργότερα
έφθασε εκεί.

Λίγους μήνες αργότερα έρχόταν εκεί
χωρίς παταγώδεις διαφημίσεις. Η Μέτρο-
Γκόλντουϊν ήθελε να της δώσει κανένα
δευτερεύοντα ρόλο στο φιλμ «Μελωδίες
και ρυθμοί του 1936». Μόλις όμως
έκανε δυο δοκιμές άγνωρισαν ότι
έπρεπε να παίξει τον πρώτο ρόλο. Καμ-
μιά δεν θα ήταν εις θέσιν να τον άποδά-

Η Έλινορ Πόουελ σε μιά ώριμότερη χο-
ρευτική ποζα από το τελευταίο της φιλμ
«Εννεμήνη για χορό».

ση καλύτερα... Άνεκάλυψαν και κάτι άλ-
λο: ότι εκτός από την καταπληκτική χο-
ρευτική της δεινότητα είχε και σέξ άπ-
πύλ. Το πρόσωπό της ταίριαζε θαυμάσια
σε ρωμαντικούς ρόλους. Και η Έλινορ
ήθελε πολύ να παίξει ρωμαντικούς ρό-
λους. Κατά βάθος ήταν πάντα ένα αί-
σθαντικό κορίτσι...

ΧΟΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ...

Είναι λίγο δύσκολο να πιστεψη κανείς
ότι ένα κορίτσι τόσο νέο και τόσο χαρι-
τωμένο σαν την Έλινορ ζή άποκλειστι-
κώς και μόνο για τόν...

Ποτεύτε έσεεις ότι κα-
νένα κορίτσι στον κό-
σμο δεν θα πήγαινε στο
ραντεβού του με τον
γοητευτικό Τζίμμι
Στούαρτ; Κι όμως η
Έλινορ δεν πήγε για-
τί είχε άφοσιωθεί σ' έ-
να νέο χορό που λαν-
σάρει τώρα. Και τον ά-
ρησε να περιμένει...

Ξέρετε έσεεις κανέ-
να κορίτσι που άφή-
νει τη μητέρα του να του ψωνίζει όλα του
τα πράγματα, ακόμη και φορέματα και
καπέλλα; Κι όμως η Έλινορ το κάνει
για να μην άφιερώνη στα ψώνια καιρό
που θάπρεπε ν' άφιερώσει μόνο στη δου-
λειά της: στον χορό.

Για την Έλινορ ο χορός είναι κάτι
μπροστά στο οποίο τα άλλα πράγματα
δεν έχουν καμιά σημασία. Δεν άπο-
κλείει βέβαια ότι μπορεί κάποτε να πα-
ρουσιασθή «κάτι» ή μάλλον «κάποιος»
στον όποιον θα θυσιασθή με τη σειρά
του το σημερινό της είδωλο: ο χορός.
Πρός το παρόν όμως ο «κάποιος» αυτός
δεν έχει έμφανισθή ακόμα και η Έλι-
νορ εξακολουθεί να έχη μιά λατρεία μο-
νάχα: τον χορό!

Πολλές φορές παρατά το φαγητό της
και με το πηρούνι στο χέρι άρχίζει ένα
νέο βήμα που της ήρθε στο νού. Και όχι
μόνο αυτό. Καμιά φορά η μητέρα της
άκούει τη νύχτα θόρυβο. Σηκώνεται να
δη μήπως μπήκαν κλέφτες και βρίσκει
την Έλινορ με τις πιτζάμες της να... χο-
ρεύη κάποιο χορό που σκέφθηκε την ώρα
έκείνη.

Η πρεμιέρα της ταινίας «Μελωδίες και
ρυθμοί του 1936» υπήρξε ένας θρίαμβος
άφάνταστος. Όταν έλεισε η αίθουσα η
Έλινορ ρίχτηκε στην άγκαλιά του Μπίλ-
λυ Γκράντντ, στις συμβουλές και στην έ-
νισχυση του όποιου όφειλε κατά μέγα
μέρος την σημερινή της θέση, και ξέσπα-
σαν και οι δυο σε λυγμούς...

Τώρα γυρίζει με την ίδια επιτυχία την
ταινία που θαρρείς πως έχει γραφή ειδι-
κώς για κείνην: «Εννεμήνη για χορό».

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΑΡΤΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΓΚΕΡΛΣ

Ξέρετε ποιός είναι ο άγαπημένος όλων
των γκερλς του Χόλλυγουντ; Ούτε ο
Μπόμπ Τάιηλορ, ούτε ο Δόν Άμέχε, ούτε
ο Γκάρι Κούπερ, όπως θα νομίζετε ίσως.

Είναι ο άνθυπολοχαγός Τζάκ Ό Σούλ-
λιβαν άδελφός της Μόρην Ό Σούλλιβαν,
ο όποιος έγκατέλειψε με μηνιαία άδεια
την Βασιλική Σωματοφυλακή του Λονδί-
νου όπου είναι άπεσπασμένος για να έπι-
σκεφθή μαζί με την μητέρα του την διά-
σημη άδελφή του Μόρην που παντρεύτη-
κε πρό λίγων ήμερών τον σεναριογράφο
Τζών Φάρρσου.

Δεν πρόφθασε να πατήση το πόδι του
στο Χόλλυγουντ ο άραιός άνθυπολοχα-
γός και όλες οι στάρ και οι γκερλς τον
πολιόρκησαν. Ο ετύχης Τζάκ δεν ήξε-
ρε ποιάν να πρωτοπεριποιηθή.

Πάντως οι κακές γλώσσες λέγουν ότι
φανόταν έξαιρετικά εύχαριστημένος ό-
ταν έκανε παρέα με την Τζίντζερ Ρότ-
ζερς.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΝΖΟΥ

Το θαυμάσιο «παιδικό δωμάτιο» που
είχαν κτίσει στο μεγαλοπρεπές μέγαρό
τους ο Άντλφ Μανζού και η Βέρρη
Τίσταϊηλ πριν από έναμιση χρόνο, όταν
παντρεύτηκαν, άπέκτησε τέλος πάντων έ-
ναν κάτοικο.

Ο Άντλφ Μανζού και η γυναίκα του
ύποθέτησαν ένα αγοράκι ένένα μηνών και
είναι κατενθουσιασμένοι και οι δυο.

Τώρα ο Άντλφ Μανζού περνά τις διαθέ-
σιμες ώρες του στα καταστήματα παιχνι-
διών του Χόλλυγουντ, αγοράζοντας δώρα
για τον Άντλφ Μανζού, υιόν.

ΑΥΤΑ ΕΧΕΙ Η ΔΟΞΑ

Ο «έπ» αριθμόν 1 Γόης του Χόλλυ-
γουντ—ο Ρόμπερτ Τάιηλορ—μετά το
τέλος του γυρίσματος της «Κυρίας με
τάς Καμελίες» στην όποια πρωταγωνί-
σθηκε με την θεία Γκρέτα Γκάρμπο, ά-
πεφάσισε να ξεκουρασθή λίγες μέρες
στο παλιό οίκογενειακό του σπίτι στην
πόλη Βεατρίκη της Νεμπράσκας.

Πήρε λοιπόν το άεροπλάνο για την
Νεμπράσκα, άνευρεόμενος την ήσυχία
της πατρίδας του. Όταν όμως το άερο-
πλάνο προσγειώθη ο Μπόμπ Τάιηλορ
βρέθηκε άναμεσα σ' ένα πλήθος 12.000
άνθρώπων που είχαν σπεύσει στο άερο-
δρόμιο να τον άποδεχθούν. Όλα τα κα-
ταστήματα, τα σχολεία, και τα δημόσια
ιδρύματα ήταν κλειστά επί τη άφίξει του,
οι δρόμοι ήταν γεμάτοι σημαίες και λά-
βαρα με το δίνομά του, και συνοδεύτη-
κε από μιά μεγαλοπρεπέστατη πομπή ως
το σπίτι του με ένα τιμήμα Έθνοφυλακής
και τέσσερις μουσικές μπάντες!

Το ίδιο βράδυ, ο διοικητής της Νεμ-
πράσκα ήρθε άυτοπροσώπως να τον έπι-
σκεφθή στη Βεατρίκη για να του πη πό-
σο υπερήφανη ήταν η πατρίδα του για τις
επιτυχίες του.

Και ο κατομοίρης ο Μπόμπ (τον όποι-
ον θαυμάσαμε κι' εδω στην Αθήνα στο
θαυμάσιο «Μελωδίες και ρυθμοί» του
1936) κατάλαβε ότι για τους ένδόξους
γλήσσες της Αθήνης δεν υπάρχει άνάπαυ-
σις πουθενά.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μια μεγάλη παρεξήγηση κρατεί χωρισμένο το αντίρροπο Γκοντεφρουά ντε Λαντεναι και Βέρθα το γένος Τερλάν. Η Βέρθα μισεί τον άντρα της γιατί τον φαντάζεται ένοχο διαφόρων εγκλημάτων, μεταξύ των οποίων και της αποπειρας φόνου της κόρης της Μαρκέλλας. Για όλα αυτά καταγγέλλει τον Γκοντεφρουά. Αυτός συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Αιτία όμως όλων των καταστροφών είναι ο Ζερβαί Φλοριζέ, τον οποίον τυφλώνει το μίσος του κατά των Τερλάν και ο ανικανοποίητος έρωας του προς την Βέρθα. Η τελευταία όμως αυτή, ενώ πρώτα είχε τυφλή έμπιστοσύνη στον Ζερβαί, και ήταν πειθήνιο όργανό του στα εγκληματικά του σχέδια τώρα, χάρις και στον άνακριτη κ. Λιονέλ ο οποίος τα ξέρεε όλα, αρχίζει και καταλαβαίνει τι είχε συμβή. Έν τώ μεταξύ ο Μαρτέλ, που είχε σώσει την Μαρκέλλα ύστερ' από την δολοφονική απόπειρα του Μπαίκερ, που τον είχε δάει ο Ζερβαί, φεύγει με τους φίλους του Ζαρλό και Μπισκού για τον στρατό. Ύστερα από μια μάχη οι τρείς φίλοι πιάνουν αιχμάλωτο τον Μπαίκερ. Τόν πηγαίνουν σ' ένα δάσος και εκεί τον κάνουν να ομολογήσει ότι αυτός ήταν που είχε αποπειραθή να σκοτώσει την Μαρκέλλα και ότι τον είχε δάει ο Ζερβαί.

Ο Μπαίκερ όμως έν τώ μεταξύ, κατορθώνει και πάλι να δραπέτευση. Ύστερ' από λίγες μέρες υπογράφεται η ειρήνη κι' ο Μαρτέλ και ο Ζαρλό και ο Μπισκού αποστρατεύονται. Η πρώτη τους σκέψη είναι να πάνε να δούνε την Μαρκέλλα. Προηγουμένως ο Μαρτέλ πηγαίνει στον άνακριτη κ. Λιονέλ και του λέγει καταλεκώς όσα έμαθε από τον Μπαίκερ. Ύστερα πηγαίνει και στην Βέρθα προς την οποία επίσης αποκαλύπτει τα πάντα και έφιστά την προσοχή της στον Ζερβαί, της προτείνει δέ να τον προσλάβη με τους φίλους του στο εργοστάσιο για να μπορούν έτσι πιό άνετα και χωρίς ο Ζερβαί να τους υποψιασθή, να παρακολουθούν τις κινήσεις του. Ο Ζερβαί όμως κάτι αρχίζει να υποπτεύεται τώρα. Πρό πάντων μια τρυφερή σκηνή μεταξύ Ρενέ και Μαρκέλλας που την παρακολούθησε άθέατος τον σκανδαλίζει πολύ: είχε δη τους δύο νέους να φιλοούνται και υποπτεύεται ότι ο Άρνολντ είναι κορίτσι. Γιατί όμως σκέπτεται, αυτή η μεταμφίεση και ποιά είναι το κορίτσι αυτό;

Μια μέρα που η Μαρκέλλα πήγε να προσκυνήσει τον τάφο της Μαρ-Ζαν κάνει μια άπροσπεκτη συνάντηση. Βλέπει τον Μπαίκερ να τριγυρίζει στο δάσος! Εύτυχως αυτός δεν την έχει δη. Τρομαγμένη ή Μαρκέλλα τρέχει στη μητέρα της. Έκείνη την ώρα είναι μαζί με την Βέρθα και ο Ρενέ. Αυτός όλος χαρά, τρέχει να δει τους φίλους του για να σκεφθούν πώς θα πιάνουν πάλι τον Μπαίκερ. Καταστρώνουν το σχέδιό τους και αφού άνεκάλυψαν την καλύβα που κρυβότανε ο Μπαίκερ, πηγαίνουν μια νύχτα για να τον πιιάσουν. Όπως δέ η καλύβα ήταν μισοχωμένη στα χιόνια, οι τρείς φίλοι σκαρφαλώνουν στην στέγη και εκεί δάζουν κλήρο πούδς πρώτος θαμπαινε μέσα για να βοηθήση κατόπιν τους άλλους να μπουή. Η τύχη εύνει

τον Ζαρλό και ξεγλυστρά αυτός μέσα από την καπνοδόχο. Σε λίγο μέσα στο σκοτάδι ακούστηκε ο θόρυβος πάλης. Μιάς πάλης τρομαχτικής: υπόκοφοι κρότοι, φωνές πνιγμένες, ρόγχοι...

53. (Η συνέχεια)

Κ' ύστερα πιά τίποτα. Η σιωπή απλώθηκε βαρειά όπως και πριν...

Η ΠΑΛΗ

Ο Μαρτέλ και Μπισκού στέκονται επάνω κατάχλωμοι. Αισθάνονται έναν άοριστο φόβο...

Φόβο για τον δυστυχισμένο Ζαρλό, φόβο για ό,τι διαδραματίζεται κάτω από τα πόδια τους... μύθες, άορατο, τρομακτικό...

Ο διαταγμός τους όμως δεν βαστά πολλή ώρα. Μόλις μερικά δευτερόλεπτα. Το σκοινί εξακολουθεί να κρέμεται προς τα μέσα. Ο Ρενέ δρασκελίζει την καπνοδόχο αποφασιστικά και ρίχνεται μέσα...

Πέφτει κάτω, μέσα σ' ένα βαθύ σκοτάδι, στις ζεστές ακόμη στάχτες του τζακιού που πιτσιλίζονται γύρω του, μπαίνουν στη μύτη του, στο στόμα του, τον πνί... του άφαιρούν

κάθε έτοιμότητα πνεύματος.

Συγχρόνως αισθάνεται να τον αρπάζουν από τα πόδια σε μια τρομερή περιπέτλη. Κλονίζεται, απλώνει τα χέρια για να συγκρατηθή και πέφτει ενώ ένα βαρύ σώμα κολλά επάνω του, τον πιέζει να δένονται γύρω

από τον λαιμό του και να σφίγγουν, να σφίγγουν...

Κι' αυτό έγινε τόσο γρήγορα μέσα στα σκοτάδια που τον ζώνουν που δεν τρέφθηκε καν να καταλάβη... Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια όπου εκλείσει η δύαμη των μυώνων του κατόρθωσε να ελευθερωθή από τα δάχτυλα των περισφίγγων.

Αναγνέει με προσπάθεια τον βαρύ, άσφυκτικό αέρα της κáμαρας αυτής όπου δεν διακρίνει τίποτα. Και μια πάλι λυσσώδης, άγρια, θανάσιμη, αρχίζει άνάμεσα στους δύο αυτούς ανθρώπους, όπου δεν ακούονται παρά μερικά πνιγμένα έπιφωνήματα, όπου μια δύναμη γεμάτη άπελπισία κι' απόγνωση, μάχεται εναντίον μιας άλλης δύναμης αφάνσταστα ήρεμης και ψύχραιμης...

Ο Μπισκού καταρκαυλά από την καπνοδόχο με τη σειρά του...

—Ζαρλό! Ρενέ! λέγει.

Ακούει την πάλη που διαδραματίζεται κοντά του. Κάποτε, κάποτε, κοντά στα πόδια του, νοιώθει τους σπασμούς των άθέστων ατόων σωμάτων που παλαίουν και αγωνίζονται.

Ψηλαφώντας μέσα στο σκοτάδι, το χέρι του πιάνει κάτι βαρύ: "Έναν πέλεκυ! Μά πως να χτυπήση; Πού να χτυπήση; Ποιόν να χτυπήση;

—Εξαφνα κάθε θόρυβος, κάθε φωνή

παύει... Η σιωπή απλώνεται βαθειά!

Ο Μπισκού γυρεύει μέσα στην τσέπη του τα σπέρτα του. Δεν τα βρίσκει όμως. Και τι ν' άπένει άραγε το φανάρι του φτωχού Ζαρλό;

—Ρενέ! ψιθυρίζει... Ρενέ... Ζαρλό... Πού είσθε λοιπόν;

—Εξαφνα ένα χέρι αρπάζει το δικό του... Ένα σώμα άνασηκώνεται άργά κοντά στο δικό του. Και μια φωνή ψιθυρίζει στο αυτί του πολύ χαμηλά:

—Εγώ είμαι!

Ο Μπισκού άνεγνωρίζει τη φωνή του Ρενέ Μαρτέλ. Ένας διάλογος σύντομος, λαχανιασμένος διαμειβεται μεταξύ των:

—Είσαι πληγωμένος;

—Όχι.

—Σκότωσες τον Μπαίκερ;

—Όχι. Κόντεψε να με πνίξη, τσακώ-

νοντάς με άποδοπτα. Του ξέφυγα...

—Και ο Ζαρλό;

—Άλλοίμονο! Πολύ φοβούμαι ότι θα πέθανε...

Ο Μπισκού άνατριχιάζει. Ένα κύμα μίσους πλημμυρίζει την καρδιά του.

Μένουν και οι δύο σιωπηλοί. Στο βάθος της καλύβας, μέσα στο σκοτάδι, ακούεται μια παραγμένη άναπνοή. Ο Μπαίκερ βρίσκεται εκεί.

Είναι άραγε άπλισμένος τώρα; Δεν ήταν πάντως πρό όλιγου, γιατί άλλωδς θα είχε σκοτώσει τον Ρενέ Μαρτέλ. Είναι εκεί - κάτω, μαζεμένος σε μια γωνιά, σαν ένα άγριο θηρίο, έτοιμο να δαγκάση.

—Έχεις το περίστροφό σου;

—Μου έπεσε στην πάλη...

—Τότε, δεν μάς μένουν πιά παρά οι γροθίες μας;

—Ναι!

Η άναπνοή δεν ακούεται πιά. Ο Μπαίκερ άνέκτησε έντελως την ψυχραιμία του. Κρυμμένος μέσα στη σκιά, είναι έτοιμος να υπερασπισθή και πάλι τη ζωή του, και να έπιτεθή άκόμη.

—Ετοιμος να δραπέτευση, αν του παρουσιασθή εύκαιριά. Γιατί, από την καπνοδόχο, το σκοινί εξακολουθεί να κρέμεται.

Και, άργά-άργά, έρποντας σαν ένα φίδι, συγκρατώντας την άναπνοή του, διευθύνεται προς την καπνοδόχο.

Ο Ρενέ είχε τα σπέρτα του μαζί του.

—Αναψε ένα, φωτίζοντας έτσι, με μια άπότομη φλόγα που έσβυσε άμέσως, το άθλιο δωμάτιο όπου ξετυλιγόταν το δράμα.

Και να τι είδαν: Κοντά στο τζάκι της καπνοδόχου, κοιτόταν το σώμα του Ζαρλό. Ο Ζαρλό είχε τσακωθή, χωρίς άμφιβολία, την στιγμή που κατέβαινε, από τον Μπαίκερ που την παραφύλαγε, έχοντας ακούσει το πάνε κι' έλα των τριών συντρόφων.

Ήταν άκίνητος, πεσμένος άνάσκελα. Το πρόσωπό του ήταν πλημμυρισμένο στο αίμα. Ήταν άραγε νεκρός;

Νά τι είδαν άκόμη; Το φανάρι ήταν πεσμένο κοντά τους, σπασμένο από μια

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

ΑΝΤΙΟ!

κλωτσιά του Γερμανού. Το περίστροφο βρισκόταν κοντά στα πόδια τους. Ο Μαρτέλ το άντελήφθη και προτού ο Μπαίκερ κάνει καμιά κίνηση, ο νέος το είχε σηκώσει.

—Αλλά σε τι θα μπορούσε να τους χρησιμεύση το όπλο αυτό; Έκείνοι ήθελαν τον Μπαίκερ ζωντανό!

Στο βάθος της καλύβας πεσμένος με την κοιλιά ο άθλιος σερνόταν προς το τζάκι. Όταν είδε ότι άνεκλύφθη έμεινε άκίνητος ενώ το άποκρουστικό πρόσωπό του μόρφαζε άπαισία.

Το σπέρτο είχε σβύσει. Μά ο Μπισκού και ο Μαρτέλ είχαν μαντεύσει τον σκοπό του Μπαίκερ. Για να έμποδίσουν να τους ξεφύγη, είχαν όρμήσει μπροστά στο τζάκι.

—Αναψε ένα άλλο σπέρτο, είπε ο Μπισκού.

Μια μικρή φλόγα έλαμψε πάλι. Ένα κομματάκι κροισι έμεινε στο φανάρι. Ο Μπισκού το άναψε και το τοποθέτησε σε μια καρέκλα. Τώρα, έβλεπε κανείς λίγο εκεί μέσα.

Ο Ρενέ κρατούσε το περίστροφό του στραμμένο προς τον Μπαίκερ. Κάτω από την άπειλή αυτή ο Γερμανός ένοιωθε τον έαυτό του άνισχυρο. Είχε πιστή σαν άλεπού μέσα στην φωλιά της.

—Τι ζητάτε από μένα τέλος πάντων; ρώτησε άπότομη.

—Πρώτα - πρώτα να μη άντισταθής και ν' άφήσης να σε δέσουμε.

—Αν είχα τον πέλεκυ μου άσφαλώς θάσασταν τώρα νεκροί...

—Φυσικά, δεν άμφιβάλλομε για την καλή σου διάθεση, μά ο πέλεκυς σου είναι σε καλή χέρια... και σύ βρίσκεσαι άσπλος... είπε ο Ρενέ.

—Μά έσονται να το χωρίσω σε δύο το κεφάλι, είπε ο Μπισκού, το όποίον το βλέμμα του άφηνε ούτε στιγμή το σώμα του Ζαρλό που εξακολουθούσε να μένει πάντα άκίνητο.

Ο Ρενέ ρώτησε τον Μπαίκερ:

—Θέλεις να παραδοθής; Μπορείς να διαλέξεις μεταξύ ζωής και θανάτου...

—Δέν είμαι τόσο βλάκας! Προτιμώ τη ζωή... Ίσως να τα καταφέρω και τη φορά αυτή...

—Τότε θα σε δέσουμε. Ύστερα θα μάθης τι θέλουμε άπά σένα... Μπισκού, έλα έδω!

Ο Μπισκού ήταν κατάχλωμος. Τα χέρια του έτρεμαν λίγο. Μια παράξενη συγκίνηση είχε καταλάβει το παλληκάρι αυτό που ήταν τόσο γερό και τόσο ήρεμο.

Και τα μάτια του εξακολουθούσε άπάντα, πάντα, να μένουν καρφωμένα στον Ζαρλό.

—Ρενέ, λέγει, ως σήμερα, ως τώρα, έκανα πάντα ό,τι θέλησες... Σε υπήκουσα μου.

—Είναι άλήθεια. Έχεις τώρα κανένα παράπονο μαζί μου;

—Όχι. Σ' αγαπώ σαν άδελφό μου... να να ήσουν ο κύριός μου, ο άρχηγός

Κι' όμως, πρέπει να σου πώ, ότι αυτή τη φορά, μπορεί να μη σε υπακούσω καθάλου.

—Πώς αυτό; Γιατί, φίλε,

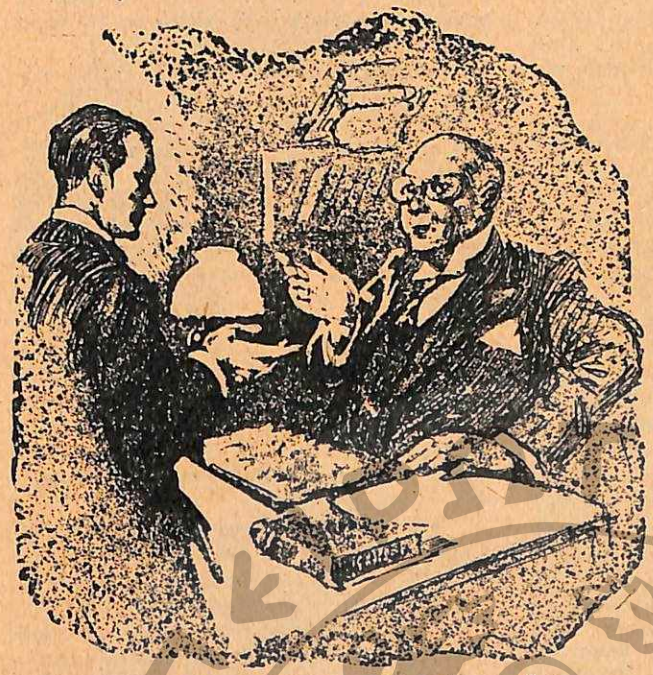
—Γιατί χαρίζεις τη ζωή σ' αυτόν τον άνθρωπο.

—Μήπως δέν είχαμε μείνει σύμφωνοι σ' αυτό;

—Ναι. Μά δέν ήξερα, τότε, ότι ο φτώχός μου Ζαρλό...

Δέν συνεπλήρωσε τη φράση του. Τα ματια του γέμισαν δακρυα. Ύστερα, είπε άπότομα:

—Απατώ μια ζωή εναντι μιας άλλης, Ρενέ. Αν ο Ζαρλό έχει πεθάνει, θα σπάσω το κεφάλι του Μπαίκερ με τον πέλεκυ

Ο Μαρτέλ του άπήγθησε όλα τα γεγονότα.

αυτό...

—Ήσυχασε Μπισκού, είπε ο Ρενέ. Θα τον κανονίσω, ένοια σου...

Ο άθλιος που άκουσε τα λόγια του Μισκού και καταλάβαινε τι έλεγε. Τα δόντια του χτυπούσαν από την τρομάρα. Δέν έφερε καμιά αντίσταση στον Μπισκού που του έδεσε τα χέρια του πίσω μ' ένα κομμάτι σκοινί. Έμοιαζε σαν παράλυτος.

Εξ άλλου, κοντά του, ο Ρενέ τον σημάδευε με το περίστροφο και δέν έχανε από το βλέμμα του καμιά κίνησή του. Η κίνηση του όπλου παρακολουθούσε άδιάκοπα το μέτωπό του.

Όταν ο Μπαίκερ δέθηκε σφιχτά και ήταν άνικανος να να βλάψη κανέναν, οι δύο φίλοι άσχολήθηκαν με τον Ζαρλό.

Ο Μπισκού τον φορτώθηκε στους ώμους του. Η σκάλα είχε ξανατοποθετηθή στην καπνοδόχο. Ο Μπισκού σκαρφάλωσε ως την στέγη με το φορτίο του. Εκεί επάνω, του έπλυνε το μέτωπό του, το

μαλλιά, τον λαιμό με χιόνι.

Ο Ζαρλό είχε δεχθή ένα κτύπημα πελέκως. Καθώς έβλεπε όμως τώρα ο Μπισκού ή πληγή δέν φαινόταν πολύ βαθεία. Το κτύπημα είχε έμποδισθή από το χονδρό κασέτο που φορούσε ο Ζαρλό και είχε γλυστρήσει στον ώμο.

Είχε μια πληγή στο κεφάλι που έτρεχε άφθονο αίμα και μια άλλη πληγή στον ώμο.

Ο Μπισκού τον έφερε στο δάσος και τον ξάπλωσε κάτω από ένα δένδρο.

—Σε βεβαιώνω στη ζωή μου, καλέ μου Ζαρλό, ότι θα το σπάσω το κρανίο του άν έχης πεθάνει!

Ο δυστυχισμένος εξακολουθούσε να μένει πάντα άκίνητος. Μά ο Μπισκού έπρεπε να εξαγορεύσει στην καλύβα, να βοηθήση τον Ρενέ ν' άνεβάσση τον Μπαίκερ.

Ξαναγύρισε στην καπνοδόχο.

—Ανεβαίνει μόνος του, Ρενέ, φώναξε ή θα χρειασθί να τον άνεβάσουμε διά της βίας.

—Θά άνεβή. Θα τον υποστηρίξω... άκούστηκε από κάτω ή φωνή του Ρενέ.

Πέρασε ένα λεπτό. Έπάνω από την καπνοδόχο φάνηκε το κεφάλι του Μπαίκερ. Έρριξε στον Μπισκού ένα βλέμμα έντρομο. Με φωνή υπόκοφη τον ρώτησε:

—Είμαι νεκρός;

Καθώς τα χέρια του μόνο ήταν δεμένα, πήδηξε στην στέγη. Πίσω του έρχόταν ο Ρενέ άπλισμένος πάντοτε, έτοιμος να πυροβολήση.

Κι' εκείνος έπίσης ρώτησε με άγωνία:

—Είμαι νεκρός;

Ο Μπισκού είχε ξαναγουρίσει κοντά στον φίλο του. Έτοιμαζόταν και πάλι να το τριπή το μέτωπό με χιόνι, όταν είδε τον Ζαρλό ν' άνοιξη τα μάτια του, να κινη τα χέρια του και ν' άνασηκώη έλαφρά το κεφάλι του. Ζούσε.

Ανακτούσε σιγά-σιγά τας αισθήσεις του.

Ο Μπισκού άρχισε να κλάη σαν παιδί.

—Ζαρλό! Ζαρλό!... Δεν πέθανες, γέρο μου...

Ο Ζαρλό τον άνεγνώρισε.

—Εφερε το χέρι του στο κρανίο του.

—Μά τι έχω; Θα νόμιζε κανείς ότι μια φωτιά καίει μέσα στο κεφάλι μου...

—Είσαι πληγωμένος... μά θα περάση.

Προσπάθησε να σηκωθής...

Ο Ζαρλό σηκώθηκε, υποστηριζόμενος από τον φίλο του. Κλονίστηκε στην άρχή, ύστερα στερεώθηκε στα πόδια του.

Κι' εξαφνα άντελήφθη τον Ρενέ και τον Μπαίκερ κοντά του. Σιγά-σιγά άρχισε να θυμάται τι είχε συμβή!

—Ω! Τώρα καταλαβαίνω! Τον κρατούμε... Τώρα θυμούμαι... Όπως κατέβηκα πρώτος, έπεσα μέσα στις στάχτες...

Ο Ζαρλό σηκώθηκε, υποστηριζόμενος από τον φίλο του. Κλονίστηκε στην άρχή, ύστερα στερεώθηκε στα πόδια του.

Κι' εξαφνα άντελήφθη τον Ρενέ και τον Μπαίκερ κοντά του. Σιγά-σιγά άρχισε να θυμάται τι είχε συμβή!

—Ω! Τώρα καταλαβαίνω! Τον κρατούμε... Τώρα θυμούμαι... Όπως κατέβηκα πρώτος, έπεσα μέσα στις στάχτες...

Ο Ζαρλό σηκώθηκε, υποστηριζόμενος από τον φίλο του. Κλονίστηκε στην άρχή, ύστερα στερεώθηκε στα πόδια του.

Κι' εξαφνα άντελήφθη τον Ρενέ και τον Μπαίκερ κοντά του. Σιγά-σιγά άρχισε να θυμάται τι είχε συμβή!

—Ω! Τώρα καταλαβαίνω! Τον κρατούμε... Τώρα θυμούμαι... Όπως κατέβηκα πρώτος, έπεσα μέσα στις στάχτες...

Ο Ζαρλό σηκώθηκε, υποστηριζόμενος από τον φίλο του. Κλονίστηκε στην άρχή, ύστερα στερεώθηκε στα πόδια του.

Κι' εξαφνα άντελήφθη τον Ρενέ και τον Μπαίκερ κοντά του. Σιγά-σιγά άρχισε να θυμάται τι είχε συμβή!

ζοντας:

—'Εσὺ λοιπὸν ἦσουν πού με χτύπησες;
—'Αμυνόμουν! τραύλισε ὁ Μπαϊκερ.
—'Ο Μπισκοῦ στάθηκε ἀνάμεσα τους.
—'Η ζωὴ σου σώθηκε... κι' ἔχεις μεγάλη τύχη γιατί σοῦ ὀρκίζομαι σ' ὅλους τοὺς διαβόλους ὅτι ἂν ὁ Ζαρλό πέθαινε θὰ σὲ σκοτώνω ὅπως σκοτώνουν τὰ λυσσασμένα σκυλιὰ.

—'Ο Ζαρλό στηρίχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ Μπισκοῦ.

—Μπορεῖς νὰ περπατήσης; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ναί, ἂν με βοηθήσης.

—Μὰ ὁ δρόμος θὰ εἶναι ἀρκετὸς.

—Θὰ πάω ὥς τὸ τέλος.

—Τότε, ἐμπρός, πάμε.

Διέσχισαν τὴν πλαγιὰ κι' ἔφθασαν στὴν πεδιάδα. Πέρασαν τὸ δάσος κι' ὕστερα πῆραν τὸ μονοπάτι πού ἔβγαζε στὸν δρόμο.

—Ποῦ με πηγαίνετε; ρώτησε ὁ Μπαϊκερ.

—Σ' ἓνα σπίτι πού τὸ ξέρεις καλά... πού τὸ ξέρομε ὅλοι... Στὸ πανδοχεῖο ὅπου ὁ Ζερβαὶ σοῦ μέτρησε τὴν πρώτη ἀμοιβή τοῦ ἐγκλήματός σου, πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο...

—Στὸ πανδοχεῖο Μπουρζερῆ;

—Ναί! Ἐμπρός, μάρες!

Καὶ χάθηκαν σιωπηλοί, μέσα στὴ νύχτα...

Ο ΖΕΡΒΑΙ ΠΑΙΡΝΕΙ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Στὸ πανδοχεῖο ὅλοι κοιμόνταν πρὸ πολλοῦ, ὅταν ἔφθασαν οἱ τρεῖς φίλοι με τὸν αἰχμάλωτό τους. Ἀναγκάστηκαν νὰ χτυπήσουν πολλές φορές ὡσότου τοὺς ἀκούσουν.

Τέλος, τοὺς ἀνοίξαν. Ἦταν γνωστοὶ ἐκεῖ. Κανεῖς δὲν παρετήρησε τίποτα ὅταν μῆκαν μέσα. Εἶπαν τίς ὁ Ζαρλό πληγώθηκε σὲ κάποιο ἀτύχημα. Ὅσον ἀφορὰ τὸν Μπαϊκερ, γιὰ νὰ μὴν δώσουν λαβὴ σὲ ὑποψίες, εἶχαν φροντίσει νὰ τὸν λύσουν ἀπὸ πρὶν. Περπατοῦσε ἐλεύθερος ἀνάμεσα στὸν Ρενέ καὶ στὸν Μπισκοῦ πού τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχή.

Κανεῖς ταξιδιώτης δὲν ἦταν στὸ πανδοχεῖο. Τὰ δωμάτια ἦταν κενὰ.

—Ὅταν τύλιξαν με ἐπιδέσμιους καὶ βαμβάκια τὸ κεφάλι τοῦ Ζαρλό, τὸ καλὸ παλληκάρι ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Εἶχε δυαντὸ πυρετό. Ὡδήγησαν τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειο καὶ κλειδῶσαν καλὰ τὴν πόρτα με τὸ κλειδί καὶ με τὸν σύρτη. Τὸ ὑπόγειο αὐτὸ φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ ἓνα φεγγίτη πού ἔβλεπε στὸν μεγάλο δρόμο. Μὰ ὁ φεγγίτης αὐτὸς εἶχε γερά κάγκελλα. Κι' ἐξ ἄλλου τὸ ἀνοιγμά του δὲν ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο ὥστε νὰ χωρῇ νὰ περάσῃ ἓνας ἄνθρωπος τῆς διαπλάσεως τοῦ Μπαϊκερ. Ἦσαν λοιπὸν ἐξασφαλισμένοι ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς ἀποδράσεως. Πάντως δὲν σκόπευαν νὰ τὸν ἀφήσουν ἔτσι. Ὁ Ρενέ καὶ ὁ Μπισκοῦ θὰ τὸν ἐφύλασσαν ἐναλλάξ ὅσον καιρὸ θὰ βαστοῦσε ἡ φυλάκισή του.

Πρὸς τὸ παρόν, ὁ Μπισκοῦ ἦταν μόνος. Παρ' ὅλη τὴν κούραση καὶ τίς συγκινήσεις τῆς νύχτας αὐτῆς, περπατοῦσε στὸ δρόμο ἐπάνω καὶ κάτω.

Φυσικὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πανδοχείου φάνηκαν ἀρκετὰ περιέργοι γιὰ ὅτι συνέβαινε. Τοὺς καθυσάχασαν ὅμως μερικὲς λέξεις τοῦ Ρενέ Μαρτέλ.

—'Ο Μπισκοῦ ἦταν τώρα μόνος, ὅπως εἴπαμε, γιατί ὁ Ρενέ εἶχε πάει στὸ Σεν-τέν. Ἦταν βέβαιος ὅτι θάβρισκε ἀγρυπνώντας.

—'Εσὺ λοιπὸν ἦσουν πού με χτύπησες;
—'Αμυνόμουν! τραύλισε ὁ Μπαϊκερ.
—'Ο Μπισκοῦ στάθηκε ἀνάμεσα τους.
—'Η ζωὴ σου σώθηκε... κι' ἔχεις μεγάλη τύχη γιατί σοῦ ὀρκίζομαι σ' ὅλους τοὺς διαβόλους ὅτι ἂν ὁ Ζαρλό πέθαινε θὰ σὲ σκοτώνω ὅπως σκοτώνουν τὰ λυσσασμένα σκυλιὰ.

—'Ο Ζαρλό στηρίχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ Μπισκοῦ.

—Μπορεῖς νὰ περπατήσης; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ναί, ἂν με βοηθήσης.

—Μὰ ὁ δρόμος θὰ εἶναι ἀρκετὸς.

—Θὰ πάω ὥς τὸ τέλος.

—Τότε, ἐμπρός, πάμε.

Διέσχισαν τὴν πλαγιὰ κι' ἔφθασαν στὴν πεδιάδα. Πέρασαν τὸ δάσος κι' ὕστερα πῆραν τὸ μονοπάτι πού ἔβγαζε στὸν δρόμο.

—Ποῦ με πηγαίνετε; ρώτησε ὁ Μπαϊκερ.

—Σ' ἓνα σπίτι πού τὸ ξέρεις καλά... πού τὸ ξέρομε ὅλοι... Στὸ πανδοχεῖο ὅπου ὁ Ζερβαὶ σοῦ μέτρησε τὴν πρώτη ἀμοιβή τοῦ ἐγκλήματός σου, πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο...

—Στὸ πανδοχεῖο Μπουρζερῆ;

—Ναί! Ἐμπρός, μάρες!

Καὶ χάθηκαν σιωπηλοί, μέσα στὴ νύχτα...

πνο τὸν κύριο Λιονέλ ὅπως τὸν εἶχε παρακαλέσει.

—'Ο Μαρτέλ τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλα τὰ γεγονότα πού διαδραματίστηκαν τὴ νύχτα ἐκεῖνη. Ὁ δικαστὴς εἶχε ἦδη ἔτοιμο τὸ σχέδιό του.

—Εἶναι σπουδαῖο κόλπο αὐτὸ πού κάνατε, εἶπε. Κρατοῦμε τὸν Μπαϊκερ στὰ χέρια μας, χάρις σὲ σὰς. Καὶ διὰ τοῦ Μπαϊκερ, πρέπει νὰ κρατήσουμε καὶ τὸν Ζερβαί.

—'Ο Μπαϊκερ, ὅπως ξέρετε, κατηγοοεῖ τὸν Ζερβαί. Ἀκούσαμε τὴν ὁμολογία του, ἐκεῖ κάτω, στὸ δάσος πού τὸν εἶχαμε συλλάβει...

—Ὁμολογία λίγο βεβιασμένη, εἶπε ὁ δικαστὴς. Χρησιμοποίησατε ὀρισμαμένα μέσα γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσετε, πού...

—Μὰ φυσικὰ, κύριε Λιονέλ, τὸν διέκοψε ὁ Ρενέ, δὲν εἶχαμε καὶ ἄλλα μέσα καλύτερα καὶ ἐξ ἄλλου ἤμασταν βιαστικοί...

—Ἔστω. Ἀλλά καταλαβαίνετε ὅτι μιὰ ὁμολογία πού ἐπετεύχθη ἔτσι δὲν βαρύνει πολὺ στὴν ζυγαριά. Ἄν κατέβαινε στὸν Μπαϊκερ νὰ τὰ διαμερίσῃ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὑπέκυψε στὴ βία λέγοντάς τα, τί θὰ γινόταν; Πάντως, ἔχετε ὑπομονή ὥς ἀπόψε κι' ἐλπίζω νὰ ἀποκτήσωμε μιὰ πραγματικὴ ἀπόδειξη τῆ φορὰ αὐτῇ.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

—Βέβαια, γιατί θὰ σὰς χρειασθῶ. Ἰδοὺ μιὰ ἐπιστολή... Σὲ λίγο ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ πανδοχεῖο, θὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν Μπαϊκερ στὸ ὑπόγειό του, θὰ τοῦ τὴν διαβιβάσετε, θὰ τὸν διατάξετε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ, σὰν νὰ προερχόταν ἀπὸ κείνον καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ... Θὰ ὑπακούσῃ... Ἐν πάσῃ ὁ Μπαϊκερ εἶχε πιαστή καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ σώσῃ τὸν Ζερβαί ἀφοῦ τὸν ἀκούσαμε ὁ ἰδίος. Κι' ὕστερα γιατί θὰ σκεφθῇ ὅτι ὅσο περισσότερο καλὰ φερθῇ σ' ἐμᾶς, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ ξεμπλέξῃ ἐνκολλώτερος.

—Μπορῶ νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάνετε.

ΑΦΟΥ ΜΙΛΟΥΣΕ ΕΦΤΑ ΓΛΩΣΣΕΣ...

—'Ενας πλούσιος Ἀμερικανὸς πού ἔμενε στὸ Βερολίνο, θέλοντας νὰ κἀνῃ τὸν γιου τοῦ διπλωμάτη, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Μπίσμαρκ, πού ἦταν τότε στὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

—'Ο γιός μου, εἶναι τέλεια κατηρητισμένος, λέγει τοῦ Μπίσμαρκ ὁ Ἀμερικανός, μιλᾷ ἐφτά γλώσσες!

—'Αλήθεια! λέγει ὁ Μπίσμαρκ. Καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο:

—'Αφοῦ, λοιπὸν, μιλᾷ ἐφτά γλώσσες γιὰ τὴν δὲν τὸν κἀνατε μαίτρε-ντ' ὁτέλ;

□ □

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΑΥΔΙΚΗΣ

Μιὰ κυρία τῆς αὐτῆς, πῆγε κάποτε νὰ παραπονεθῇ στὸν Ἐρρίκο 4ο κατὰ τοῦ συζύγου της.

—Μὲ δένει τοῦ λέγει.

—Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ ἐμὲ, ἀπαντᾷ ὁ βασιλεὺς.

—Δὲν εἶναι ὁμοῦ, μόνον αὐτό! Συνωμοτεῖ ἐναντίον σας!...

—Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ σὰς, ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία ὁ Ἐρρίκος.

□ □

ΑΝΕΞΗΓΗΤΗ

Καταστραμμένος τελείως ὁ μαρκησιὸς ντὲ Βιέν, ἀναγκάζεται νὰ παντρευθῇ, μιὰ πλουσιώτατη, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀσχημὴ συγχρόνως ἀριστοκρατίσσαν.

—'Υστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, συλλαμβάνει τὴν γυναῖκα του ἐπ' αὐτοφῶρῳ νὰ τὸν ἀπατᾷ μ' ἓνα νεαρὸ εὐγενή.

Καὶ ὁ μαρκησιὸς, χωρὶς θυμὸ, ἀλλὰ μὲ ἐκπληξὴ στὸν νεαρό:

—Εἶναι ἀπίστευτο! Ἐγὼ τουλάχιστον ὁ ἄν τὴν πῆρα, εἶχα ἓνα σοβαρὸ λόγος...

□ □

ΓΙΑ ΑΛΛΟΝ ΕΠΕΦΤΕ...

Μιὰ νεαρὰ ὁραία γυναῖκα, δέχεται μιὰ μέρα τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ φιλοσόφου Φοντενέλ, οἰκονομολογῶν τῆς φιλοφ. Ἦταν ἀκόμη π

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ - ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΑ

Ξέρετε ότι τα ακριβέστερα ρολόγια—άληθινα χρονόμετρα—είναι τα λουλουδία και τα φυτά; Άκούτε τι γίνεται: Ο κισσάμπελος, ανοίγει το καλοκαίρι στις 3 το πρωί, ή πικραλή με τα γαλάζια της πέταλα, στις 5 το πρωί, το νούφαρο στις 6, ή νυμφαία και ή μονόλια στις 3 και οι μαργαρίτες, πιο τέμπλες απ' όλα τα λουλουδία στις 8!

Μπορείτε λοιπόν, παρακολουθώντας το άνοιγμα των διαφόρων λουλουδιών να έχετε κάθε μέρα την ακριβή σας ώρα!

■ ■

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΘΕΡΜΑΝΣΗ ΤΖΑΜΠΑ

Εμείς εδώ, έχουμε την κεντρική θέρμανση ως πολυτέλεια, αφού στοιχίζει πανάκριβα! Και όμως στη Ρεκιαβική της Ίσλανδίας, που είναι ένα μεγάλο νησί στον βόρειο ωκεανό, την έχουν τζάμπα! Πραγματικά, έξω απ' την πόλη βρέθηκε μια θερμότητα απ' όπου αναβλύζουν 300 λίτρες βραστόου νερού το δευτερόλεπτο! Οι κάτοικοι της πόλεως σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν το νερό αυτό για θέρμανση. Κατασκεύασαν λοιπόν ένα δίκτυο σωλήνων και τώρα, πολλά μεγάλα σπίτια, δυο σχολεία και ένα νοσοκομείο, έχουν θέρμανση κεντρική τζάμπα... και σε όλα τα δωμάτια!

■ ■

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑ ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ

Μαθετέ το κι' αυτό, αφού το βεβαιώνει ένας Γάλλος ιστορικός: Η άληθινή Κα δεν με Μέλει δεν ήταν ή περίφημη εκείνη πλούστρα που παντρεύτηκε στα 1783 τον λοχία Λεφέβρο, και που έγινε αργότερα, χάρις στην προαγωγή του συζύγου της, στραταρχίνα και δούκισσα του Νταχούρ, περίφημη για την ελευθεροστομία της. «Οχι, ή άληθινή «Σάν-Ζέν» λεγόταν Μαρία-Θηρεσία Φιγκιέρ. Γεννήθηκε στο Ταλμαί, ορφάνεψε πολύ μικρή και κατατάχθηκε... ως έθελοντής στον δημοκρατικό στρατό. Πήρε μέρος σε πολλές μάχες και πολέμους γενναϊότατα! Μετά το Βατερλό, άφησε τον στρατό και παντρεύτηκε.

■ ■

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

στην Μόσχα χιτίζεται τώρα το υψηλότερο κτίριο της Ευρώπης που θάνα ο πρώτος πραγματικός ουρανοξύστης της Ευρώπης. Θά είναι το Μέγαρο των Σόβιετ και χιτίζεται κοντά στο Κρεμλίνο, τα παλιά τσαρικά ανάκτορα. Το χιτήριο θάχει ύψος 196 ποδών και θάνα κατωμένο δρόκλιο από άτσάλου που δεν σκουριάζει.

Αυτές τις μέρες έγινε στο Λονδίνο ένα ξαιρετικά ενδιαφέρον «μάτς» πιλιάρδου. Αντίπαλοι ήταν δυο γυναίκες, περίφημες πιλλιάρδιστριες, ή μίς Ρόθ Χάρρισον και ή μίς Ζόυς Γκάρντιερ. Στην είκονα μας οι δυο πρωταθλήτριες της έλεφάντινης σφαίρας, ενώ διαγωνίζονται μπρός σ' ένα συνκνότατο κοινό. Διαιτητής του αγώνος ήταν επίσης γυναίκα,

Γνωρίζετε ότι...

...μια αυστριακή κυρία, μανιώδης με την μουσική, άφησε στην διαθήκη της παραγγέλια να την θάψουν όταν θά πεθάνη μέσα στο αγαπημένο της πιάνο. Η κυρία πέθανε, και

φαντάζεστε τώρα τί είδους κηδεία της έγινε; μ' ένα πιάνο αντί για φέρετρο!

■ ■

...το έπάγγελμα του ταυρομάχου είναι το επικινδυνότερο, αλλά και το πιο προσωπικό, αφού πολλοί από τους διασημους ταυρομάχους γίνονται έκατομυριούχοι ή

στερ' από μερικά χρόνια. Ένας μάλιστα απ' αυτούς, ο περίφημος Μαζαντίν, έχει γίνει και δήμαρχος στην πατρίδα του.

ΑΣΤΡΙΚΟΝ ΕΚΚΡΕΜΕΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Ενα πολύ ενδιαφέρον πείραμα έγινε τελευταία στην Γαλλία. Κάποιος γιατρός, και αποκρυφιστής συνάμα, θεράπευσε μίαν απ' τις πιο γνωστές ήθοποιους του κινηματογράφου. Τις ώρες που έρισκόταν μακριά από την άσθενη του, ο γιατρός έρχόταν σε επικοινωνία μαζί της, μέσον μιας μπουκλας μαλλιών της, που κρατούσε φυλαγμένη μέσα σ' ένα μπουκαλάκι, που το έφερνε σε επαφή με το Άστρικόν εκκρεμείο.

Το όργανο αυτό των αποκρυφιστών είναι ένα κοινό εκκρεμείο, που εύρσκεται πάνω από ένα πίνακα όπου είναι σημειωμένες οι παραδεγμένες από τους αποκρυφιστές καταστάσεις του ανθρώπινου σώματος πριν και μετά τον θάνατο. Οι δονήσεις αυτού του εκκρεμείου είναι συνθηματικές κι' έτσι γίνεται ή επικοινωνία. Η άσθενης όμως του γιατρού αυτού πέθανε, είχε δε αυτός την περιέργεια να επιχειρήσει το ακόλουθο πείραμα.

Προσέπαθησε να δονήσει το εκκρεμείο μέσον των μαλλιών της ήθοποιου. Στον πίνακα της φυσικής καταστάσεως το εκκρεμείο άκινητο, στον πίνακα όμως της άστρικης έδονετο. «Ως άστρικη κατάσταση παραδέχονται συνέχιση της φυσικής ζωής επί ώρισμένου διάστημα μετά τον θάνατο. Μια μεταβατική δηλαδή κατάσταση από τη Ζωή στο Θάνατο. Το εκκρεμείο λοιπόν έδονήθη. Οι δονήσεις δε αυτές έπαυσαν μετά παρέλευση 6 μηνών, όποτε έπαυσε, και ή άστρικη κατάσταση.

Το πείραμα αυτό άποδεικνύει, έν μέσας σχετικές αποκρυφιστικές θεωρίες. Πολλοί όμως φέρνουν αντίρρησης. Μη ξεχνάμε πάντως ότι και οι Αιγύπτιοι, παραδεχόμενοι την άστρικη αυτή ζωή, έβαλσάμωναν τους νεκρούς των και τους προμήθευαν όλα τα άπαραίτητα σκεύη και όργανα για την άνεσή τους.

Είχαν την πεποίθηση ότι οι νεκροί ύστερ' από ώρισμένο χρονικό διάστημα θά άποκτοΰσαν την ψυχή τους και θά σηκωνόντουσαν μέσα στους τάφους των.

Γι' αυτό και φρόντιζαν να μένουν άθικτα, με το έντεχνο μπαλσάμωμά των, τα σώματα των νεκρών και έβαζαν δίπλα τους τροφές και άλλα χρειώδη, για να τα έρωδν οι νεκροί όταν θά σηκωθούν. Άπλούστατα, έπίστευαν, οι Αιγύπτιοι στην άθανασία της ψυχής, αλλά κατά τον δικό τους τρόπο.

■ ■

Ας προσθέσωμε ότι οι διάφορες θρησκείες τοποθετούν τις κολάσεις και τα ποινάτορια κατά τη διάρκεια της ατής και πάλιν άστρικης ζωής. Ας περιμένουμε λοιπόν τη συνέχιση των πειραμάτων του γιατρού αυτού.

Τό άποτέλεσμά τους προμηνύεται πολύ ενδιαφέρον.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΡΟΖΑ

Ζακλίν Τριάντη

ή μιτελής δεν είναι μονάχα ή λωστή Συμφωνία του Σουπερτ. Είναι κι' ή Ζακλίν Τριάντη... Μη βάλετε με τον νου σας, αυτό, πώς ο Ύψιστος την έπλασεν έλαττωματική, κάτι σάν τερατίδιο! Θεός φυλάξει! Ίσα-Ίσα, που ο Δημιουργός την περιποιήθηκε πολύ σε φόρμα και φυσικόν κάλλος. Από αυτής τουλάχιστον της απόψεως, ή Ζακλίν μπορεί να καυχηθή ότι πλησιάζει προς το τέλειο. Το έπιθετο «ήμιτελής» προσαρμόζεται μονάχα στην «προσπάθεια» και στις «επιδιώξεις» της Ζακλίν, κόρης παλιάς αθηναϊκής οικογενείας αΰστηροτάτων άρχων, που σπούδασε έδω... σπούδασε εκεί... έπεδίωξε τοΰτο... έπεδίωξε κείνο... χωρίς να πάρη άπόφαση—ή και χωρίς να κατορθώσει—να καταλήξη κάπου...

Μικρό παιδί, ήταν πολύ, υπερβολικά ζωηρή ή Ζακλίν—ας την ονομάσουμε έτσι, αφού της άρέσει. Πρώτα απ' όλα, είχαν ένστικτα...μαϊμούς! Έννοούσε να μιμητάι, ό,τι έβλεπε προστά της! Στην αρχή, όταν πήγε στο θέατρο με τον πατέρα της, βρήκε εύκαιρία να μιμηθή τις ήθοποιους. Πώς έπαίξε ή μιά... πώς έπαίξε ή άλλη... Ο αΰστηρός πατέρας άνησύχησε: «Μπάς και παρασυρθή το κορίτσι! Οι θεατρίνες είναι όλες...φωτιά να σε κάψη!». Νοοτροπία παλαιού ανθρώπου. Πάντως, αυτές οι άνησυχίες του πατέρα έγιναν άφορη να περιοριστή ή Ζακλίν... και να μην βλέπη πιά θέατρο! Κλάματα ή Ζακλίν συνοδεύοντο υπό γοερών λυγμών! Συγχυζόταν κι' ή μητέρα της που είχε μοναδικό όνειρο να κάνει το κορίτσι της καλή νοικοκυρά...

■ ■

Ένα καρφί διώχνει το άλλο. Έπρεπε να βρεθί μιά άπασχόληση, για να κινήση το ενδιαφέρον της μικρής Ζακλίν και να κάνει να ξεχασθί το θέατρο. Έψαξαν έδω...έψαξαν εκεί... έρωτήθηκαν συγγενείς και φίλοι... έγιναν συμβούλια... χωρίς τόν ξενοδόχο! Τέλος πάντων, είχαν πώς είχαν έπιστή ή άρα να μάθη γράμματα ή μικρή...Αμ δέ! Η Ζακλίν άκουγε γράμματα...και την έπαινε «τεταρταίος! Τους δασκάλους τούς φανταζόταν σάν τούς δρικούς που τρώνε τα μικρά παιδιά! Τις δασκάλες... λάμεις! Τέλος πάντων, και τα μαθήματα, κοντολογής, έμειναν...ήμιτελή! Με την ζωηρότητα και το άνήσυχον πνεύμα της, ή Ζακλίν δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να έπιτύχη την άποβολή της. Προσωρινή στην αρχή... όριστική στο τέλος.

■ ■

Είπαν οι γονείς της να την σπουδάσουν στο Ώδεϊο. Σημειώστε πώς ή Ζακλίν έχει γλυκυτάτη φωνή και θά μπορούσε να διατρέψη στο τραγούδι. Στο Ώδεϊο, άρχισε πρώτα πιάνο. Πανηγύρι! Κατόρθωσε να ξεσηκώσει όλόκληρο το Ώδεϊο! Δεν έννοούσε, πρόπαντός, να άκολουθήση τα μαθήματα στην σειρά. Κατ' εϋθείαν στο ψητό! Άν ήταν δυνατόν να πάρη το δίπλωμα

μά της... με την πρώτη βδομάδα! Μισούσε τα προκαταρκτικά μαθήματα! Και καθώς έπρεπε να άρχισή απ' αυτά, ζωήρεψε ξεπίτηδες τόσο πολύ, που άναγκάστηκαν να την ξαναστείλουν στο σπίτι της!

■ ■

Άπάνω στην άπόγνωσή τους, οι δικοί της είπαν να της μάθουν ζωγραφική. Να της άνακάλυσαν, άραγε, τα λέντο; Όπως όλα τα παιδιά, κι' ή Ζακλίν μουντζούρωνε δσες κόλες έβρισκε μπροστά της... Ο πεινασμένος, όμως, καρβέλι άνειρεύεται. «Θά γίνη μεγάλη ζωγράφος», είπε ο πατέρας

■ ■

Αφού πέθαναν οι γονείς της ή Ζακλίν δεν είχε έμπόδιο για να βγίη στην σκηνή. Στην αρχή, πήγε στην «Έπαγγελματική Σχολή Θεάτρου». Φυσικά, ήταν άδύνατο να πάρη δίπλωμα. Έπρεπε να μέινουν οι γνώσεις της... ήμιτελεί! Πάντως, μελέτησε σκηνηκή άγωγή, άρθρωση...Αντίληψη είχε... Θέληση κάπως χαλαρά, όμως. Σύντομα άπεχαιρέτησε και την Δραματική. Κατόρθωσε να προσληφθί ως «έκτακτος» στο «Βασιλικό Θέατρο». Εκείνο που την χαρακτήριζε άπάνω στην σκηνή, ήταν μιά τρομερή... άναίδεια! Ούτε ίχνος τράκ! Σάν νάπαίξε... τις κοΰκλες! Στο Παγκράτι έπαίξε το «Τζοβαίρι» στο «Δέν είμαι έγώ!» του άκαδημαϊκού Γρ. Ξενοπούλου, με πείραν ήθοποιού της καριέρας! Έπί τέλους, κάπου είχε κατασταλάξει, έγκαταλείποντας ό,τι είχε ως βάση: το «ήμιτελές»...

■ ■

Κι' όμως, μην το πιστέψετε άκόμα—έφ' όσον μάλιστα είναι ζήτημα άν το πιστεύει κι' ή ίδια—πώς έχει άποφασίσει πιά όριστικά για την ζωή της. Ίσα-Ίσα, που τώρα, στην δραματική καριέρα που διάλεξε, ή Ζακλίν βρίσκεται διαρκώς σε... διλήμματα! Να παίξη στο θέατρο... ή στον κινηματογράφο; Φωτογένεια έχει, συνεπώς μπορεί να άναδειχθί στην όδον. Έχει και φωνή, ένα «μέτσο» που δεν θέλει παρά λίγη καλλιέργεια. Πάλι όμως στο Ώδεϊο; Και δεν είναι μονάχα αυτό: στο σινεμά νρειάζονται έξενες γλώσσες. Πώς θά πάη, σάς παρακαλώ, στο Βερολίνο, στην Βιέννη, στο Παρίσι ή στο Χόλλυγουντ... με δυο ξερά έλληνικά; Άρα... πρέπει να συνέχισή τα μαθήματά της... στο σκολειό!

Τι παράξενα πράγματα μάς έπιφυλάσσει ή μοίρα! Η Ζακλίν, για να κινήση την τύχη της πρέπει ν' άρχισή να συμπληρώνη, ένα-ένα, όλα τα «ήμιτελή»! Δεν είναι πείσε γέλασε! Εκτός άν προτιμά: πάλι—ποιός ξέρει—το μυστήριο της γυναικείας καρδιάς: να βρή «κάτι άλλο», να το άκολουθήσει για λίγιο διάστημα, ώπου να το άφήση κι' αυτό ήμιτελές... για «κάτι άλλο» καινούργιο! Και ούτω καθέως...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Ζακλίν Τριάντη.

της. Και της πήραν μιά δασκάλα. ής δυστυχισμένης όμως δασκάλας τα μαθήματα της γίναν... παθήματα! Για να την ξεφορτωθί, ή Ζακλίν άρχισε να ζωγραφίζει διάφορα ζωάκια... και να γράφει από κάτω το όνομά της δασκάλας της! Και μιά μέρα, έκανε έκθεση των έργων της! Φυσικά, έφανε της χρονιάς της... έφανε όμως και την δασκάλα... που δεν ξαναφάνηκε! Τώρα πιά, τα παθήματα της είχαν γίνει μαθήματα!

■ ■

Τί θά μπορούσε πηθε μου, να βγάλλη την Ζακλίν απ' αυτό, το πέλαγος, το χάος του «ήμιτελους»; Δεν μπορεί ένα κορίτσι να πεταλουνόζη έφ' όρου ζωής... χωρίς να βρίσκη έναν σκοπό στην ζωή του... Ίσως, ή Ζακλίν, νοερώς, να είχε βρή αυτό τον σκοπό... Το θέατρο...

"Οποιος παίζει με την φωτιά

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝ

ή κ. Φαρασά, συναντώντας την δεσποινίδα Φλωράνς Μπερζέρ, της είπε:

—Τι άσκημη όψη πού έχετε! Σίγουρα θα φταιή το καπέλλο σας...

Η δεσποινίς Μπερζέρ μιά γκρινιάρα γεροντοκόρη, φορούσε ένα φόρεμα χωρίς γούστο κι' ένα καπέλλο πού δέν της πήγαινε καθόλου.

—Δέν έχω καλή όψη, εξήγησε, γιατί εξακολουθώ νά υποφέρω άπ' τ'ό στομάχι μου.

—Θάπρεπε νά συμβουλευθήτε έναν γιατρό.

—Έχω έναν: τόν δόκτορα Γκρέζ. Μένουμε σ'ό ίδιο σπίτι...

—Θά έπρεπε νά συμβουλευθήτε έναν μεγάλο έπιστήμονα!

—Κυρά Φαρασά νά μπώ τώρα, σέ ξ'ξοδάς;...

—Καί τι μ' αυτό; Δέν χωρεί οικονομία όταν πρόκειται γιά τήν υγεία... Είσαθε πλούσια, δεσποινίς Μπερζέρ...

Η δεσποινίς Μπερζέρ αναντίχισσε. Λέγοντας σ' έναν φιλάργυρο: «Είσαι πλούσιος!» τόν άγγίζει στην ευαίσθητή του χορδή, κινεί τήν ύποψία του, τόν προειδομαίσεις νά υποστή αίτηση δανεικών...

—Πλούσια! φώναζε. Ποιός διαδίδει τέτοια πράγματα; Πλούσια! Μακάρι νά ή μουν!... Ζώ χωρίς καμαριέρα. Μιά παραδουλεύτρα σιγουρίζει, σκουπίζει τό σπίτι καί φεύγει. Μαγειρεύω μόνη μου καί πλένω τά πιάτα μου. Τά γάντια μου τά έχω έξη χρόνια κι' έφτιαξα μόνη μου τό καπέλλο μου μέ μια παλιά τσόχα. Πολύς φορές πάω μέ τά πόδια γιά νά μήν πληρώσω λεωφορείο, φορώ μάλλινες κάλτσες! Αυτός είναι ό πλούτος μου!

—Σας μιλώ γιά καλό σας. Τό μάτι σας είναι κίτρινο κι' αδυνατίσατε υπερβολικά. Ξέρω άπό τέτοιες άρρώστειες. Κι' έγώ υπέφερα άπ' τ'ό στομάχι μου καί μέ γιάτρεψε ό καθηγητής Σαιντενόν. Τώρα καί πέτρες μπορώ νά χωνέψω, άγαπητή μου δεσποινίς! Αυτό θά πη μεγαλοφυΐα!

—Τι παίρνει βίζιτα;

—Πενήντα φράγκα.

—Κι' άν πήγαινα έκ μέρους σας;

—Παζάρια δέν χωρούν. Κι' έγώ δίνω πενήντα φράγκα όπως όλος ό κόσμος. Κι' όμως γνωρίζω τήν κ. Σαιντενόν, τήν σύζυγο τού γιατρού, γιατί είναι νουνά τού μικρού Κρύκό πού ό πατέρας του είναι φίλος τού συζύγου μου. Πηγαίνω νά τήν επισκεφθώ τίς μέρες πού δέχεται, δύο-τρεις φορές τόν χρόνο. Μάλιστα, έλαβα ένα γράμμα της χθές. Μέ ρωτά άν ξέρω καμιά καμαριέρα. Δέν κατορθώνει νά βρή μιά τής προκοπής. Καταλαβαίνετε άν συνδεόμαστε... Κι' όμως, όταν πηγαίνω νά συμβουλευτώ τόν καθηγητή, δίνω τό πενήνταφραγκό μου...

—Ο δόκτωρ Γκρέζ παίρνει μόνο ένα εικοσόφραγκο...

—Καί σ' αφήνει στην άρρώστεια σου!

—Ας είναι: καθένas φροντίζει γιά τήν υγεία του όπως καταλαβαίνει...

Η δεσποινίς Μπερζέρ έμεινε σκεπτική.

Ύστερα, έπιασε τό χέρι τής κ. Φαρασά.

—Καλή μου κυρία, τής είπε, μου ήρθε

μιά ιδέα... Δέν πιστεύω νά μέ κοροϊδέψετε. Όταν είναι κανείς φτωχός, πρέπει νά είναι κι' έφευρετικός... Είπατε πώς ή κ. Σαιντενόν ψάχνει γιά καμαριέρα;

—Μάλιστα: καί πληρώνει 350 φράγκα.

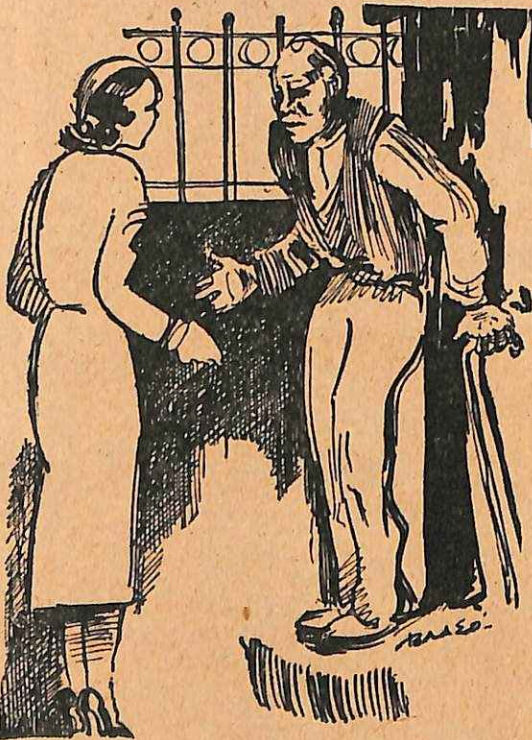
—Έχω ζωηρή επιθυμία νά άγκαζαριστώ άπό αυτήν!...

—Γιά νά σας θεραπεύση τζάμπα ό καθηγητής!

—Ακριβώς!

—Εσείς, δεσποινίς Μπερζέρ, κόρη άρχιτέκτονος!

—Είμαι άνάποδοι οί καιροί! Δέν θά γίνω καλή μέ μιά βίζιτα. Πρέπει νά μέ κουράρη συνεχώς... Κόσμο δέν γνωρίζω κι' ούτε σχετίζομαι εύκολα... Έννοείται, κυρία Φαρασά, όταν έλθετε νά έπισκε-

Τήν επομένη ή δις Μπερζέρ, χτυπούσε τήν πόρτα τού καθηγητού.

φήτη τήν φίλη σας, νά κάνετε πώς δέν μέ γνωρίζετε. Σας ζητώ άπόλυτη έχεμύθεια! Δόστε μου τήν διεύθυνση καί μένате ήσυχη! Δέν θά μείνω καμαριέρα σέ όλη μου τήν ζωή. Μόλις γίνω καλά, θά άνακτήσω τήν έλευθερία μου.

Τήν επομένη, ή δεσποινίς Μπερζέρ χτυπούσε τήν πόρτα τού καθηγητού. Κι' ύστερα άπό μιά βδομάδα, μέλος πιά τού προσωπικού τού καθηγητού έλεγε μέ τό άθωότερο ύφος τού κόσμου στην κ. Σαιντενόν:

—Είμαι άναγκασμένη, κυρία, νά πάω στην έξοχή, στην μητέρα μου, γιά νά θεραπευθώ.

—Υποφέρεis;

—Μάλιστα, άπ' τ'ό στομάχι...

—Μά δέν ξέρεis πώς υπηρετείς σ'ό σπίτι τού καλλιτέρου στοματολόγου; Εί-

σαι τυχερή πού ήρθες σέ μάς. Ο 'Αλφρέντ θά σέ περιποιηθί σαν νά ήσουν βασίλισσα! 'Αλφρέντ! 'Αλφρέντ! Κάθισε, Φλωράνς, κι' ό κύριος θά σέ εξετάση εδώ.

Εξέτασις τζάμπα—καί κάτι παραπάνω άπό τζάμπα, μάλιστα, έφ' όσον ή νέου είδους αυτή πελάτις έλαβε κι' όλα τά φάρμακα τζάμπα... κι' ένα πουρμπουάρ είκοσι φράγκων.

—Νά μείνη, πρό παντός, νά μείνη! Είχε δηλώσει ή κ. Σαιντενόν σ'όν σύζυγό της. Είναι άνεκτίμητος θησαυρός! Ποτέ δέν βγαίνει τά βράδυα. Έργατική κι' ευγενική. Είναι άρρωστη;

—Σέ τρεις μήνες θά είναι μιά χαρά! βεβαίωσε ό γιατρός.

Η πρώτη εξέταση είχε λάβει χώραν τόν Οκτώβρη. Ύστερα άπό τρεις μήνες, ή δεσποινίς Μπερζέρ σκέφθηκε πώς θάπρεπε νά σκεφθί γιά θέρμανση, πώς τό μικρό διαμέρισμά της ήταν παγωμένο καί πώς θά περνούσε καλλίτερα τόν χειμώνα της σ'ό άναπαυτικό δωμάτιο τού πλουσίου μεγάρου όπου έμενε ό γιατρός. Μολονότι είχε θεραπευθί λοιπόν, άνέβαλε τήν παραίτησή της γιά άργότερα.

Η ύπηρεσία της δέν ήταν δύσκολη.

Η κυρία της τήν έντυνε, τής έδινε τά καπέλλα καί τά παπούτσια της προτού άρχίσουν νά παλινώνουν. Κι' όμως, μιά μέρα, υπέστη μιά ταπεινώση. Η κ. Φαρασά, στην οποία άνοιξε τήν πόρτα, ούτε τήν χαιρέτησε, ούτε της χαιμογέλασε, μολονότι βρίσκονταν μόνης οί δύο τόν σ'ό χώλλ. «Μιά ήλίθια, συλλογίστηκε ή δεσποινίς Μπερζέρ, πού ό άνδρας της δέν κερδίζει ούτε 50.000 φράγκα τόν χρόνο! Μακάρι ή κεράτσα νά καταντήση νά ζητιανέψη!» Κι' όμως, έκρινε πώς είχε φθάσει ή στιγμή... Έναπαρή τήν θέση της κυρίας. Στην αρχή, θά της ήταν δύσκολο. Είχε συνηθίσει στην καλοπέραση. Καλότρωγε, δέν της έλειπε τίποτα... Ο Κι-κι, τό σκυλάκι, τήν άγαπούσε... Θά προσφαιζόταν μιά κληρονομιά. Κι' έτσι, θά σευγε... άξιοπρεπώς! Καί θάλεγε: «Έξέ άλλου, δέν ήμουν γεννημένη γι' αυτό τό επάγγελμα. Ο πατέρας μου ήταν άρχιτέκτων...»

Στίς όχτώ, άφού έφυγαν οί πελάτες, ή δεσποινίς Μπερζέρ χτυπούσε τήν πόρτα τού γραφείου:

—Εμπρός! φώναζε μιά άνοιχτόκαρδη φωνή. "Α, έσείς είσαθε, Φλωράνς;...

Η δεσποινίς Μπερζέρ έβριζε γύρω της ένα βλέμμα γεμάτο συγκίνηση. Συχνά, ό καθηγητής τήν κούρασε εκεί κι' άνακούφιζε τούς πόνους της μέ τό αισιόδοξο χαμόγελό του.

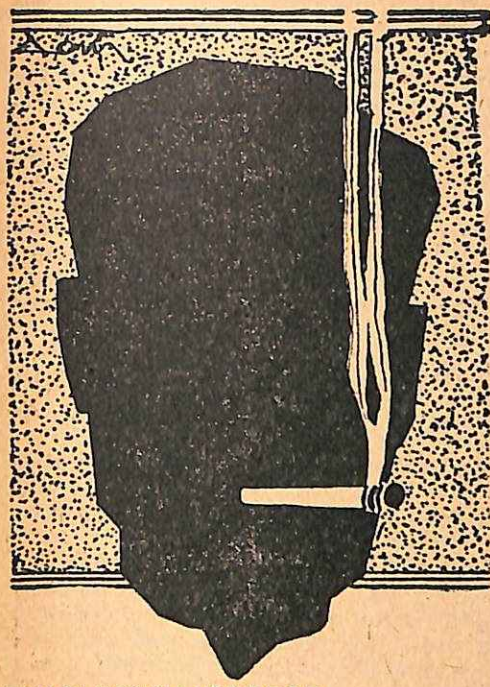
—Τι τρέχει, καλή μου Φλωράνς;

Η νέα κοντοστάθηκε, κόμψιασε.

Πώς; Νά τά έγκαταλείψη όλα αυτά; Για ποιά λόγο; Για νά ζή φτωχικά, γιά νά φυτοζωή, μάλλον; Όχι! Η δεσποινίς Μπερζέρ παρατήρησε τό παραμυθι της κληρονομιάς καί τήν έκτίμηση τής κ. Φαρασά καί ψιθύρισε:

—Ηθελά νά πώ σ'όν κύριο πώς αισθάνομαι ένα κόψιμο πάλι σ'ό στομάχι...

ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝ

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΟΣ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΩΣ

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ διάβασε γιά τρίτη φορά τήν περιέργη άγγελία, σκέφθηκε λίγες στιγμές καί τέλος ξεκρέμασε τό άκουστικό τού τηλεφώνου του καί γύρισε τό καντράν:

—'Αλλό-άλλό! Ο Ινσπέκτορ Σούμερ παρακαλώ; Δέν είναι σ'ό γραφείο του; Θά έλθω πριν άπό τό μεσημέρι; Κανέτέ μου τή χάρη παρακαλώ νά τού πητέ μόλις έλθι ότν τον περιμένει τό μεσημέρι σ'ό σπίτι του ό μίστερ Μάρτεν Ντάλ. Σημειώστε τό όνομα. Μάρτεν Ντάλ. Γνωρίζει τό σπίτι ό Ινσπέκτορ. Τηλεφωνεί ό θαλαμηπόλος τού μίστερ Μάρτεν Ντάλ, Μπίλκιγκ. Ο μίστερ Ντάλ δέν θά καθήση σ'ό τραπέζι εάν δέν έλθω ό Ινσπέκτορ. Ευχαριστώ.

—Με φωνάξατε μίστερ; άκούσθηκε μιά φωνή έσπίσω του.

Ο άριστοκράτης στράφηκε κρεμώντας καί πάλι τό άκουστικό.

—Όχι Μπίλκιγκ. Δέν σέ φώναξα.

—Μου φάνηκε πώς άκουσα τό όνομά μου.

—Α! Ναί! Έχεις δικη! Τι άφηρημένος πού είμαι! Τό μεσημέρι έχουμε τόν φίλο μας Σούμερ σ'ό τραπέζι. Καταλαβαίνεις τι θά πη αυτό.

—Μάλιστα, μίστερ. Γεύμα γιά πέντε άτομα.

—Είσα έξυπνο παιδί.

Καί ό άριστοκράτης, άφού έκρυψε τήν έφημερίδα του σ'ό συρτάρι του πήρε τό καπέλλο του καί βγήκε σφυρίζοντας.

Όταν κατά τήν μιά παρά τέταρτο έπείστηρε σ'ό σπίτι του βρήκε τόν φίλο του άστυνομικό θρονιασμένο σ'ό πυμπαρ του καί γευματίζοντας γιά τρίτη φορά τό ποτήρι του μέ ούισκυ.

—Γεια σου, Σούμερ!

—Είμαι όλος αυτιά.

—Στοιχηματίζω πώς είσα μάλλον όλος... οινόπνευμα...

—Μόλις πρόφθασα νά δοκιμάσω τό ούισκυ σου. Τι τρέχει;

—Στάσου νά ρωτήσουμε πρώτα τόν Μπίλκιγκ τι μυρίζει καί τά λέμε στην

τραπεζαρία μέ τήν ήσυχία μας. Τι είναι

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο Μάρτεν Ντάλ Πραγματικό φάντασμα

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

αυτό πού μυρίζει τόσο ωραία Μπίλκιγκ;

—Μπειάτσες σαλμί.

—Ετοιμες;

—Μπορείτε νά περάσετε στην τραπεζαρία. Οί καυμένες δέν ζητούν παρά νά σερβιρισθούν.

—'Ακουσε, Σούμερ. Τό ποτήρι σου καί στην τραπεζαρία. Σ'ό άναμεταξύ, ώσπου νά σερβιρισθούν οί άνυπόμονες μπεκάντσες, θά σού δείξω κάτι πού μου κίνησε έξαιρετικά τήν περιέργεια.

Καί σέ λίγο, ένψ ό Σούμερ άδειασε άπνευστί τό τρίτο ούισκυ θρονιασμένος σ'ό τραπέζι, ό Μάρτεν Ντάλ τού παρουσίαζε άνοιχτή τήν έφημερίδα του καί τού έλεγε δείχνοντάς του μέ τό δάχτυλο:

—Γιά διάβασε αυτή τήν άγγελία.

Ο άστυνομικός έβαλε τά γυαλιά του καί διαβασε:

«Ο έργοστασιάρχης μίστερ Χένρυ Γκράουμπουργκ τάζει άμοιβήν πεντακοσίων λιρών εις εκείνον ό όποιος θά διευκολύνι όπωσδήποτε τήν άστυνομία εις τήν ανακάλυψιν καί σύλληψιν τού δολοφόνου τού θείου του Λούδ Γράουμπουργκ».

—Γι' αυτό μέ κάλεσε; ρώτησε ό Σούμερ διπλώνοντας τήν έφημερίδα.

—Ναί. Θά ήθελα πολύ νά ένισχυθί μέ τίς πεντακόσιες αυτές λίρες τό ταμείο τής «Εταιρίας πρὸς προστασίαν τών Ζώων».

ΠΩΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ Ο ΛΟ-Υ-Δ
ΓΚΡΑΟΜΠΟΥΡΓΚ

—Γνωρίζω τήν υπόθεση, άποκρίθηκε ό Σούμερ καί υπέθετα μάλιστα ότν τήν γνώριζε καί σύ. 'Αλλά νά ό Μπίλκιγκ μέ τήν πιατέλλα. 'Ας άρχίσουμε λοιπόν, καί τρώγοντας θά σού πώ ότν γνωρίζω. Ξέρεis καλά ότν μπροστά σέ μιά πιατέλλα μέ τέτοιες εύδιές άνοίγουν όλες μου οί όρέξεις.

—Ετσι, καί τήν διάρκεια τού γεύματος, ό Μάρτεν Ντάλ έμαθε όλες τίς λεπτομέρειες τής δολοφονίας τού βαθύπλουτου Λούδ Γράουμπουργκ.

Ο σέο Λούδ Γκράουμπουργκ ήταν ένας βαθύπλουτος παράξενος τύπος πού ζούσε δολομόνος σ'ό άπέραντο κτήμα του τού «Θρή Κλήισλ», πρό τριάντα χρόνια. Ζούσε σχεδόν άποτραβηγμένος άπό τόν κόσμο, μολονότι δέν ήταν μισάνθρωπος. Ούτε ύπηρετή είχε, ούτε ύπηρετία, μολονότι κάθε άλλο παρά φιλάργυρος ήταν, καί, όπως είχε άποδειχθί, μόνος του φρόντιζε γιά όλες τίς άνάγκες του, μόνος του μαγειρεύε καί μόνος του έπλενε τά

μαγειρικά του σκεύη. Τό σπίτι του, ή μάλλον ό πύργος του, ήταν κατάκλειστος γιά όλο τόν κόσμο καί ιδιαίτερα γιά τούς συγγενείς του. Φυσιολάτρης άπό τά παιδικά του χρόνια, ύπήρξε μέγας μισογύνης. 'Ωστόσο, δέν γινόταν έρνος γιά κάποιο πατριωτικό ή φιλανθρωπικό σκοπό, χωρίς νά έγγραφί άπό τούς πρώτους γιά τόν βλέπανε παρά άργά καί πού, όταν πήγαινε γιά νά κάνη τίς άπαραίτητες άγορές του.

Οί μόνοι υπάλληλοί του ήσαν δύο ήλικιωμένοι δασοφύλακες πού τόν ύπηρετούσαν πρό χρόνων καί μέ τούς όποιους καταδεχόταν νά παίξη πότε-πότε καμιά παρτίδα μπριτζ, πρό πάντων κατά τόν χειμώνα, όταν τόν χιόνι τόν άνάγκαζε νά παραμείνη κλεισμένος σ'όν πύργο του.

Γιατί ό Λούδ Γκράουμπουργκ, μολονότι ήταν έβδομηντάρης έκανε κάθε μέρα μακρινούς περιπάτους σ'ό άπέραντο κτήμα του, άνέβαινε σ'ούς βράχους παί πηδούσε τά χαντάκια σαν παλληκαράκι.

Ήταν μανιακός κυνηγός καί άλλη ψυχαγωγία δέν άναγνώριζε έκτός άπό τό κυνήγι, πού τό λάτρευε όσο καί τό κτήμα του.

Γι' αυτόν, όλος ό κόσμος περιωριζόταν μέσα σ'ό κτήμα του.

Γιά ποιούς λόγους ήταν μισογύνης καί γιά ποιούς λόγους δέν είχε σκέψεις μέ τούς συγγενείς του καί μέ τόν έξω κόσμο μολονότι δέν ήταν μισάνθρωπος, έμμενε μυστήριο γιά όλο τόν κόσμο.

Ένα πρωί, οί δύο δασοφύλακες τόν βρήκαν σκοτωμένο μέσα σ'ό δάσος του όπου είχεν έκδράμει άπό βραδύς γιά κυνήγι. Τό όπλο του βρέθηκε ριγμένο πλάι τού καί σέ μικρή άπόσταση άπό αυτόν ένα πιστόλι καί ένας λαγός σκοτωμένος.

Ποιός τόν σκότώσε;

Η αυτοκτονία άποκλείεται, μολονότι απέδειχθ ότν είχε σ'ότωθί μέ τό πιστόλι πού βρέθηκε πλάι τού. Ο Λούδ Γκράουμπουργκ ήταν έγωίστης καί σαν έγωίστης ελάτρευε τήν ζωή του. Έκτός όμως άπ' αυτό, τήν αυτοκτονία τήν απέκλειε καί τό πτώμα τού λαγού! Ένας άνθρωπος πού σκέπτεται, ν' αυτοκτονήσει, δέν φροντίζει νά σκοτώση ένα λαγό λίγα λεπτά πριν έκτελέση τήν άπόφασή του. Δέν συνέεχε κανένας λόγος νά αυτοκτονήσει σ'ό δάσος του. Μπορούσε καλλίστα νά αυτοκτονήσει μέσα σ'όν πύργο του. Έτσι, ή δικαιοσύνη σχηματίζει τήν άκράδαντη πεποίθηση ότν ό παράξενος τύπος άν δέν δολοφονήθηκε άπό τούς δασοφύλακες του, θά δολοφονήθηκε άπό κάποιο λαθροθήρα.

ΕΝΑΣ ΑΥΘΑΔΗΣ ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

Τήν άλλη μέρα άπό τό πρωί, τό κτήμα τού Λούδ Γκράουμπουργκ άνηχούσε άπό τούς πυροβολισμούς. Ένας ψηλός ήλικι-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

ωμένος λαθροθήρας είχε κάνει εκατόμβη πτερωτού κινηγίου και λαγών. Ξαφνικά, κατά τις δέκα, ενώ θαύμαζε μέσα σε ένα χαντάκι την λεία του, σήκωσε τα μάτια του και είδε να τον παρακολουθούν δυο άνδρες και τρείς γυναίκες.

—Σε γραπώσαμε φιλάρακο, λέει ο ένας από τους άνδρες, ένας νέος ηλικίας είκοσι περίπου χρόνων.

—Με γραπώσατε; Ποιοι είσθε σεις που με γραπώσατε;

—Δασοφύλακες.

—Μα την αλήθεια, πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω δασοφύλακες... με φουστάνια.

Μια νέα δεκαοχτώ περίπου χρόνων, εξαιρετικά συμπαθητική, προχώρησε σ' αυτόν άγανακτισμένη:

—'Αν λείπαμε κάτι λαθροθήρες σαν εσένα, δεν θάβλεπες τώρα δασοφύλακες με φουστάνια. Θάβλεπες δυο δασοφύλακες με μουστάκια που θα σε σάπιζαν στο ξύλο πριν σε παραδώσουν στον σταθμό.

—Μπα; Και γιατί δεν ήλθαν αυτοί να με γραπώσουν;

—Γιατί; Γιατί είναι στις φυλακές και οι δυο. 'Εμείς είμαστε οι οικογένειές των.

—Και έκτελείτε τα καθήκοντά των; Μπράβο σας! 'Εγώ, όμορφούλα μου, είμαι ένθουσιασμένος που ο πατέρας σου είναι στη φυλακή και έτσι είχα το ευτύχημα να αντικρύσω τα γλυκά σου μάτια αντί των μουστακιών του πατέρα σου.

—Είσαι πολύ αυθάδης, του λέει ο νέος προχωρώντας απειλητικός προς αυτόν.

—Καλά ντέ! Δεν είπα τίποτα το προσβλητικό για την αγαπημένη σου. Γιατί δεν αμφιβάλλω ότι εσύ θα είσαι γυιός του άλλου δασοφύλακος και ότι αγαπάς την κόρη του συναδέλφου του πατέρα σου. Και γιατί οι πατεράδες και των δυο σας βρίσκονται στη φυλακή;

—Γιατί; Γιατί κάποιος λαθροθήρας σαν εσένα σκότωσε τον ιδιοκτήτη του κτήματος και πιάσανε τους γονείς μας με την κατηγορία ότι αυτοί τον σκότωσαν.

—'Α! τά τσαμένα μου! Και οι πατεράδες σας είναι άθωοι;

—Μάλιστα κύριε! Λέει μια ηλικιωμένη γυναίκα προχωρώντας απειλητική προς το μέρος του. Και ο άντρας μου και ο πατέρας αυτού του παιδιού ήταν τίμιοι εργάτες. Σήμερα είναι και οι δυο στις φυλακές και οι οικογένειές των θα ψόφωσαν της πείνης αν ο νέος ιδιοκτήτης, ο κληρονόμος του κτήματος δεν μας λυπτόνταν και δεν μας άφηνε στο κτήμα.

—Και ποιος είναι ο νέος ιδιοκτήτης;

—'Ο μίστερ Χένρυ Γκράομπουργκ, ο άνηψός του μακαρίτη.

—'Ενα του διαβιάσατε τα σέβη μου, λέει ειρωνικά ο περιέργος και αυθάδης λαθροθήρας, και να το πείτε πως μω' φαίνεται εξαιρετικά συγκινητική η άγγελία του. Διάβολε! Προσφέρει αίτιοι σ' εκείνον που έγινε αίτια να κληρονομήσει άνθρωπο π...

Στο άναμεταξύ, είχε παρατηρήσει ότι μόνον ο νέος ήταν ώπλισμένος, δεν χάνει λοιπόν καιρό και την στιγμή που έλεγε τις τελευταίες του λέξεις τον ανέτρεψε με μια ξαφνική επίθεση, του άρπαξε το όπλο και τώβανε στα πόδια αφήνοντας καταγής δσους λαγούς και πουλιά είχε σκοτώσει.

'Η επίθεση του περιέργου λαθροθήρα ήταν τόσο ξαφνική, ώστε όλοι έμειναν σαν άπολιθωμένοι στις θέσεις των.

Ξαφνικά η νέα κοπέλλα που σήκωσε

από καταγής έναν από τους σκοτωμένους λαγούς άφηνε μια φωνή καταπλήξεως:

—Θεοί και δαίμονες! 'Ο λαγός είναι... ψεύτικος!

—Ψεύτικος;

—'Ενα τομάρι παραγεμισμένο με βαμβάκι!

—Ψεύτικα και τα πουλιά!

—Τί σημαίνουν αυτά;

—'Ενα έπισκεπτήριο καρφισωμένο πάνω σ' αυτό το ψεύτικο πουλί!

'Ο νέος πήρε το έπισκεπτήριο και διάβασε κατάπληκτος:

«Μη φοβάστε για τους ανθρώπους σας που βρίσκονται στη φυλακή. Κάποιος φροντίζει γι' αυτούς. 'Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα».

—'Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα»! Αυτός λοιπόν ήταν ο λαθροθήρας;

—Και φροντίζει λέει για τους δικούς μας...

—Μα και το λέει θα πη πως φροντίζει!

—Και να το δείτε! Θα τον ανακαλύψω το δολοφόνο!

'Επιστρέφοντας στην καλύβα των, βρή-

Τόν άδραξε με τα άτσαλένια του χέρια και τον άναποδούρισε...

καν κρεμασμένο στην πόρτα των το όπλο που ο θρυλικός λωποδύτης τους είχε πάρει φεύγοντας.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔ ΓΡΑΟΜΠΟΥΡΓΚ

Θα ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν ξέσπασε μια καταγίδα άνευ προηγουμένου. Οι άστραπές ήταν αδιάκοπες και οι βροντές donoδσαν την ατμόσφαιρα.

Καθισμένος στην βιβλιοθήκη του πύργου του και φορώντας μια ζεστή και βαρύτιμη ρόμπα, ο νέος ιδιοκτήτης του πύργου, Χένρυ Γκράομπουργκ, έτοιμαζε την έμπορική του αλληλογραφία, όταν, σηκώνοντας για μια στιγμή τα μάτια του έμεινε σαν άπολιθωμένος στη θέση του.

Μπροστά από το τραπέζι του ήταν η πόρτα του μπαλκονιού της βιβλιοθήκης και από τα κατάκλιιστα τζάμια της πόρτας έβλεπε μέσα στη βιβλιοθήκη ένα άπαίσιο πρόσωπο, σαν πρόσωπο πεθαμένου.

'Επειτα, ο Γκράομπουργκ ένοιωσε ένα

άορατο χέρι να του σφίγγει την καρδιά και τρομοκρατήθηκε τόσο, ώστε δεν μπορούσε ούτε να ξεφωνήσει. 'Η πόρτα του μπαλκονιού άνοιξε τότε με πάταγο την στιγμή που βροντούσε ένας κεραυνός και ο πεθαμένος προχώρησε με άργα βήματα μέσα στην βιβλιοθήκη.

'Ηταν το φάντασμα του δολοφονημένου Λούδ Γκράομπουργκ τυλιγμένο στο σάβανό του.

'Ο Χένρυ Γκράομπουργκ άπολιθώθηκε από τη φρίκη. 'Ολόκληρο το σάβανο του πεθαμένου ήταν λουσμένο σε πρασινοκίτρινες φλόγες. 'Εξαφνα, τα σκελετωμένα του δάχτυλα βγήκαν από το σάβανο και άνοιγόκλεισαν κάμνοντας την χειρονομία του στραγγαλισμού.

Πανικόβλητος, με την ψυχή στα δόντια, ο Χένρυ Γκράομπουργκ έτεινε ίκετευτικά τα δυο του χέρια προς το φάντασμα:

—'Ελεος! Συγγνώμη!

Το φάντασμα δεν άπείχε πιά από αυτόν, ένα μέτρο και χωρίς να άνοιξη το στόμα του, χωρίς καν να κινήσει τα χείλη του άκούσθηκε μια υπόκωφη φωνή, άσμπως νάβγαине μέσα από τον 'Αδη:

—'Ανοιξε, Χένρυ, το χρηματοκιβώτιό σου.

'Ακίνητος, μπροστά του, ο βρυκόλακας έβγαιε πιά ολόκληρο το δεξί του χέρι από το σάβανο και το χέρι αυτό, ζωσμένο από φλόγες έδειχνε το χρηματοκιβώτιο ενώ άκούγόταν και πάλι η υπόκωφη φωνή χωρίς να κινήθουν τα χείλη του βρυκόλακα:

—'Ανοιξε, Χένρυ, το χρηματοκιβώτιό μου...

Παραπλέοντας σαν μεθυσμένος ο Χένρυ Γκράομπουργκ σηκώθηκε από την θέση του και άνοιξε το χρηματοκιβώτιο.

Τα δάχτυλα του φαντάματος σφίχθηκαν τότε γέφυρα πάνω στο λαιμό του.

—'Ελεος! ούρλιασε με ανιγμένη φωνή, πέφτοντας στα πόδια του φαντάσματος.

Τα χείλη του τελευταίου και πάλι δεν κινήθηκαν αλλά η ίδια υπόκωφη φωνή ρωτούσε:

—Γιατί με σκότωσες; Για να με κληρονομήσεις; Δεν περίμενες, κακούργε, λίγο καιρό ακόμα; Πόσα χρόνια θα ζούσα ακόμα;

—'Ελεος...

'Ενα σατανικό γέλιο άποκρίθηκε στην έπικλήσή του και το φάντασμα, ρίχνοντας μακριά το σάβανό του τόν άδραξε με τ' άτσαλένια χέρια και τόν άναποδούρισε. Αυτή τη στιγμή κινούντο και τα χείλη του. Πριν καλά-καλά καταλάβει ο Χένρυ Γκράομπουργκ τι του συνέβαινε, βρέθηκε φιωμένος και δεμένος χειροπόδαρα με τα χοντρά μεταξωτά κορδόνια του παραπετάσματος.

'Ανάβοντας τότε όλα τα φώτα της βιβλιοθήκης, που ως τότε φωτιζόταν άμυδρά από ένα μικρό κινητό γλυμπάκι τραπεζιού με πρόσωπο άμπαζούρ, πλησίασε το άνοιχτο χρηματοκιβώτιο και έβγαλε μέσα από τα διπλογραφικά βιβλία κάτι κρεπέδες θεάτρου.

'Ο Χένρυ Γκράομπουργκ δεν έβλεπε κανένα φάντασμα πιά μπροστά του. 'Ε-

βλεπε έναν παλιό γέρο υπο με άρκα και

με όσα που διάβαζε με περιέργεια τα βιβλία του. 'Ηταν άργα πιά ώστόσο γιατί έβρισκόταν καλά φιωμένος και δεμένος. Τό δήτην φάντασμα, άφου έπi ένα τέταρτο της ώρας δεν σήκωσε κεφάλι από τα βιβλία, σηκώθηκε και προχώρησε προς το τηλέφωνο του οποίου γύρισε το καντράν:

—'Αλλά-άλλο! Σούμερ; 'Εδώ «Λωποδύτης—Φάντασμα». Είμαι στο «Θρή Καίηστλ», στον πύργο του μακαρίτη Λούδ Γκράομπουργκ. 'Ελα να σου παραδώσω τον δολοφόνο του. Περιμένει ο κακόμοιρος σφικτοδεμένος και φιωμένος να έλθεις να τόν παραλάβεις γιατί κινδυνεύει να πεθάνει από άσφυξία.

Και κρεμώντας το άκουστικό, πλησίασε τόν πανικόβλητο Χένρυ Γκράομπουργκ.

—Χαίρω πολύ, μίστερ Γκράομπουργκ, για την γνωριμία σας. Σεις δεν χαίρεσθε για την δική μου; 'Οχι; Και όμως! Πολλοί θα λογίζονταν εύτυχείς αν άντίκουζαν έστω και για μια φορά τόν «Λωποδύτη—Φάντασμα». 'Ωραίο το κόλπο με το όποιο σας απέσπασα την όμολογία, έ; Δεν θα είχατε βέβαια ιδέαν περί ύπαρξεως φωσφοριζούσης έπαλείψεως και περί ύπαρξεως έγγαστριμύθων! Πώς! Να που σχηματίσατε τώρα.

Και άνοιγοντας την πόρτα της βιβλιοθήκης, άρχισε να χτυπά όλα τα κουδούνια, καλώντας τους υπηρέτες του Χένρυ Γκράομπουργκ.

Σε λίγο, ολόκληρο το προσωπικό του πύργου, συνωστιζόταν έξω από την βιβλιοθήκη και άκουγε κατάπληκτο ένα άγνωστο, που τόν έβλεπε για πρώτη φορά, να τόν λέει:

—Φίλοι μου, έχετε το νοϋ σας να υποδεχθίτε τόν Ινσπέκτορ Σούμερ που φθάνει σε λίγο μουσικίδι μ' αυτόν τόν παληόκαιρο για να παραλάβει τόν κύριό σας. Μην άνησυχίτε, ώστόσο για τις θέσεις σας. Θα παρακαλέσουμε τόν νέο Ιδιοκτήτη του πύργου να σας κρατήσει.

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Σε λίγο έφθανε μουσικίδι, πραγματικά, από την βροχή ο Ινσπέκτορ Σούμερ συνοδευόμενος από τρείς άλλους άστυνομικούς και έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τόν Χένρυ Γκράομπουργκ δεμένο και φιωμένο.

—Τι γίνεται εδώ; Σϋ είσαι ο «Λωποδύτης—Φάντασμα»;

—Δεν με άναγνωρίζεις Ινσπέκτορ; 'Εχεις δίκιο γιατί πρώτη φορά με άντικρύεις μ' αυτή την μεταμφίεση. Θα άναγνωσις όμως ότι μόνον ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» θα μπορούσε να έξιχνύσει αυτήν την υπόθεση. Σϋ παραδίδω τόν δολοφόνο του Λούδ Γκράομπουργκ ο οποίος άμολόγησε κιόλας και είναι έτοιμος να έπαναλάβει την όμολογία του. Βγάλε του λοιπόν το μαντήλι από το στόμα για να μπορέσει να άναπνεύσει ο κακόμοιρος και να σας τά πη μόνος του!

—Ναι; Πολύ καλά! Σε πληροφορώ ώστόσο, φιλάτε «Λωποδύτη—Φάντασμα», ότι οι χειροπέδες μου έχουν δυο βραχιόλια.

—Θέλεις να πης ότι το ένα θα περάσης στο χέρι μου; Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Βγάλε τους πρώτα τόν μαντήλι από το στόμα του για να μιλήσει και πρόσεξε να μη σε δαγκώσει γιατί μπορεί να είναι λυσσασμένος.

'Ο Σούμερ έβγαλε το μαντήλι από το

στόμα του Χένρυ Γκράομπουργκ και διέταξε να τόν καθίσουν σε ένα κάθισμα. Κατόπι τόν ρώτησε κυτταζοντάς τον αυστηρά:

—Λοιπόν; 'Ακουσες γιατί σε κατηγορεί ο άνθρωπος αυτός;

—'Ο άνθρωπος αυτός είναι τρελλός, δραπετής ίσως τρελλοκαμειού. Μπήκε από το μπαλκόνι μου ξαφνικά, μου έπετέθη ενώ ήμουνα βυθισμένος στην αλληλογραφία μου, με έδεσε και με φίμωσε. Δεν ξέρω τι θέλει να πη, ύποστηρίζοντας ότι άμολόγησε κάποιο έγκλημα για το όποιο...

—Δεν έχετε ιδέαν, διέκοψε ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» γελώντας. Πολύ καλά! Μίστερ Σούμερ, ο άνθρωπος αυτός έταξε κάποιο ποσόν σ' εκείνον που θα άνακάλυπτε τόν δολοφόνο του μακαρίτη θείου του. Τό ποσόν αυτό το κέρδισα. Να διατεθί ύπέρ του ταμείου της «'Εταιρίας προς προστασίαν τών Ζώων».

—Δεν τό κέρδισες άκόμη αυτό το ποσόν.

—Τό κέρδισα άφου άμολόγησε το έγκλημά του και είναι έτοιμος να όμολογήσει και πάλι.

—'Αρνείται...

—Θα όμολογήσει και πάλι. 'Αλλά τι άνάγκην έχετε της όμολογίας του; Τα πράγματα μιλάνε μόνον των! Κυτάξτε τα διπλογραφικά του βιβλία. Τό εργοστάσιό του βρισκόταν στα πρόθυρα της πτωχεύσεως. Μόνο μια μεγάλη κληρονομία θα τόν έσωζε. 'Η κληρονομία του θείου του. 'Αλλά ο Ιδιότροπος θείος του, μισούσε όλους του τούς συγγενείς και θα ζούσε άκόμη αρκετά χρόνια. 'Εκτός από αυτό, είχε κάνει και την διαθήκη του με την όποια άφηνε την περιουσία του σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα και στους δυο δασοφύλακές του, ταϋς μόνους του φίλους, που βρίσκονταν σήμερα στις φυλακές με την κατηγορία ότι αυτοί τόν δολοφόνησαν ίσως για να τόν ληστέψουν. 'Η διαθήκη αυτή νάτην πάνω στο τραπέζι. Την είχε κρύψει ο ενδιαφερόμενος. Τώρα, πως τόν δολοφόνησε; Μεταμφιεσμένος έκανε καρτέρι στο δάσος γνωρίζοντας ότι ο θείος του θάβγαине για κυνήγι και τόν σκότωσε. Να οι κρεπέδες του θεάτρου με τούς όποιους είχε γίνει άγνωστός.

—Είναι τρελλός! λύσσαξε ο δεμένος Χένρυ Γκράομπουργκ. Τους κρεπέδες αυτούς τούς βρήκα μέσα στο χρηματοκιβώτιο του θείου μου και δεν σκέφθηκα να τούς πετάξω.

—Ναι; Πολύ περίεργο πράγμα. 'Ο θείος σου είχε διάφορους θησαυρούς μέσα στον πύργο, για τούς όποιους δεν έδινε την παραμικρή προσοχή και είχε κλειδωμένους τούς κρεπέδες στο χρηματοκιβώτιό του! 'Αλλά ως τελειώνουμε Ινσπέκτορ 'Ο μίστερ Χένρυ Γκράομπουργκ δεν είχε ιδέαν περί φωσφοριζούσης έπαλείψεως, ούτε περί ύπαρξεως ανθρώπων που μπορούσαν να μιλούν με την κοιλιά των. 'Ετσι κυριεύθηκε από δέος βλέποντας το φάντασμα του θύματος του. Τώρα άρνείται γιατί δεν έχει ιδέα τών τελευταίων έφευρσεως. Δεν γνωρίζει ότι έχει έφευρεθί κάποιο μηχανήμα που λέγεται φωνοληπτικό. 'Ενα τέτοιο μηχανήμα βρίσκεται τοποθετημένο πίσω από το παραπέτασμα του μπαλκονιού. Αυτό, θα μς έπαναλάβει χιλίες φορές την όμολογία που μού έκανε ο κύριος, μη γνωρίζοντας ότι η φωνή του θ' άποθανατιζόταν.

Και λέγοντας προχώρησε προς το πα-

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟΥ

ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Στο πεζοδρόμιο της οδού 'Αθηνάς ένας κολητής ματογυαλιών και οδηγών «για τας όδους» σταματά έναν περαστικό και του λέγει ν' αγοράσει ένα ζευγάρι γυαλιά του ήλιου.

—Γυαλιά του ήλιου τώρα; Τό καλοκαιρι παιδί μου! κάνει ο άλλος.

—Και όμως κύριε, τα δικά μου τα γυαλιά, δεν είναι σαν τ' άλλα. Φορέστε τα και θα δите πράγματα που δεν τα βλέπετε χωρίς γυαλιά.

'Ο περαστικός παίρνει ένα ζεύγος τα φορά κυτάζει τόν πωλητή και άποπειράται όλίγον πνεύμα εις δάρος του.

—Ναι, βλέπω τόν άντικρυνό μου πως είναι ένας μεγάλος δίακας...

—Τί μού λέτε, λέει ο πωλητής 'Αθηναίος γενουιάς 100% για να δώ! Και παίρνοντας τα γυαλιά τα βάζει και κυτάζοντας καλώς καλώς κι' αυτός τόν περαστικό:

—'Αλήθεια, έχετε δίκιο...

■ ■

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕ

Αυο φίλοι συναντιώνται στην οδό Πανεπιστημίου.

—Γειά σου Κώστα, τί μού γίνεσαι; Καινούργιο, βλέπω, πάλε καπέλλο!

—Και όμως είναι καπέλλο τριών χρόνων!

—'Οχι δά! Και πως τα καταφέρνεις να ναι πάντα καινούργιο;

—Την πρώτη χρόνο αλλάζω την κορδέλλα του, τόν δεύτερο, το δέρμα και τόν τρίτο ολόκληρο το καπέλλο με το καπέλλο ενός άλλου στο καφενείο!

■ ■

ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

'Ο Κώστας βάδιζε ήσυχα-ήσυχα στην οδό Σταδίου, πηγαίνοντας σ' ένα έμπορικό ραντεβού όποτε κάποιος τρέχει πίσω του λυχανιασμένος και τόν σταματά...

—Κύρ Κώστα, τρέξε γρήγορα σπίτι σου, ή πεθερά σου πεθαίνει!...

Και ο Κώστας άτάραχος.

—Θαρθώ σε μια ώρα, ο κόσμος κυτάζει πρώτα τη δουλειά του και ύστερα την διασκέδασή του!...

Ο παραπέτασμα του μπαλκονιού έσκυψε, πήρε ένα μικρό μηχανήμα σε σχήμα φωτογραφικής μηχανής, τό τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι και τό κούρδισε. Τό μηχανήμα άρχισε άμέσως να λειτουργεί. 'Ολοι έμειναν σαν άπολιθωμένοι στις θέσεις των άκούγοντας την φωνή του Χένρυ Γκράομπουργκ που ζητούσε έλεος άπαντώντας στην τρομερή κατηγορία του φαντάσματος.

'Όταν συνήλθαν από την έκπληξή των, δεν βρήκαν πιά τόν άγνωστο άνάμεσά τους, βρήκαν όμως καρφισωμένο στο παραπέτασμα του μπαλκονιού, ένα έπισκεπτήριο.

'Ο Ινσπέκτορ Σούμερ τό ξεκαρφίτωσε και διάβασε:

«Παρακαλούνται οι νέοι Ιδιοκτήται του πύργου, οι δυο δασοφύλακες, να κρατήσουν ολόκληρο το προσωπικό που άποτελείται από καλώς και τίμια παιδιά».

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

να γνωρίζω καλά τα προληπτικά έπεινα μέσα τα οποία εφαρμόζοντας θα διατηρήσω επί μακρότερο χρόνο την δροσιά και την ανθηρότητά της.

Για να επιτύχετε όμως την καλή διατήρηση της ομορφιάς σας πρέπει επιμελώς από ένωδες μὲν ν' αποφεύγετε κάθε τι που μπορεί να βλάψει την φυσική ωραρότητα του δέρματός σας και από έτέρωθεν να μη παραμελήτε τίποτε από εκείνα που μπορούν να την υποβοηθήσουν.

Την τακτική γενικώς που πρέπει ν' ακολουθήσετε για την περιποίηση και καλή συντήρηση του δέρματός σας σας την υπέδειξα λεπτομερώς στα συνεχή προηγούμενα άρθρα μου, τα σχετικά με το ζήτημα αυτό.

Σήμερα θα σας γράψω πώς γίνονται οι ρυτίδες, τα αίτια που τις προκαλούν και πολλές φορές μάλιστα προώρους αδιαφόρους ηλικίας, και τα οποία πρέπει ν' αποφεύγετε καθώς και για τόν πρόωγο μαρμασμό του προσώπου.

Οι ρυτίδες δεν είναι άλλο παρά απόλεια της ελαστικότητας των ινών του δέρματος όπως ακριβώς συμβαίνει στις προχωρημένης ηλικίας γυναίκες. Όταν το δέρμα χάσει την ελαστικότητα και συνεπώς την ικανότητά του να εκτείνεται και να συστέλλεται κατά τις διάφορες κινήσεις, μορφοσμούς, γέλιο κ.λ.π., των μυών του προσώπου, τότε άμέσως αρχίζει να συρμώνεται να ρυτιδιάζει. Ένα δέρμα πρόωγος χάνει την ελαστικότητά, όταν γίνεται ξερό. Για να γίνει ένα δέρμα, ξερό, πράγμα που δεν είναι φυσιολογικό, θα υπάρχη ώρισιμένη αιτία.

Υπάρχουν εξωτερικές και εσωτερικές αιτίες που προκαλούν την ξηρότητα του δέρματος. Εξωτερικές αιτίες είναι: η μη κατάλληλη και τακτική περιποίηση του καθώς και η τελής καθαρισμός του από τα διάφορα μακιγιάζ, τις σκόνης κ' ιδρώτες, ή χρήση επιβλαβών κ' αναταλλήλων καλλυντικών και καυστικών σαπουνιών, ή παρατεταμένη ήλιοθεραπεία και λουτροθεραπεία ιδίως κατά τους θερινούς μήνες, τα ξενύχτια, ή χρήση διαφόρων ισχυρών, αντισηπτικών κλπ.

Εσωτερικές αιτίες είναι: οι διάφορες διαιτητικές καταχρήσεις (δηλ. οινόπνευμα, τσιγάρων, αλμυρών, παστών, κονσερβών), οι διάφορες στομαχικές ανωμαλίες και ιδίως η δυσκοιλιότητα, και τέλος ο υποσιτισμός δηλ. η έφαση ασιτικής διαίτης για το άδυνάτισμα. Οι ρυτίδες λοιπόν, καθώς καταλαβαίνετε, είναι ένα σύμπτωμα μέσα σ' ένα άρρωστο διαταραχών της γενικής καταστάσεως του οργανισμού και συνεπώς για να τις αποφεύγετε πρέπει κυρίως να στρέψετε την προσοχή σας στην ενάστωσε αιτία που τις προκαλεί.

Κάθε αιτία ή ασθένεια απ' αυτή που είπαμε παραπάνω και που προκαλεί ξηρότητα του δέρματος, είναι γενεσιουργός αιτία των ρυτίδων, και τότε σε τι θα ωφελήσει μια πομάδα ή μάσκα του Χόλλυγουντ (!!) σαν δεν θεραπευθεί κ' η αιτία που τις προκαλεί; Κάθε γυναίκα νομίζει ότι οι ρυτίδες εξαφανίζονται εύκολα. Όχι, αυτό είναι πλάνη. Θέλω να βεβαιωθείτε κατά τον κατηγορηματικό τρόπο ότι συχνά η αληθινή επιστημονική αίσθητική καθίσταται ιδίως όταν αυτές είναι προχωρημένες ανίκανες για την ριζική εξαφάνισή των. Γι' αυτό δεν πρέπει να παραμελήτε τακτικά και μεθοδικά να περιποιήσετε το δέρμα σας, ούδ' να προκαλέσετε τον πρόωγο μαρμασμό του με διάφορες έξωφρενικές δίαιτες και καταχρήσεις, για να μην προκαλέσετε πρόωγες ρυτίδες, και τρομερό αυτόν έφιαλη της γυναικείας ομορφιάς.

Στο επόμενο προληπτικά και θεραπευτικά μέσα κατά των ρυτίδων.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

ΚΟΛΠΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Όλοι μας έχουμε ακούσει ή διαβάσει σχετικά με τις αφάνταστες πανουργίες στις οποίες καταφεύγουν οι λαθρέμποροι.

Το κόλπο όμως το οποίο θα σας αναφέρω σήμερα ξεπερνά σε επινόητικότητά όλα τα ως τώρα γνωστά.

Κατά το σούρουπο μιας θροχερής χειμωνιάτικης μέρας, οι τελωνοφύλακες μιας βελγικής πόλεως, άκουσαν από μακριά δυνατές φωνές και παράφωνα τραγουδία.

Σε λίγο φάνηκαν τρεις μεθυμένοι. Παρπατούσαν τρικλίζοντας. Οι δύο μάλιστα κρατούσαν γερά τόν τρίτο που σεργιάνι, σκίπα στο μεθιστό.

Οι τελωνοφύλακες τους παρακολουθούσαν διασκεδάζοντας με τα άστεια τους, όταν ξαφνικά γλυστρά ο ένας από τους δυο σχετικά πιδ νηφάλιος και πέφτει. Τρέχουν να τους βοηθήσουν, γιατί πέφτοντας είχε παρσούρει και τους άλλους δύο, και βλέπουν ότι ο μεσαίος είχε πληγωθεί άσχημα γιατί το αλμα του έτρεχε άφθονο. Φαντασθήτε τώρα την έκπληξή τους όταν είδαν ότι το αλμα ήταν... κόκκινο κρασί κ' ο πληγωμένος... μια λαστιχένια κούκλα γεμάτη απ' το θείο αυτό ποτό, απ' την κορυφή ως τα νύχια, κυριολεκτικά.

Η ΛΕΝΙΩ

Στόν άργαλειό φαίνει ή Λενιώ παντέρμη, όρφανή μεταξωτά πανιά για τα προκία της... «Τόκ-τόκ» και του άργαλειού της ή βαρείς, βραχνή φωνή τά σκλαβωμένα, τά θλιβά ρυθμίζει δυνειρά της...

Έχτες έμισεψε ο καλός για χάρες μακρυνές, Έκλαιγεν, τόν εφώναζεν ή κόρη και με τις αδρες τουστελνε φιλά τις βραδυές, ώσπου μέσα στο σύθαμπο σβύστηκε το βατόρι...

«Μπέ-μπέ» πίσω τ' άρνάκι της θλιμμένο ακολουθεί τόν δρόμο της πλαγιάς για το ξωκλήσι... —«Αη-Νικόλα μου, ο καλός, κάνε γοργά νάρθη, από τά πέλαγα μακριά για έδωθε ν' άρμενιση!

Κυλούν οι μέρες της βαρείς σαν πλάκες και θολές, Μένει ή Λενιώ χωρίς καμιά συμπόνοια... Κι' όλο κυττά το πέλαο στις ίδιες τις αώλες και τόν προσμένει ασάλευτη στην πόρτα τόσα χρόνια...

Άκολουθεί τ' άπόβραδα μαζί της και τ' άρνι... νυχτέρια στήνουν τά πικρόνειρά της, «Τόκ-τόκ» και τ' άργαλειού της ή βαρείς, βραχνή φωνή ρυθμίζει άργά στην σιωπή τά κλάματά της!...

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

Ποικίλες... ιστορίες

ΠΩΣ ΠΑΡΕΚΑΜΨΕ ΤΟΝ ΣΚΟΠΕΛΟ

Η κυρία Μπαρουνώδηγχε ύστεροβούλως τόν άνδρα της σε μιάν επίδειξη μανειέν. Έκει πρόσεξε άμέσως μιά ύπέρτοχη βραδυνη τουαλέτα που φοριόταν με χάρη από μιά νόστιμη κοπέλλα.

—Αυτό το φόρεμα θα έκαμε σπουδαία έντύπωση στην έσπερίδα του Σαββάτου που θα δώσουμε σπίτι μας, είπε, του συζύγου της με την κρυφή έλπίδα ότι θα της το άγόραζε.

—Ναι, παραδέχθηκε εκείνος. Δεν είναι άσχημη ή ιδέα σου. Μπορούμε να προσκαλέσουμε και την κοπέλλα στον χορό μας...

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Δικαζόταν κάποιος επί άδίκου έπιθέσει, καθ' όλη όμως την διάρκεια της εξέτασεως του ο κατηγορούμενος ισχυριζόταν ότι άπλώς έσπρωξε λιγάκι το θύμα.

—Δηλαδή πώς τόν έσπρωξε; τόν ρώτησε για τρίτη φορά ο δικηγόρος του ενάγοντος.

—Πολύ λίγο, έπέμεινε ο κατηγορούμενος.

—Πλησίον με, σε παρακαλώ, συνέχισε ο δικηγόρος και περιγράψέ μου πώς τόν έσπρωξε ώστε να σχηματίση σαφή γνώμη το δικαστήριο.

Ο κατηγορούμενος κατεβαίνει από το έδωλό του, πλησιάζει τόν αντίδικο δικηγόρο. Τόν άρπάζει από το πέτο, τόν τραντάζει προς γενική κατάπληξη του δίνει μιά και τόν ξαπλώνει κάτω. Κατόπιν στρέφεται προς τούς δικαστές και τούς έξηγει άπαθείστα:

—Κύριοι δικαστές. Τόν ενάγοντα τόν έσπρωξα δέκα φορές ήπιώτερα απ' ότι έσπρωξα τόν κύριο δικηγόρο.

ΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Ο άστυνομικός διευθυντής μιās μικρής επαρχιακής πόλεως είχε και γνώσεις κτηνιάτρου χειρούργου. Έτσι, κάθε φορά που παρίστατο ανάγκη προσέφερε τις υπηρεσίες του. Μιά νύχτα, άρχισε να χτυπά το κουνούνι του τηλεφώνου της κρεββατοκάμαράς του. Η γυναίκα του πήρε το άκουστικό ν' άπαντήσει.

—Ο κύριος άστυνόμος είναι εκεί; ρώτησε μιά ταραγμένη φωνή από το άλλο άκρο του σύρματος.

—Για ποιά δουλειά θέλετε τόν σύζυγό μου; άπάντησε ή κυρία άστυνόμου. Θέλετε να σας βοηθήση ως κτηνίατρος χειρούργος ή ως άστυνόμος;

—Και για τις δυο δουλειές κυρία, ήταν ή άπάντηση. Ο σκύλος μας δεν γνωρίζει γιατί είναι δυο μέρες άρρωστος και μέσα στο σπίτι μας βρίσκονται κλέφτες!

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Η «Παγκόσμιος Έπιθεώρησης των Άφηρημένων» αναγράφει στο τελευταίο της φύλλο και τα παρακάτω δύο κρούσματα άφηρημάδας: «Υπήρξε κάποτε ένας άφηρημένος καθηγητής ο οποίος την ώρα του προγεύματος και μόλις άκθισε στο τραπέζι φίλησε το άγγό του και έσπασε το κεφάλι της γυναίκας του. Κι' ένας άλλος, ο οποίος έπιστρέφοντας στον κοιτώνα του με το πούρο στο στόμα, πέταξε το πούρο πάνω στο κρεβάτι και εκείνος έπεσε από το παράθυρο!...

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κωνστάνς ντέ Κοζέλ

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΔΕ ΚΙ ΝΤΕ ΜΑΙΝΤΕΝΟΝ

Μια από τις πιο θαυρώδεις, και τις πιο κακότυχες γυναίκες που έχει να αναφέρει ή ιστορία, είναι και ή Κωνστανς ντέ Κοζέλ, που έζησε τόν 18ον αιώνα στην Γερμανία.

Πρόκειται για την περίφημη εύνοσημένη του βασιλέως της Σαξωνίας Αύγουστου, του έπιλεγμένου ο Ισχυρός, που αφού έζησε την πιο θαυρώδη και εύσημη ζωή του κόσμου, κλείσθηκε στο φρούριο τόν Στόλεν, όπου έμεινε σαράντα χρόνια, στην αρχή ως εγκάθειρτος, κατά διαταγήν του βασιλέως και έπειτα θεληματικά, για να επιδοθή στην μελέτη των άποκρύφων έπιστημών και της μαγείας, όπως έλεγαν, τότε, μερικοί.

Πάνε 220 χρόνια από τότε και κανείς δεν σκέφθηκε, είτε δραματικός συγγραφέας, είτε σπινθηρότης κινηματογράφου, να ξαναζωντανέψη στην σκηνή ή στην θόνη την ιστορία της Κωνστανς. Θάκαινε έτσι ένα έργο έξαιρετικά ένδιαφέρον.

Θα σας διηγηθούμε, όμως, έμεις την ιστορία αυτή, μ' όσες λεπτομέρειες μας επιτρέπει ο περιορισμένος χώρος μας.

□ □

Για πρώτη φορά, βρίσκουμε την Κωνστανς ως δεσποινίδα επί των τιμών της πριγκίπισσας τού Χόλσταϊν, δουκίσσης τού Μπρούνσβικ.

Ήταν ωραία κοπέλλα ή Κωνστανς και πολύ χαριτωμένη, έτσι, λοιπόν, ή εισδοός της στην αλή προκάλεσε ζωηρότατη αίσθηση, ιδίως μεταξύ τού άνδρικού κόσμου. Με λίγα λόγια, όλοι οι άνδρες των άνωτόνων δόρθων έαφνικά έρωτευμένοι με την γλυκειά Κωνστανς. Και πρώτος και καλλίτερος ο δούξ, ο ίδιος! Όλους όμως τούς κρατούσε σε άπόσταση ή Κωνστανς. Όλα κ' όλα, δεν έννοούσε να άρχισή την σταδιοδρομία της με βραμδοουλειές!... Ο δούξ όμως, πέρα δρέχει. Φαταξόμενος αυτός, ότι ή ιδιότης του θα τού άνοιγε την πόρτα της καρδιάς της ωραίας αλκήης, άπέτολμησε μιά μέρα μιá μικρή χειρωνακία, έτσι για να δείξη της νέας, ότι της είχε κάνει την μεγάλη τιμή να την προσέξη.

Η άπάντησή υπήξε φοβερή: ή Κωνστανς δεν δίστασε διόλου να χαστουκίση τόν δούκα!... Αυτός όμως δεν ήταν από τούς άνδρες που τού άρεζε να τρώνε έξωλό από γυναίκα, και γι' αυτό, παραιτήθηκε άμέσως από κάθε ύποψηφισμένη για την εύνοια της ωραίας δεσποινίδος και την άφηκε ήσυχη. Σε λίγο μάλιστα, την άσπνε έτελώς και... άμετακλήτως ήσυχη: πέθανε από κάποια άρρώστεια...

Εν τώ μεταξύ όμως το έπισόδιο τού χαστουκιού είχε κοινολογηθή και ή Κωνστανς έπωφεύεται από τόν θάνατο τού δούκα για να το στοιφή από το παλάτι.

Έπιστρέφει σπίτι της στο Χόλσταϊν. Ή την βρίσκουν τότε ένα καλό κατά την γνώμη τους γαμπρό και την παντρεύουν.

Η Κωνστανς γίνεται έτσι κυρία Άδόλφου φόν Χόιμ, σύζυγος δηλαδή ενός τιμιού και εύπόρου ανθρώπου, αλλά φοβέρο κατά τα άλλα γκασιταζή!... Από τις πιο μεγάλες γκάφες που ήταν και ή παρουσίαση έμμέρους του της συζύγου του στον βασιλέα της Πολωνίας και της Σαξωνίας, Αύγουστο τόν Ισχυρό. Και σαν να μην τού έφθαι αυτό, έκανε στον βασιλέα και το πιο μεν-

λο, με τα πιο ζωηρά χρώματα εγκώμιο της συζύγου του, υπό π' α' σ' αν έ' πο' ψ' ν'!

Άργότερα ο Αύγουστος έλεγε:

—Άκουσα συχνά έραστές να εκθειάζουν τις ομορφιές και τις χάρες της φιληνάδας των, αλλά σύζυγο να εγκωμιάζη κατ' αυτόν τόν τρόπο την γυναίκα του, πρώτη φορά βλέπω!...

□ □

Όπως είδαμε, το βέβαιον είναι ότι ο Αύγουστος έρωτεύθηκε παρασχημα την Κα Άδόλφου φόν Χόιμ και ζήτη από τόν σύζυγό της να φύγουν από το Χόλσταϊν και νάρθουν να εγκατασταθούν στην Δρεσδη. Και στα γρήγορα μάλιστα!

Είχε τότε ο Αύγουστος για έρωμένη του την Κα ντέ Λουμπούμσκα.

Η Κωνστανς ξαναρχίζει και στα άνάκτορα τού Αύγουστου την παλιά της τακτική. Αυτή την φορά όμως έξ ύπολογισμού και με έπιστημοσύνη. Κάνει την άγρια, άλλ' όχι

Η Κωνστανς ντέ Κοζέλ όταν πρωτοπήκε στην αλή τού Μπρούνσβικ.

με χαστούκια αυτή την φορά, αλλά με το χαμόγελο στα χείλη! Άπορούει μιá προς μια όλες τις επιθέσεις τού βασιλέως, άγανά τόν άνδρα της, είναι έξ άλλου γυναίκα με άρχες και δεν έννοει για τούς δυο αυτούς σοβαρούς λόγους να τόν άπατήση με κανένα τρόπο.

Ο Αύγουστος όμως αντί να άπελιπθή κορώνη, άπεναντίας, περισσότερο. Πάει να πάθη συμφόρηση ο άνθρωπος. Έπιμένει λοιπόν. Η Κα Κωνστανς φαίνεται σιγά-σιγά σαν να ένδιδη. Τρελλός από έρωτα ο Αύγουστος, την κοιτάζει τώρα στεγνότερα, και για να επιτύχη πιο γρήγορα της κάνει όλα τα καρίσιμα. Στο τέλος ρωτά της Κωνστανς τί επί τέλους θέλει να της κάνει για να άπολάβση την εύνοιά της. Η Κωνστανς χαμογελά και τού άπαγορεύει τούς όρους της. Όχι και μεγάλα πράγματα: ένα έτήσιο εισόδημα 100.000 κροωνών, διώξιμο άπ' ου διατυπώσαν της Λουμπούμσκα από το παλάτι, ύπόσχεση γάμου και άνακηρύξεως σε βασίλισσα, σε περίπτωση θανάτου της σημερινής βασίλισσας, άνακηρύξη τών παιδιών που θα γεννηθούν από την έννοιά τους και... τίποτε άλλο! Ο βασιλέας τα δέχεται

όλα και—πράγμα καταπληκτικό και πρωτοφανές—υπογράφει και σχετικό πρακτικό, το οποίο παραδίδει στην Κωνστανς!

□ □

Η Κωνστανς φόν Χόιμ, το γένος ντέ Κοζέλ, είναι τώρα πανίσχυρη στην αλή τού Αύγουστου. Έχει γίνει ή Κα ντέ Μαιντενόν της Γερμανίας. Η φιλοδοξία της δεν έχει όρια, τα όνειρά της, δεν έχουν τελειωμό!

Και ο καλός εκείνος κ. Άδόλφος! Άπολαμβάνει από μακριά το έργο των χειρών του και... έναθνύεται για την μεγάλη τιμή.

Άλλά ή ιστορία, όπως όλη ή ιστορία, έπαναλαμβάνεται και εδώ. Άκαμή, και παρακαμή, λέγει ένας λόγος και ή Κωνστανς, που είχε άρχισει να στοιχίζει πάρα πολύ άκριβά στον βασιλέα, δηλαδή στο Κράτος (σημειώστε ότι ο προϋπολογισμός τών έξόδων της ήταν μεγαλύτερος τού προϋπολογισμού τών στρατών της Σαξωνίας και της Πολωνίας μαζί!), και οι ύπηκοοι άρχισαν να γογγύζουν. Ο κλήρος έξεμεταλεύθη την δυσάρεσκεια που άρχισε να εκδηλώνεται για να κλονίση την θέση της παραισάκτου αυτής που ήλθε να διαφείρη τή χρηστή ήθη της αλκής. Πώς όμως να έκτοπίσουν την τρομερή Κωνστανς;

Κάποιος αλκήος, έξυπνος και πολύπειρος άνθρωπος είπε τότε τα σοφά λόγια που όλοι περιμέναν: διά της όμοιοπαθητικής μεθόδου!

Οι Τούρκοι έχουν μιá πολύ σοφή κοινέντα που λέγει, μεταφρασμένη: «το καρφί ξυλάνει το καρφί». Έτσι, άποφάσισαν να διώξη την μιá γυναίκα άλλη γυναίκα. Βρήκαν μιá κοπέλλα ωραία, σεμνή, ήσυχη, ίσορροπημένη και την έβαλαν με τρόπο στον δρόμο τού βασιλέως. Αυτός κουρασμένος όπως ήταν από την άσδυτη φλόγα της Κωνστανς, άρπάχτηκε άμέσως από το σωσίβιο που τού έρριξαν. Το σωσίβιο ήταν ή Μαρία Μπελίνσκα, κόρη πολύ καλής οικογενείας, χωρίς φιλοδοξίες και χωρίς σπουδαίο μυαλό, πώς φαινόταν. Άργότερα έλεγε γι' αυτήν ο έρωτικός βασιλέας:

—Είναι ξεκουραστική ή κοπέλλα αυτή.

Και ή Κωνστανς; Αυτή φρυάττει! Δεν έννοει με κανένα τρόπο να παραχωρήση την θέση της, και μάλιστα σ' ένα κουτογυθί σαν την Μπελίνσκα! Οι αλκήοι τότε συμβουλεύουν στον Αύγουστο να φύγη για λίγες μέρες στην Πολωνία. Ο βασιλέας πείνι. Η Κωνστανς τó μαθαίνει και θέλει να άυτοτονήση. Έπειδή όμως κανένας από τούς παριστάμενους στην παραξενιά-διο σκηνή, δεν άπεύδει να της πάρη το πιστόλι, τó πελά και αυτή θυμωμένη έξω από το παλάτι! Κατόπι δέγει να μπαούλα της και δρόμο για την Πολωνία.

—Λίγες ώρες μονάχα, να μείνω με τόν Αύγουστο και τού γυνώ το μυαλό, λέγει σε μιá φίλη της. Οι ένδοξοι της όμως άγρυπνούν. Ένεδρατούν, την πιάνουν στα μισά τού δρόμου. Τού καίου ή Κωνστανς παρακαλεί τούς διώκτες της προσπαθεί να τούς σαγήνεύσει, τούς δίνει ύποσχέσεις... Δεν συγκινούνται από τίποτε αυτοί και την πιάνουν κατ' έξουσιο από τόν Στόλεν. Έτσι, μιá νύχτα εκεί και όταν, άρόντοσα, έφθαι ο Αύγουστος, δεν θέλησε να βγή και πάλι... έννοσιος φιλακισμένη πιά, σε ηλικία 85 ετών...

Β. Σ.

Ήταν πολύ τυχερός!...

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΠ

Επαγγελματίας μποέμ, κι' ερασιτέχνης ζωγράφος ο Όνεξιμ Μπονανφάν είχε πάρει εκείνο το πρωί το βαπόρι για να πάει στο Συρέν.

Ο καιρός ήταν υπέροχος. Στον καταγάλανο ούρανό, ο ήλιος ακτινοβολούσε σαν χρυσό νόμισμα.

Ο ζωγράφος, φορτωμένος το καλάτετό του και συνοδευόμενος από ένα μοντέλο του Μονπαρνάς απολαμβάνει άπασαν στο κατάστρωμα τις όμορφες της φύσεως.

Ήταν νέος, γεμάτος ταλέντο πλούσιος, αν όχι από λεφτά, τουλάχιστον από ελπίδες. Κι' οι δύο τους θα γεμιάιζαν σε μια μπύρα κοντά στον ποταμό κι' αφού έβαζαν την πιανόλα να παίξει θα πήγαιναν περίπατο. Ύστερα, το ήλιοβασιλευσε, εκείνος θα αποτύπωνε άπάνω στον πίνακά του όλη την φαντασμαγορία του ήλιου που έδυε, ένφ ή συνοδός του θα μάζερε εύωδιαστά λουλούδια απ' τα χωράφια. 'Ω! Ναι, τί όμορφη που ήταν ή ζωή...

—...Τά εισιτήριά σας, παρακαλώ...
Ήταν ο εισπράκτωρ που κατά τον πεζό-τερο τρόπο έρχόταν να ξυπνήσει τον νέο απ' το όνειροπόλημά του.

Ο Όνεξιμ Μπονανφάν έβγαλε το πορτοφόλι του και τó άνοιξε. Έπειτα ξαφνικά έμπηξε μια κορυνή:

—Νά πάρε ή όρνή!

Ένα άποτομο φύσημα του άνέμου ήρθε να τού άποσάσει απ' τα δάχτυλα ένα χαρτί που είχε βγί μαζί με ένα χαρτονόμισμα. Έ-λαφρό, τó χαρτί πέταξε για μια στιγμή, έ-νώ ο ζωγράφος τó παρακολουθούσε με τó βλέμμα. Τό χαρτί φάνηκε να διατάζει μια στιγμή και τέλος, τράβηξε κατά τó ποτάμι όπου και βυθίστηκε άμέσως.

Ένας ήλικιωμένος κύριος ρώτησε με την μεγαλύτερη ευγένεια:

—Μήπως ήταν κανένα χαρτονόμισμα;

Ο Όνεξιμ Μπονανφάν όμως είχαν ήδη άνακτήσει την συνθησιμένη του γαλήνη.

—Όχι, κύριε. Είναι ένα κουρελόχαρτο κορώς την παραμικρή αξία.

Κι' έδήγησε στην συνοδό του που άνησυ-χούσε κι' εκείνη:

—Χειρότερο κι' από κουρελόχαρτο, άγαπη-τή μου, ένας λαχνός του Έθνικού Λαχείου... Ποτέ μου δέν κέρδισα πεντάρα!

□ □

Μετά μια βδομάδα, ο Όνεξιμ Μποναν-φάν είχε κιάλας ξεχάσει τον λαχνό του που είχε πετάξει... Μια μέρα όμως, ένφ παρακο-λουθούσε τις είδήσεις μιας άπογευματινής έφημερίδος, είδε τα γράμματα και τα ψη-

ΕΙΣ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗΝ

Ο μπαμπάς:

—Αφού ήσουν πολύ φρόνιμος στο σκο-λειό, ζήτησε τί θέλεις να σου κάνω;

—Θέλω να μη ξαναπάω στο σχολείο!

□ □

ΓΚΑΦΑ

—Μπρέ, καλώς τόν Νάσο! Τί μου γίνεσαι;

—Παντρεύτηκα.

—Λαμπρά! Όστε ξεφορτώθηκες εκείνη

την γοηά καραάξα την έρωμένη σου!

—Αυτήν άκριδώς παντρεύτηκα...

φία—πρό παντός τα ψηφία!— να χοροπη-δούν μπροστά στα μάτια του. 'Η έφημερίδα άνήγγειλε:

«Χθές έγένετο ή κλήρωση του Έθνικού Λαχείου. Τόν μέγαν λαχνόν τών τριών έκα-τομυρίων κέρδισεν ο αριθμός 6.698».

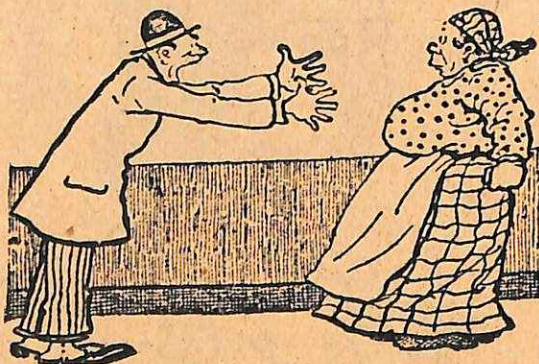
Ο αριθμός του! Ήταν ο αριθμός του!

Ήταν δέβαιος. Θαρούσε πως τόν έβλε-πε άκόμη. Αυτός ήταν: 6.698. Δέν χωρούσε άμφιβολία.

Κρύος ιδρώτας τόν περιέλουσε και μια φοβερή συγκίνηση τόν κυρίευσε. Στάθηκε κατάπληκτος, άφήνοντας την κοτελέττα να κινώση στο πιάτο!

—Σός κόπηκε ή όρεξη, κ. Μπονανφάν. Έ-χει γούστο, να είσθε έρωτευμένοι; και άστει-εύθηκε ή σεβριτόρα.

Εκείνος που ήταν πάντα εύθυμος και πρόθυμος να άπαντήσει, έμεινε δουλός. Ού-τε άκουγε τίποτα... Ούτε έβλεπε τίποτα... Μόνα τα τέσσερα έκεινα ψηφία σκεφτόταν κι' ένα σφυρί τού κοπανούσε διαρκώς τó μυαλό με άλεπάλληλα: 6.698... 6.698... 6.698...

—Είμαι πολύ τυχερός, κύριε Μαγκλουάρ!

Έφερε τó χέρι στο μέτωπό του που έ-καιγε και ξαφνικά τόν κυρίευσε μια φοιχτή άμφιβολία.

Μή τυχόν κι' ο λαχνός του είχε τόν αρ-θμό 6.696; Μην έκανε λάθος στο τελευταίο ψηφίο; Κατά θάθος δέν ήξερε καλά-καλά και τάβαζε με τόν έαυτό του που δέν είχε σημειώσει τόν αριθμό, μολονότι και με τις δυό προϋποθέσεις τó άποτέλεσμα θα ήταν τó ίδιο...Δέν θα κέρδιζε τίποτε. Νά ήξερε όμως: τουλάχιστον! Νά ήξερε, με κάθε θυσία για να θεβαιωθεί αν ή τύχη έστω και μια φορά στη ζωή του δέν είχε άγγίξει μετά φτερά της. Και αν όχι, να ήσυχάση από τόν εφιάλ-τη του!...

Ο τραγικός αριθμός χόρευε πάντα, έναν διαβολένο χορό μέσα στο δυστυχισμένο του κεφάλι...

Ήταν να τρελλαθή.

Τις βδομάδες που έπακολούθησαν, ο Ό-νεξιμ Μπονανφάν έδινε στην θυρωρή του κ. Μαγκλουάρ και στους γείτονους του την έν-τύπωση πως έπαιρνε σιγά-σιγά τόν δρόμο που οδηγεί προς τó φρενοκομείο.

□ □

Ο Όνεξιμ είχε πιά πεισθή για την κατα-στροφή. Είχε πάει κατευθείαν στην γραμ-ματεία τού Λαχείου κι' έπέστρεψε πεπ-μένος πως ο άνεμος είχε άρπάξει τρία!

κατομύρια απ' τα χέρια του. Γιατί κανείς δέν είχε έρθει να άπαιτήσει την καταβολή τού ποσού. Δέν χωρούσε πιά καμιά άμφι-βολία. Ο αριθμός 6.698 που είχε κέρδισει ήταν ο αριθμός που βρισκόταν στον λαχνό που είχε άγοράσει. Ήταν ο αριθμός του!

Έπέστρεψε στο σπίτι του, άπελπισμένος, έπαναστατημένος εναντίον της ήλιθίας και σκληρής είκαρμένης του. Δέν είχε πιά διά-θεση να έργαστη. Ούτε να φάη. Πού εκείνη ή όρεξη που την έζηλευαν όλοι! 'Αδυνάτησε Κι' οι φίλοι άπέφευγαν αυτόν τόν τέως εύ-θυμο τύπο, με τó σκελετωμένο τώρα κορμί και τó βλέμμα που άστραφτε από μίσος και φθόνο.

Πέρασαν άκόμα μερικές μέρες που δέν χω-ρούσε πιά άμφιβολία σε όλο τó σπίτι: ο ζω-γράφος Όνεξιμ Μπονανφάν δέν θαρούσε να περάση απ' την ψυχρολουσία και να ζωστή τόν ζουρλομανδύα.

Ευτυχώς όμως ή μοίρα του άλλα είχε ά-ποφασίσει. Μια μέρα που τα πρώτα συμπτώ-ματα της τρέλλας άρχισαν να εκδηλούνται στον ζωγράφο με τó ξεσκισμα πεντέξη πι-νάκων του, τα μάτια του έπασαν σε μιάν έ-φημερίδα:

«Ο κερδίσας τόν πρώτον λαχνόν τών τρι-ών εκατομμυρίων έγένετο τέλος γνωστός. Ο κάτοχος τού αριθμού 6.698 είναι ένας έντιμος εργάτης που είχε μεταναστεύσει εις την 'Αμερικήν και που αφού δυστύχησε επί τρεις μήνες, έπέστρεψε εις την Γαλλία δ-που έλπιροφρήθη την εύτυχ ή άναπόδοση της μοίρας».

□ □

Δόξα σοι ο Θεός!
Ο Όνεξιμ Μπονανφάν λίγο έλειψε να χορέψη απ' την χαρά του. Ένοιωσε άμέσως ότι άνακτούσε την πνευματική διαύγεια. Δέν είχε κέρδισει αυτός. Ο αριθμός του ή-ταν τó 6.696. Δέν υπήρχε λοιπόν, λόγος να λυπηθή. Θα έργαζόταν όπως πριν, άπλού-στατα.

Κατέδθηκε εύθυμος και μπροστά στο θυ-ρωρείο, είδε την θυρωρή που τόν κύτταζε εκ-πληκτη για την άλλαγή που είχε επέλθει στην φυσιογνωμία του.

—Κυρία Μαγκλουάρ της φώναζε, ο Όνε-ξιμ κυττάτε με καλά. Έχω γιατρευτή! Σό-θηκα!

Και προτού φύγη φώναζε στην σαστι-σιμένη γυναίκα άπλώνοντας τα χέρια σαν για να την άγκαλιάση:

—Είμαι πολύ τυχερός, κυρία Μαγκλου-άρ. Αφού, δέν κέρδισα εγώ τα τρία έκα-τομύρια!

ΖΕΠ

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Ή σύζυγος.—Γιατί να νομίζης ότι τó σκυλί μας είναι άρρωστο;

Ο σύζυγος.— Δέν γαυγίζει πιά όταν τραγουδάς.

□ □

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΛΟΓΟΣ

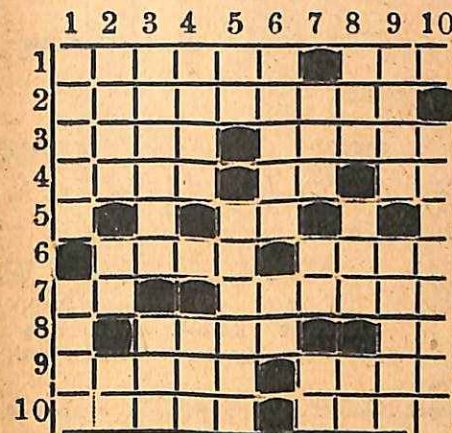
Η υπηρέτρια.— Κυρία δέν έμειναν ά κάρβουνα στην άποθήκη.

Η κυρία.—Και γιατί δέν μου τώλεγες τó χθές;

Η υπηρέτρια.—Χθές είχε άκόμη

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Όριζόντως:

1. Ισπανός στρατηγός.—Σύνδεσμος.
2. Διάσημος εκκλησιαστικός συγγραφέας και ρήτωρ.
3. Γάλλος καρδινάλιος.—Άγριον ζώον.
4. Πλάσματα.—Πρόθεσις.— Παρακελυ-σματικών μόριον.
5. Αριθμητικόν.
6. Υιοί τού 'Ισαάκ.—Έπίρρημα.
7. Γελαστικόν.—Πόλις τού 'Ιράκ.
8. Άθρον.—Έπίρρημα.—Δύο γράμματα από την λέξιν «Αναξαγόρας».
9. Χωράφια.—Μυρωδιά.
10. Όρος χρησιμοποιούμενος συνήθως εις συμβόλαια.—Ομηρικός ήρωας.

Καθ'έτως:

1. Χρηματική καταβολή.—Σύγχρονος Άγ-γλος πολιτικός.
2. Άκρωτήριο της Πελοποννήσου.—Πα-ρατακτικός ρήματος σημαίνοντος «πορεύο-μαι».—Πλανήτης.
3. Μεγάλη λέμβος.— Γερμανική σαφή (λείπει τó τελικόν γράμμα).
4. Ανάδοχος.—Γάλλος ποιητής και θεα-τρικός συγγραφέας.
5. Δύο γράμματα από την λέξιν «κενός».—Μεγάλη νήσος της Ελλάδος.
6. Άγγλος κοινωνιολόγος.— Άρχαί-ον επίρρημα.
7. Συγγραφέας τμηθείς διὰ τού Νόμπελ.
8. Άντωνυμία.—Ροδανθή φυτά.
9. Πόλις της Άνω Αιγύπτου.—Όπτασία.
10. Βασιλεύς τών Μήδων.

□ □

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Θά τοποθετήσετε τούς αριθμούς 1,2,3, 4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,14,15 και 16 στις θέσεις τών γραμμάτων:

α	β	γ	δ
ε	ζ	η	θ
ι	κ	λ	μ
ν	ξ	ο	π

ώστε κάθε τετράγωνον από τέσσερις α-ριθμούς να δίδη άθροισμα 34.

Δηλαδή, οι αριθμοί που θα τοποθετη-θούν στα α, β, ε, ζ, να δίδουν άθροισμα 34. Έπίσης οι αριθμοί τών β, γ, ζ, η, τών γ, δ, η, θ, και ούτω καθεξής.

Σημειώσατε ότι υπάρχουν συνολικώς έννέα τετραψηφία τετράγωνα.

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

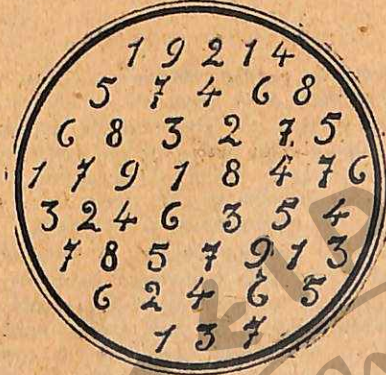
Μια μητέρα έχει τρία παιδιά, τα ό-ποία γεννήθηκαν σε άποστάσεις 3 έτών τó ένα από τó άλλο. Τό άθροισμα της σημερινής ήλικίας των είναι 21. Ποιά είναι ή ήλικία τού καθενός;

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Νά σχεδιάσετε μέσα σ' αυτόν τόν κύ-κλο ένα τριγωνάκι που να περιλαμβάνη

τούς αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

ΣΑΛΑΤΑ

Μια άδέξια μαγειρίσα έπρόκειτο να έτοι-μάση δύο είδών φαγητά, άλλα κατά λάθος τά άνεκάτισε, και άπέτέλεσε τó έξης:

α α η ι υ ρ κ β θ φ.

Μπορείτε σεις να τά ξεχωρίσετε;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΑΛΑΤΑ

Με τις κατωτέρω συλλαβές και τα γράμ-ματα να άποτελέσετε δυό όνόματα.

Α—Ρ—Σ—Σ.

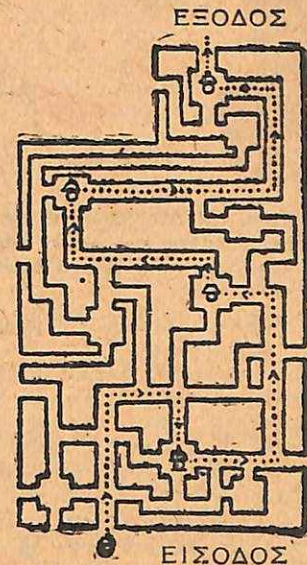
ΡΑ—ΝΑ—ΝΑ—ΕΑ—ΔΑ—ΣΑ—ΠΑ

ΓΟ—ΛΟ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

Ή γραμμή με τις τελείες δείχνει τó

ΕΞΟΔΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

δρόμο που πρέπει να ακολουθήση τó παιδί για να βγί απ' τó μυστηριώδες σπίτι.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο χήρος είχε την έποχή που έκανε τó δεύτερο γάμο δυό παιδιά από την πρώτη του γυναίκα. Έπίσης και ή χήρα εί-χε άλλα δυό παιδιά από τόν πρώτο της άνδρα. Μαζί απέκτησαν άλλα τέσσερα. Τό όλον όκτώ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(Τού φύλλου 486)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Κ	Ρ	Ι	Τ	Ω	Ν	Φ	Ω	Σ	
Ρ	Ι	Σ	Ε	Λ	Ι	Ε	Ο	Ι	
Α	Ζ	Α	Ε	Ν	Τ	Ε	Ν		
Ι	Α		Ν	Α	Ι				
Σ		Β	Ο	Η				Τ	Ω
Λ	Ε	Ω	Ν		Μ	Α	Ν	Ο	Ν
Ε	Ρ	Μ	Ε	Ι	Ο	Ν		Λ	Ν
Ρ	Ι	Ο		Σ	Υ		Σ	Ε	Ν
Ο	Σ	Τ	Ι	Σ		Ι	Δ	Η	
Ω	Ν		Α	Σ	Α	Ρ	Κ	Ο	Σ

Σημ: Ζητούμεν συγγνώμη από τούς άνα-γώστas μας διότι εις τόν χαρακτηρισμόν υπ. άρ. 10 (καθώς) παρελείθη ης τυπογραφικής άδελφίας τó τέλος της φρά-σεως, ή όποία είχε ως έξης: «Είς τών άπο-στόλων με έσφαλμένον τó τρίτον γράμμα».

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ“

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ» ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΚΑΙ 3/4 ΦΥΛΛΑ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Λόγω ασθένειας εκ γρίπης τουάρχισυντάκτου, του πολιτικού αρθρογράφου, του χρονογράφου και όλων των ρεπόρτερς και συνεργατών της «Καθημερινής» «Εβδομάδος», αυτή εκδίδεται σήμερα με φιλολογικήν ύλην. Οι λογοτέχνη απεδείχθησαν ότι μεταξεί άλλων αντιστοιχούν (προσοχή κ. λινωτότα εις την λέξιν) έχουν και την άνοσιν της γρίπης. Είναι άλεξιγριπτοι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ: ΔΙΑΤΙ;

Διατί, ερωτώμεν και πάλιν, εξακολουθούν να παραμένουν τα γνωστά και αποικιστικάτα εκείνα σιδηρά καλάρια επί των στύλων του τράμ; Μήπως δεν υπάρχουν τα πεζοδρόμια διά να ρίτουν οι φιλοπόλιδες «Αθηναίοι» τα κουτιά των τσιγάρων των και τα παλινάστα των; Παρακαλούμε να εξετασθή το ταχύτερον από τους αρμοδίους το ζήτημα, διά να μη επανέλθωμεν.

ΔΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΦΟΡΑΝ

Συνιστώμεν διά τελευταίαν φοράν εις την Κυρά Μαριγούλαν της οδού Λένουμαν, να σπρώξω από το παράθυρό της την γλάστραν με την μολοχίαν διότι άλλως θα επανέλθωμεν δριμύτεροι. Χθές πάλιν, παρ' όλignon να έπεφτε επί της κεφαλής φιλησυχου συμπολίτου, ο οποίος επρόκειτο να διέλθη εκείθεν, αλλά την τελευταίαν στιγμήν μετένοησε..

Αη.. ο άνθρωπος.

Υπεύθυνος: ΑΣ. ΟΥΕΤΑΙ!

ΕΝΤΙΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

Μέγα αστυνομικόν μυθιστόρημα σύγχρονον, εξαιρετικώς περιπετειώδες, ανατριχιαστικόν και σπαραξικάρδιον.

Ο τραπέζιτης Λαρός εκάθητο άνυπνος εις το γραφείο του, όποτε άντήχησε ο κώδων του τηλεφώνου.

Μετ' άδημονίας άπεριγράπτου ο κ. Λαρός λαμβάνει άνα χείρας το άκουστικόν. Και διμείβη τότε ο ελάτω διήλογος:

— Έπρός.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Κατόπιν της μεγάλης έξαπλώσεως της γρίπης ανά την πόλιν, άπετάθημεν εις διακεκριμένον παθολόγον Ιατρόν των «Αθηνών, κρυπτόμενον δι' ευνόητους λόγους και λίαν μετριοφρόνως υπό την άκωνυμίαν, όστις και εϋηρεστήθη να δώση χάριν των άναγνωστών μας, τας κάτωθι συμβουλάς, την ελκρινείαν των όποιων, είμεθα βέβαιοι, ότι δέοντως θα έκτιμήσετε.

Η γρίππη είναι νόσος λίαν μεταδοτική, συνεπώς, το πρώτον πού έχετε να κάμετε ένόσω ή έπιδημία ύφίσταται, είναι να άποφεύγετε παντός είδους φίλημα. Καί πρωτίτως της πεθεράς σας.

Μην βγαίνετε ποτέ έξω χωρίς παλτό.

Όταν στο δίπλανό σας σπίτι έχει σημειωθή κρούση γρίπης, σπεύσατε άμέσως να αλλάξετε σπίτι.

Αποφεύγετε τους Ιατρούς.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ Ο ΣΑΤΥΡΙΚ Σ ΣΤΙΧΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

1. ΓΕΩΜΕΤ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο άναγνώστης πρέπει να συμπληρώση το άνωτέρω τρίγωνον κατά τοιοϋτον τρόπον, ώστε να παριστάνη συγχρόνως τετράγωνον.

νον, παραλληλόγραμμον, κύκλον και ρόμβον. Δέν πρόκειται περί του προβλήματος του τετραγωνισμού του κύκλου.

(Η λύσις στο προσεχές)

2. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(Τό σχήμα στο προσεχές)

Οριζοντίως:

Τό όνομα Ιωάννη.
Κύον.
Σοκράτης.
Λέων Αφρικανός.
Απόλλων Μουσικήτης.

Καθέτως:

Σταφιδόφομος.
Πυρηνέλιον.
Γρίππη.

Μάρτιος (μετά Σαρακοστής).
(Λύσεις δεκταί μέχρι... Δευτέρας Παρουσίας).

Τρώγετε καθημερινώς μπιφτέκι, όμελέτταν, φρέσκο βοϋ-τύρο, μέλι, ζαμπόν και γλυκά (κατά προτίμησιν του ταψιού).

ΣΤΗΝ ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ

Στίχους σου στέλνει φλογεροϋς της φαντασίας μου ο ρούς και σου τούς λέω με καρδιοχτύπ ένσένα μόνην άγάπην— και τόνόμά σου μόλις πώ με προφυλάσσει από...την γρίππη!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΙΝΑΣ

Τόν έλεγαν Άλέξιο και την έλεγαν Άλέξαιναν.
Είχαν γνωρισθή νέοι, άγαπήθηκαν, παρήκανε και τώρα κλαίγανε τη μοίρα τους.

Έξω μιá ρομβία κατεσπάρει το λιθόστρωτο:

Γιατί; Γιατί;

Γιατί;
Γιατί;
Η Άλέξαινα πήγε προς το παράθυρο, έρριξε μιá δεκάρα στους οργανοπαίκτας και κατόπι γυρνώντας στον Άλέξιο:

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Όταν σάς κάμουν δώρα, φροντίζετε άμέσως να τα δέξεσθε: είτε ή ήϊστή έκφρασις της ψυχικής εύγενείας.

(Ρομπέρ ντε Σελέρι)

Μιά φάλη την ήμερα σομ-πάνιας ένδεικνυται έπλοση. Και τέλος, μη διαβάσετε τας ήμέρας αύτας την «Καθημε-»

Ιππότης Λανσελότος διά την παγκατοποίησιν του προαιώνιου όνείρου του, ύποτονθορξίων το λαϊκόν:

—Αίντε οδ Μαριό, πάμε στο χωριό.
όποτε μένει άναυδος επί τό-που.

Μεγαλοπρεπής λιμουζίνα έθεσθη κάμπουσα την γωνίαν του μα-γάρου της θράϊας Βαλεντίνης και σταματώσα μετ' όλignon προς του εκεί περιμανδρωμένου ολικοπέδου.

—Τί βλέπω! άνεφώνως γινόμενος λευκός ως σινδάριον ο τραπέζιτης Λαρός!

Έρρεσε έξ ένστικτου την χείρα εις την λαβήν του ξιφους του άλλα απόπι μετενόησε και την απέ-συρε. (επεται συνέχεια)

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΝΣΕΛΟΤΟΣ διασχίζων δορυμνώς την οδόν Ρι-βολί. (Ίδε προηγούμενον φύλ-λον).

Ποιάν άπ' όλες κύριοί μου, Ο ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΡΕΣΕΙ

Ο τύπος της Διαβολογυναίκας που έξεπροσώπευσε για πολύν καιρό ή περιφημη στάρ Κλάρα Μπόου.

Ο τύπος της Διανοουμένης. Νόστιμη γυναίκα, λιγάκι άτη-μέλητη, λιγάκι άγριοκάτσικο.

Σε προηγούμενο φύλλό μας, άναφέραμε για μιá ένδιαφέρουσα έρευνα πού είχε κάνει μιá παρισινή συ-νάδελφος, μεταξύ του γυναικείου κόσμου, ως προς τον άνδρικό τύπο πού άρresει στις γυναίκες τις έποχής μας. Τώρα είναι ή σειρά των άνδρών να μας πούν ποιόν άπ' όλους τους «τρέχοντες» τύπους γυναικός προτιμούν. Ο κ. Μωρίς Ντεκομπρά, ο μοντέρνος αυτός συγγραφέας— αλλά και μεγάλος Δόν Ζουάν— άναλαμβάνει να διευκολύη τους άναγνώστας μας στην έκλογή τους παρουσιάζοντας τους, δίκην μαν-νεκέν, τους πύο ένδιαφέροντας σήμερα γυναικείους τύπους. Δισσέγγετε... και παίρνετε...

ροι την θαυμάζουν, όπως θα θαύμαζαν ένα άγαλμα, στο μουσείο ή μιá ώρατα γυναίκα του Ραφαήλ, λίγοι, έλάχιστοι όμως σημερι-νοί άνδρες την άγαπών! Υπάρχουν και εκείνοι πού την φοβούνται. Οι ψυχολόγοι όμως, εκείνοι πού ξέρουν την γυναίκα άπε-ναντίας δέν την φοβούνται καθόλου, την προτιμούν ως ξεκορυαστική. Γιατί ο τύπος της γυναικός αυτής με την επιδερί-δα σαν μάρμαρο, έχει δάχνουν παντού την κονάδα της εμφανισιώς του, δέν κορυά-ζει τον άνδρα με καμιά φλόγα. Γι' αυτό και είναι... ή πύο άσφαλής!

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Είναι το μεγάλο «άναν-τερόμπελ». Δέν είναι ώρατα, αλλά ξέρει να σπλάβνη τον άνδρα, γιατί... τον τυραννεί. Ο άντρας όμως τρελλάινεται μαζί της και τρέμει μήν την χάση, έστω και αν 23 ώρες το 24ωρο τραβά τον διάβολό του άπ' αυτήν και 1 ώρα μονάχα την απολαμβάνει ως γυναίκα.

Είναι ή γυναίκα-θόρυβος, ή γυναίκα-μικροπεισώδιο! Στο έστιατόριο χαλά τον κό-σμο γιατί το γκαρσόνι έχωσε λίγο κρασί στο τραπέζιόμάνδρου, ή δέν έχει άνοιξει καλά τα στρείδια, ξεχνιάζει κάτω από το τραπέζι με ένα πάτημα του τακουινιού της τον συνο-δό της, γιατί τόλμησε να ρίξη μιá έντελώς άθωα ματιά σε μιá νέα κυρία πού μόλις έχει καθήσει με την παρέα της στο δίπλανό τραπέζι, και χαλά τον κόσμο στο σπίτι γιατί ο φίλος της, ή ο σύζυγός της, δέν της φέρνει έγκαίτως τις παντούφλες της! Ο άν-τρας ύποφέρει μαζί της, και όμως δέν μπο-ρεί να την άποχωρισθή, τοϋ είναι απαραίτη-τη: ή γυναίκα αυτή ξέρει ν' αγαπά!...

Η ΦΙΛΑΘΛΗ

Μάτια συνήθως γαλανά, συμπληρητική συ-νήθως ένανθιά ή φίλαθλη. Οι Βίγνιγνι και οι Κέλται, μπορούσαν κάλλιστα να ήταν οι πρό-γονοί της. Μ' αυτή δέν φοβάται ποτέ να σκαμπιλιώθτε, όπως με την Διαβολογυναί-κα, μπορεί όμως κάλλιστα εν της παρα-φορτωθίτη, να δεχθήτε ξαφνικά ένα «απερ-κατ» δηλαδή ένα ύποσιγαφώνον «ντιρέκτο» με το «γαντοφορεμένο» άριστέρο της! Εί-ναι ή γυναίκα πού άδιαφορεί συνήθως για τον άνδρα και όμως δέν τον άποχωρίζεται.

Είναι ο απαραίτητος «παρτεναίρ» της στα σπόρ, αλλά και σε μιá «παρτίδα» γυμνισμού άκόμη! Τον απολαμβάνει αλλά σπανίως τον

άγαπά. Μπορεί να διασκέδασή σήμερα δσο δέν πάει μαζί του, άλλ' έπειτα... «ώρεδον-ά». Την άλλη μέρα κάνει πως δέν τον ξέ-ρει. Μιά άπ' αυτές, έλεγε για τους άνδρες: «Οι άνδρες... Έξη χιλιάδες τώρα, χρο-νια, τους δίνουν σημασία πού δέν έχουν! Όταν έχω πονοκέφαλο, παίρνω μιá άσπιρι-νη. Το ίδιο γίνεται και με τον άνδρα, όταν έρθη ή ώρα του... Έπειτα ξεχνιέται κι αυτός, όπως και ή άσπιρίνη!...».

Η ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΗ

Ξέρει πάρα πολλά ή γυναίκα αυτή και καταλαβαίνει άκόμη περισσότερα... γι' αυτό και είναι άντιπαθητική, στους περισσο-τέρους τους άνδρας! Μπορεί να συζητή άκό-μη και στις πύο τρυφερές στιγμές της με τον άνδρα. Τα διδύλα μάλλον την έχουν στε-γνώσει, αλλά δέν την έχουν... άπογυναί-κώσει κιόλας! Είναι και αυτή κατά δά-θος γυναίκα, και μόνον τα φαινόμενα την άδικούν πολλές φορές. Είναι ευαίσθητη, τρυφερή και ίσως ή πύο αίσθαντική άπ' όλες τις γυναίκες, όταν δέν την έχη χυρά-νη ο γεροντοκορισμός! Είναι ταυτοχρόνως, ή συνεργάτις, ή φίλη, ή σύντροφος και ή έρωμένη του άνδρός. Πολλοί έλέγαν για τον τύπο της «χωρίς αυτήν, ή ζωή δέν εί-ναι τίποτε...».

Η «ΣΤΑΡ»

Ίδου τώρα και ή διάσημη γυναίκα, ή «θεν-τέττα» ή «στάρ». Είναι ή όλιγώτερο γυναι-κα άπ' όλες! Είναι ο διακοσμικός τύπος, πού συνοδεύει τον τραπέζιτη ή τον μεγαλο-παιχτηματία για να του κάνει περισσότερη ρεκλάμα. Είναι ή γυναίκα πού επιθυμούν ό-λοι αλλά πού κανείς δέν αγαπά. Και από την έπιθυμία ως τον άληθινό έρωτα, έ-πάρχει τόση άπόσταση, όση από την 24ωρο κράτηση για πλημμέλημα, ως τα καταναγκα-στικά έργα! Οι άνδρες θέλουν να την κα-τακτήσουν για να ίκανοποιήσουν άπλως τον έγωισμό τους και την ματαιοδοξία τους. Για να πούν την άλλη μέρα ότι πέρασαν μιá νύχτα με την γυναίκα πού θαύμαζε από δρασδύς στο τάδε μουζικ-χόλ. Είναι όμως έρωας αυτό;

□ □

Αυτοί είναι οι πέντε βασικοί γυναικείοι τύποι. Ποιόν άπ' όλους νομίζετε ότι θα προτιμούσατε άγαπητοί μας άναγνώσται; Σκεφθήτε και πείτε μας.

(Έλευθερά άπόδοση Β. Σ.)

Η ΟΜΟΡΦΟΓΥΝΑΙΚΑ

Έχει άπολύτως συναίσθηση της όμορφι-ας της και γι' αυτό έχει σχεδόν πάντα ένα ύψος νοητές, λίγο περιφρονητικό, λίγο... «άπό περιωπής» τα βλέπει όλα «άφ' ύψη-λου» και φυσικά και τους άνδρες! Αυτοί ό-μως τί λένε για λόγον της: Οι περισσότε-

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Όνειροπλάστρα όμορφα στα κάτασπρα ντυμένα,
με το γλυκό χαμόγελο την άνοιξη μηνάς.
Έλπίδα νεραϊδόχαρη, το νού μου ανασταίνει
το θείο σου άρωμα που όλόγυρα σκορπάς.

Πανώρηο αντίφγγισμα ψυχής παραδομένης
στην καλωσύνη, στη χαρά μιας νεότητος αν-
θισμένης είναι τα μάτια σου, καλή, τα ζαφειρένια μά-
τια που μου φωτίζουν μαγικά του όνειρου τα
παλάτια.

Μέσα στον πόνο τον βαρύ, έλα να μου χαρί-
σπς μια δροσαυγή χαρούμενη, σὺ τ' ούρανοῦ
παρθένα. Στάλαξ' έντός μου τη γλυκειάν άποθυμιά
της ζήσης κι' όδήγα μου τα δήματα τα τόσο άπο-
σταμένα.

ΑΘΑΝ. Κ. ΤΟΜΑΡΑΣ

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Κυλούν οι μέρες θλιβερές στην έρημη
ζωή μου, αργές-αργές και πληκτικές. Γύρω
μου ό κόσμος προχωρεί στον ίδιο πάντα
δρόμο με άρگوκίνητο ρυθμό. Ό ίδιος πάν-
τα ό ίδιος... Κάποιος καλός. Κάποιος κου-
τός, κάποιος φονιάς ή κλέφτης. Ή κάποιος
όμορφος πολύ, κάποιος με πλούτη άμέτρητα
κάποιος που δέρνει ή φτώχεια...
Καμιά άνώτερη πνοή, ιδανικό ή μια πα-
ληά αλήθεια. Κι' ό έρωτας; Μια τραγική
έλπίδα, μια αταπάλχη θλιβερή ή σάρκας πό-
θος άσυγκράτητος...

Δέν ζω μαζί με τους πολλούς. Ποτέ δέν
θα τους νοιώσω κι' ούτε ποτέ με νοιώσα-
νε. Κλεισμένος μέσ' στο είναι μου μιάν άση-
μη ζωή κερδίζω. Στῆς πλήξης μου τα μά-
νη μοναδικός παλμός, στο ανάσασμά
μου γλυκειά άπαντοχή, ή προσμονή του λυ-
τρωμού. Θάρρη ό λυτρωμός ή θέν' άργήσει;

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

“ΤΙ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ;,,

Τί μας μένει; Ό, σχεδόν τίποτα...
Ναί! Και το πρώτο-πρώτο σου γράμμα.
αλήθεια αυτό το γραμματάκι που το κρατού-
σα για μασκοτίτσα στη ζωή... σου τ'όστειλα,
κι' αυτό, στο χθεσινό ξεψύχισμα του δειλι-
νου...

Όατόσο, δέν μας μένει τίποτα πιά, όλα
χάθηκαν το κάθε τι έσθυσε σάν το χθεθερα-
θινό πλάνο δειλινό... Ναί! Όλα, το πάλν,
τα σκέπασε πιά όλότελα ή λημονιά...

Τί μας μένει; Ό! Τίποτα... Όστε, άς
πάρε ό καθένας το δρόμο του, ίσως μέσα
στα διάβα του εύρη την ποθομένη χαρά
και εύτυχία... Άς ζητήση μια μελλούμενη
άγάπη, πάνω σ' αυτή να άρχισή μια και-
νούργια ζωή, ένα καινούργιο έρωτικό τρα-
γούδι...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΥΡΑΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Όνειρο άνοιξιάντικο τ' Άπριλ
είν' ή τρελλή ματιά σου που πλανά...
Και τα δροσάτα σου τα χείλη
σάν ποιά Νεραίδα, σ'άχει στείλει
κοράλια που δέ δρέθηκαν ξανά;

Κι' όταν μιλάς πανέμορφή μου άκόμα
και ξετρελλαινείς τον τρελλό κορδαλό
άνθίζει ένα τριαντάφυλλο στο στήμα...
μα έγω έχω παρόμοιο που άκόμα
δέν ήμπορώ γλυκά να το φιλώ.

ΛΕΩΝ ΠΑΠΑΣ

Κ' ΗΡΘΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΔΙΩΞΕ

Άπόψε μέσ' στῆς νύχτας το τρισκόταδο—
που μοιάζει το σκοτάδι της ψυχής μου—
θέλω να κλάψουν τα μάτια μου όσο δέν έ-
κλαψαν ποτέ.

Κανένας δέν ξέρει που βρίσκομαι. Κανέ-
νας φίλος. Μοναχός. Για συντροφιά, του
Δάσους το μοιρολόι. Μιάς φλογέρας τον
κλαψιάρικον ήχο... Τών κοπαδιών τα κου-
δουνίσματα— ίδια σήμαντρα που χτυπάνε
πένθιμα, ταν έχη κανένας πεθάνη.

Πέρα έδώ, μακριά, έρημότης, έχω κρύ-
ψει την πόρτα της καλύβας μου άπ' τα μά-
τια του κόσμου. Έτσι μέσα στην καλύβα
μου, δέν το κατόρθωσε να μπή κανένας.
Έγώ κρυμμένος μέσ' στις σκέψεις μου κι'
ή καλύβα μέσ' στις δάφνες.

Λένε: Πολλές φορές ή εύτυχία, κουρα-
σμένη άπ' τον κόσμο—που όταν την έχει σι-
μά του δέν νοιώθει την αξία της—παίρνει
μαζί της τη Χαρά κι' έρχεται σ' έμάς τους
έρημους. Έτσι κι' έγινε. Ξεκίνησε ή Εύ-
τυχία κι' ήρθε δώ σέ μένα, σέ μένα. Κι' έ-
γώ; Κι' έγώ; Απόψε μέσ' της Νύχτας το
τρισκόταδο—που μοιάζει το σκοτάδι της
ψυχής μου—θέλω να κλάψουν τα μάτια μου
όσο δέν έκλαψαν ποτέ.

Κι' έγώ... το ήξερα ότι θαρόχτανε. (Σας
νοιώθω να φαντάζεσθε: Άνοιξα την πορτο-
πούλα διάπλατα κι' έκάλεσα την Εύτυχία
μέσα. Και τα χέρια μου πλεχτήκαν στο λαι-
μό της... Και τα χείλια μου της έλεγαν γλυ-
κόλογα... Και το βλέμμα μου, άγκαλιάζον-
τας μ' εύγνωμοσύνη τη Χαρά... Κι' ή ψυχή
μου, κι' ή καρδιά μου, έκφράζανε άμέτρητα
εύχαριστώ).

Όμως έγώ τίποτε άπ' όλα αυτά. Και στη
σκέψη αυτή ένας πόνος με σφίγγει, που δέν
νούργια ζωή, ένα νέο έρωτικό τραγούδι...

Κι' έφτασε ή Εύτυχία κι' ή Χαρά, κι' ήρ-
θανε στην πόρτα μου έπίτηδες για μένα. Με
φώναξαν. Τους άποκρίθηκε μονάχα ό αντί-
λαος. Έγώ; Στο χτύπημα της Εύτυχίας—
στο ποθομένο άπ' όλους χτύπημα—έκανα
πώς δέν άκουσα. Κι' έφυγε άπό μένα, κι'
έφυγε... Άπόψε μέσ' στῆς Νύχτας το τρι-
σκόταδο—που μοιάζει το σκοτάδι της ψυ-
χής μου—θέλω να κλάψουν τα μάτια μου
όσο δέν έκλαψαν ποτέ.

Ήρθε ή Εύτυχία και την έδιωξε. Σ'
αυτήν τη σκέψη, που μου θολώνει το μυα-
λό, ένας πόνος μου έσχίζει τη θλιμμένη
καρδιά. Ένας πόνος που δέν έχει τε-
λειωμό.

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΤΟΙΟ ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Τῆς πρωτομάννας το γλυκό το γέλιο, που
σάν σκύβει στο νιογέννητο παιδί και το
ή του γενναίου πολεμιστή, που νικητής γυ-
ρίζει

άπό τη μακρινήν Άνατολή,
ή του ξενητεμένου νεοῦ, που με χαρά άν-
τικουίζει του πατρικού σπιτιού του την σάλη,

Τ' όλόγλυκο χαμόγελο του γέρου πιά πα-
τέρα, που με περφάνεια άνήσυχη στην πόρτα καρ-
τερεί τον δουλετην άντάξιο γυνό του, ως άργο-
πέρφει ή έσπέρα, τῆς μάννας το χαμόγελο, ως θαρεί
την κόρη της, στοῦ όνειρευτοῦ γαμπρού το
πλάι, τη βέρα,
τα στέφανα του γάμου να φορή,

τῆς μέρας το χαμόγελο, ό ήλιος σάν άνατελλή
ή και σ' άργό ξεψύχισμα του ώραίου θει-
λινού, τῆς πλάσης το χαμόγελο στα λούλουδα τ'
Άπριλ
στα ήμερα πλάγια του Άττικού δουνού,
το χαμογέλιο το θείο στοῦ Ναζωραίου τα
χείλη,
το γέλιο ένός Άγγέλου τ' ούρανοῦ,

ξενητεμένη άγάπη μου, σάν θα ξαναγυρίσης
τέτοιο γλυκό χαμόγελο ποθῶ να μου χαρί-
σῃς...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟ

Μιά μηχανή, στοιβες χαρτιά, ή ίδια Ιστορία
πλήξη παντού κι' ατέλειωτα να καρτερῆς τον
ήλιο
κάποιαν έσπέρα να φανῇ, σάν κάποια όπτασία
για να φωτίση το ύγρό γραφείο σου τ' ά-
νήλιο.

Κι' όλες τις ώρες τις βαρείες να καρτερῆς
θλιμμένη οι σκέψεις σου στο σούρουπο να γέρουν
κουρασμένες κι' ή άγάπη μόλις τη φτωχή ψυχή σου να
θερμαίνει με κάποιες θύμησης πικρές, κάποιον καιρού
σβυσμένες.

Μέσ' στο σκοτάδι του μικρού γραφείου σου
να κλαίς κάποιαν παλιά σου όνειρα που σβύσαν κάποιον
δεύλι τα σούρουπα να φεύγουν, οι μέρες οι χρυ-
σές κι' ή θλίψη τα κλεισμένα σου να σοῦ χλω-
μιάξη χείλη...

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Άθήνα
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνο: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνης	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείου:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μη δέν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Κώσταν Κωνσταντινίδην. Πο-
λύ συμπαθητικό το «Ήρθε καιρός» μα
όχι δημοσιεύσιμο. Το μεσαίο (δεύτερο) έ-
ξαστιχο πρό πάντων είναι πολύ άδύνατο.
Άνναν Κρίστη. Άδοῦλευτοι άκόμη οι
στίχοι σας. Μη διάξεστε. Νίκον Γεωμ-
τρέν. Το τελευταίο σας δέν μας ικανοποι-
ησε. Έχουμε περισσότερες άπαιτήσεις άπό
σας. Στείλτε μας τη διευθύνσή σας. Εύχα-
ριστούμε για τις εύχές σας. Π. Ε. Α. Κοι-
νότατο θέμα, μέτρια γραμμένο. Πλ. Εύ-
στρατίου. Έγκρίνονται οι «Πλάνες χα-
ρές» και θα δημοσιευθούν με την σειρά
τους. Πάριν Φουξήν. Έγκρίνεται το
«Δέν με νοιάζει». Εύχαριστούμε για τις
εύχές σας. Βλ άγγ. Κ. Γουλόπουλον. Και
πάλι δέν είναι δημοσιεύσιμο, δυστυχώς.
Υστερεί στο μέτρο και πρό πάντων στη ρί-
μα. Σχετικά καλλίτερο το τελευταίο τετρά-

στιχο. Κώσταν Παντελήν. Έγκρίνε-
ται το «Χαίρομαι που δέν σου τόχα πῆ». Το
άλλο καθόλου καλό. Σκοπάζεται πολύ στο
μέτρο. Σ. Γ. Δρίβα. Έγκρίνεται το «Με-
σάνυχτα» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά
του. Δημόν Νάκην. Πρωτόλεια τα ποι-
ήματά σας. Διαβάστε συγχρόνους ποιητάς.
Για τις εύχές σας εύχαριστούμε. Άνάρ-
γυρον Εύθυμιάδην. Όχι δημοσιεύ-
σιμο το πεζό σας, δυστυχώς. Χωρίς θέμα,
χωρίς αρχιτεκτονική. Για τα καλά σας λό-
για εύχαριστούμε. Σπύρον Φ. Δασού-
σην. Έχει όχι όλίγα τεχνικά λάθη το
«Γιατί κλαίς». Εκτός αυτών όμως είναι
και άσυνάρτητο. Όμολογούμε ότι, έμεις
τούλάχιστο, δέν καταλάβαμε καλά τι θέλετε
να πῆτε. Εύαν. Το «Όνειρατα κι' ιδανι-
κά» έχει ένα-δυό στίχους καλοῦταικους, το
σύνολο όμως όχι καλό. Θέλουν άκόμη πολύ
δούλεμα οι στίχοι σας για να γίνουν δημο-
σιεύσιμοι. Γεώργιον Άλεξιάδην. Συμπαθητικό το γράφημό σας άλλα φοβερά
κοινό το θέμα που διαλέξατε. Βρῆτε κάτι
πρό πρωτότυπο. Ή «Εβδομάς» δέν παίρνει
δικαίωμα κρίσεως. Για τα καλά σας λόγια
εύχαριστούμε. Δημ. Κοττίνην. Δυό-
τρεις φράσεις μόνο καλές. Το σύνολο όχι
δημοσιεύσιμο. Μ. Μιχαήλ. Όχι δημοσι-
εύσιμο το πεζό σας. Πολύ κοινό και τετριμ-
μένο. Σχετικά καλλίτερο το δεύτερο μέρος.
Πούλς. Πολύ άσχημα άρχισατε, αν αυτό
που μας στείλατε, είναι πραγματικά το πρώ-
το σας βῆμα. Δέν βρῆκατε τέλος πάντων,
τίποτε το καλλίτερο, το ύγιέστερο, να κατευ-
θύνετε την πρώτη σας προσπάθεια στο γρά-
φημο; Φώτην Πικραμένον. Μετεξε-
ταστέος, δυστυχώς! Δουλεύετε περισσότερο
τους στίχους σας και μη διάξεσθε να δημο-
σιεύσετε. Βλ άμην. Συμπαθητικό, άλλα
φοβερά κοινότοπο. Το θέμα και το γράψι-
μό του όχι πολύ στρατό. Πάσαν Σέ-
τσι. Έγκρίνεται το «Σε τόπους όμορ-
φους...». Άγνωστον Π. Γ. Θέλει δι-
όρθωμα άκόμη ό «Άλήτης» για να δημοσι-
ευθῇ. Α. χ. ό έκτος στίχος, ό δέκατος έκτος
είναι άδύνατοι σχετικά με τους άλλους.
ΜΙΚ. ΑΛΕΞ. Γράφετε καλοῦταικα. Γι' αυ-
τό θα έπρεπε να διαλέγετε και θέματα περισ-
σότερο πρωτότυπα. Περιμένουμε τίποτε άλλο
δικό σας. Εύ άγγ. Κ. Γουλόπουλον. Έσφα-
λμένο το μέτρο του ποιήματός σας
και γενικά ό ρυθμός του όχι στρατός. Ν ο-
τούλ αν Παζινοῦ. Είσαθε βέβαιη ότι

το «Ρώτσα...» είναι δικό σας; Νέλλην
Σίβαν. Τα τελευταία σας κατώτερα άπό
τα προηγούμενά σας. Γιατί; Σωτ. Γεωρ-
γαντόπουλον. Και σέ σας θάγαμε να
ποιήμε το ίδιο. Άπό τα δύο τελευταία σας
ποιήματα λείπει ή άπαιτούμενη άρμονία και
μουσικότης. Πότην (δυσάναγνωστον έπώ-
νυμον). Καλάμας. Δέν κατορθώσαμε να
άναγνώσουμε το επώνυμόν σας και γι' αυτό
δέν μπορούμε να σας άπαντήσωμε αν πήραμε
το διήγημά σας ή όχι. Πάντως αν το πήρα-
με θα σας άπαντήσαμε ήδη. Β. Θ. Όχι
στρωτός ό ρυθμός του «Μακριά σου μόνος». Ε-
ξέρουμε ότι σείεις μπορείτε να γράψετε καλ-
λίτερα. Μην προχειρογράφετε λοιπόν. Το
«Για το χαμό μου», άρκετά καλλίτερο, θέλει
διόρθωμα στον δέκατο και τον δέκατο έκτο
στίχο για να γίνῃ δημοσιεύσιμο. Ό άνον
Δώρον. Το «Παρόμοιο» άποτυχημένο. Ή
«Ταχύτης» όμως έχει άρκετες φράσεις κα-
λές (αν και δέν θυμόμαστε τώρα άπό ποιόν
συγγραφέα φαινονται έπηρασμένες) και
άλλες πάλι (το τέλος λ.χ.) πολύ άδύνατες
που κάνουν το σύνολο όχι δημοσιεύσιμο. Στο
έξης φροντίξτε περισσότερο αυτά που
γράφετε ώστε να παρουσιάζουν όμαλότερο
γράφημο. Για τα καλά σας λόγια και τις
εύχές σας εύχαριστούμε πολύ. Ρέαν Κά-
τη. Έγκρίνεται ή «Τελευταία Βραδιά» και
θα δημοσιευθῇ με τη σειρά της. Παναγι-
ώτην Σταμπόλην. Έγκρίνεται ή «Χα-
ρά». Για τα καλά σας λόγια εύχαριστούμε.
Δάφνην Δόγγον. Έχει πολλά καλά
σημεία το διηγηματάκι και αν το είχατε δου-
λέψει περισσότερο—γιατί σέ ώρισμένα πάλι
σημεία ύστερεί—ίσως να γινόταν δημοσιεύ-
σιμο. Το τέλος πρό πάντων δέν είναι καλά
γραμμένο. Για τις εύχές σας, εύχαριστούμε.
Πέτρον Κλ. α δάκην. Έγκρίνονται και
θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Ντί-
νον. Άτεχνο και άπλοικό το ποιήμα σας.
Μ. Α. Κ. Θέσσαν λονίκην. Συμπαθητικό άλλα γεμάτο κοινότοπες, χλι-
σειλισμένες φράσεις. Γράψτε μας κάτι πιο
καινούργιο. Τ. Α. ν. Και το δικό σας πεζό
«Κάτω άπό το σελινόφωτο» έχει τα ίδια έ-
λαττώματα άκριβώς. Ίωάννην Καρι-
όν. Άν ό τέταρτος στίχος του «Δέν σέ
ζητώ» δέν είχε τόσο άποτυχημένη ρίμα (για-
τί βέβαια το «έννοιες» δέν μπορεί να ρι-
μάρη με το «κουβέντες»), θα ήταν δημοσιεύ-
σιμο γιατί τα δυό τελευταία τετράστιχα εί-
ναι άρκετά καλά αν και λίγο κοινά.

Κακοχτενισμένα Μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θα το έπιτύχε-
τε εάν λούζετα τα μαλλιά σας μία φορά την εβδο-
μάδα με το Σαμπουνάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Τέτ-Νουάρ).
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ»
που δίνει στα μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και γ' άπαλ-
λάσσει άπό την πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουνάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: Για τα ξανθά
το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ,
για τα σκούρα μαλ-
λιά το ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Καλλίτερο
από όχα λά
άλλα μαλλιά!

ΠΑΝΑ ΡΕΧ

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις αναγνώστριές μας θέλουν εκτενέστερα απάντηση ως γράφουν του ιδίου έσοκλείοντας και την άμοιβήν εις ταχυδρομικήν έπιταγήν (δρ. 50).

Αίλιαν Νάντια. Δυστυχώς δεν είναι δυνατόν ν' απαντώ σ' όλες τις αναγνώστριες ιδιαιτέρως, για ζητήματα μάλιστα που δεν έχουν ανάγκη ιδιαιτέρας απαντήσεως. Θα σάς στοιχίσουν 800 δραχμές. Η ανάπτυξη θα γίνει κανονική και φυσιολογική. Πρέπει πάντως να μάς γνωρίσετε αν έσθε παχιά ή αδύνατη και εάν έσθε τακτική. Δεν χρειάζεται καμιά ιδιαιτέρα τοπική θεραπεία ή άλλη σχετική κούρα. Στην έξοδότη σας θα δοθούν οι σχετικές λεπτομέρειες.

Απελπισμένην Υπαρξιν. Το γράμμα σας με συνεκίνησε, αγαπητή φίλη και λυπήθηκα πολύ γι' αυτά που μου γράφετε. Βέβαια η κατάσταση αυτή είναι νευρικής φύσεως και όφειλεται κατά μέγα μέρος στον χαρακτήρα σας. Σ' αυτό όμως άκριτως μπορεί να κάνει θαύματα η αυθυποβολή και η θέλησις. Δεν αλλάζει άσφαλώς ο χαρακτήρ έτσι εύκολα, μπορεί όμως να επιβληθή κανείς στον εαυτό του για να τον δυναμώσει λίγο. Εκτός αυτού, πρέπει να τονώσετε το νευρικό σας σύστημα. Σε περιστάσεις όπως αυτή που μου γράφετε φέρουν καλά αποτελέσματα έnéσεις Γαλκονάτ Κάλταιου ένδοφλεβίως έν συνδυασμώ με έnéσεις Στρυγίνης του 0,001. Μιάν ήμέραν θα κάνετε από την πρώτη και την άλλην από την δευτέραν. Διά τους έμετους θα σάς ώφελήση Eau Chloroformée, 2 κουταλιές της σούπας ήμερησίως: μίαν το πρωί νήσις και μία το απόγευμα. Έπίσης μετά το φαγητόν, παίρνετε λίγο χαμομήλι.

Δέν υπάρχει κανείς λόγος να στερηθήτε την εύτυχία, την αγάπη, τα νεύτα σας. Είστε τόσο νέα! Πρέπει να δώσετε θάρρος στον εαυτό σας για να ξαναβρείτε την υγεία σας και να έχετε τις απαιτούμενες δυνάμεις για να περιποιηθήτε και την μητέρα σας. Σας εύχομαι με όλη μου την καρδιά να το επιτύχετε.

Μπερίναν. Δυσκολεύομαι να παραδεχθώ ότι σοβαρολογείτε όταν μου γράφετε

"Ότι νεότερον εις μάλλινά όφάσματα Εθρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ.
Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6,
από 4—6 μ.μ. Τηλ. 29 - 562
Χειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' άκτίνων PON-
TKEN Άκαδημίας και Ιππο-
κράτους 19 6

δι έσεις, μιá κοπέλλα 24 ετών έρωτευθήκα-
τε έναν έγγαμον 70 ετών (!!) και σκέπτε-
σθε να τον χωρίσετε για να τον παντρευθή-
τε! Έγώ τουλάχιστον δέν βρίσκω τίποτα που
να μπορέ νά δικαιολογήσ η ένα τέτοιο πράγμα.

Νάρκισσον. Είπατε πολύ νέος ακόμα για να σκέπτεσθε περί γάμου και μάλιστα με γυναίκες 36 και 38 ετών όταν έσεις εί-
σατε μόνον 20. Όταν νυμφεύεται κανείς, ά-
ποβλέπει πάντοτε στο μέλλον. Είπατε δέβαι-
ος, φίλε κύριε, ότι δέν θα μετανοήσετε πι-
κρώς και μάλιστα πολύ γρήγορα; Μόνον η
έξαιρετικά νεαρή ηλικία σας δικαιολογεί την
σκέψιν ένός τόσο αναρμόστου γάμου. Αν
είχατε έστω και έλαχίστην πείραν, θα
καταλαβαίνατε ότι ένας τέτοιος γάμος είναι
αδύνατον να διαρκέσ η πολύ. Η απάντησή
μου θα σάς φανή ίσως όλίγο σκληρή αλλά
είναι η μόνη που μπορούσα να σάς δώσω.

Τακτικήν αναγνώστρια. Τρί-
πολιν. Άπ' όλο το Ιστορικό σας άποδει-
κνύεται η ανεπάρκεια και μάλιστα άκριτά
έκσεσημασμένη των όωθιμών από την ό-
ποία πάσχετε, και την θεραπεία της οποίας
παραινήσατε και φθάσατε έτσι στην πρόω-
γή άνακοπή. Άπ' την αίτια αυτή προήλθε
και ο πρόωρος μαρasmus καθώς και η αντί-
μεμνητική κατάσταση που μου γράφετε. Έν-
πασ η περιπτώσις υπάρχει άπόλυτη και άμε-
ση ανάγκη όρμονών. Πολλά δέβαια θα συνε-
τέλεσαν οι έnéσεις, αλλά δέν μπορείτε να τις
κάνετε, να ήποδληθήτε στην έξής φαρμακο-
θεραπεία. Έσωτερικώς θα παίρνετε δύο χά-
πια ήμερησίως από το Fer Ovarine Merc
ή Vitalis. Όποιαν μάρκα θεήτε από τις δυό
έκει. Θα παίρνετε ένα το μεσημέρι προ του
φαγητού και ένα το βράδυ. Μόλις πάρετε
δύο κουτιά, θα σταματήσετε αυτά και θα
παίρνετε δύο έπίσης την ήμέρα προ του φα-
γητού από το Satyrin pour femmes. Κατό-
πιν 15 ήμέρες παύση και αρχή πάλι από το
πρώτο φάρμακο από το όποιον θα πάρετε
πάλι δύο κουτιά. Όπότε και μάς ξαναγρά-
ψετε. Να ποτιμάτε αντί φρούτων κοούδια
μεσημέρι βράδυ.

Άλ. Μ. Έλλησπόντου. Σας άπαν-
τά ό κ. Λαδάς ιδιαιτέρως. Εύχαριστούμε
για τα καλά σας λόγια. Ό σκοπός των ειδι-
κών άρθρων του κ. Λαδά για τα συχνότερα
δερματικά νοσήματα είναι άκριβώς αυτός
που μου γράφετε: δηλ. να προλαμβάνεται
διάφορες επεκίνδυνες κι' άνώφελες θεραπεί-
ες των όποιων καμιά φορά τ' άποτελέσμα-
τα είναι σοβαρώτατα.

Κύκλον. Η κατάσταση σας επιβάλλει
την προσωπικήν Ιατρικήν σας εξέτασιν για
να μπορέσ η κανείς να σάς συμβουλεύσ η έ-
πακριβώς. Όστε το καλλίτερο πούχετε να
κάνετε είναι ν' άπειθυνθήτε στον δερματο-
λόγον μας γιατρον κ. Λαδάν (Σόλωνος 40)
ό όποιος άφού σάς εξέτασ η θα σάς συμβου-
λεύσ η ότι άσφαλώς θα σάς θεραπεύσ η.

Ν. Α. Β. Σας εύχαριστούμε για τα καλά
σας λόγια και για τις φροντίδες σας για την

διάδοσ η της «Έβδομάδος». Την πομάδα για
τον καθαρισμόν των πανάδων θα την βάζετε
μόνον την νύκτα. Στο πρώτο βάζο θαχουν
άκριτά ξεκαθαρίσει. Αυτή η πομάδα συγ-
χρόνως θα σάς μαλακώσ η και λευκάν η το
δέρμα. Τιμάται 150 δρχ. το βάζο.

Πράξιλα Β. Ίωάννινα. Το όξυ-
ζενό δέν καταστρέφει το τρίχωμα αλλά μό-
νον τα ξανθαίνει. Θ' άργήσ η μόν η κατα-
στροφή τους με την χρήση της πομάδος, άλ-
λά πάντως η βελτίωση πολύ γρήγορα θα γί-
ν η αισθητή. Τούναντιον η πομάδα αυτή μα-
λακώνει και λειαίνει το δέρμα. Αν δέν η-
ταν πολύ πυκνό το τρίχωμα θα σάς συνι-
στούσα την άφαίρεσ η με ήλεκτρισμό, αλλά
τόρα και έφ' όσον δέν διαθετέτε άκριτό πο-
σόν μόνη λύσις άπομένει αυτή. Θα το προ-
μηθευθείτε από τον ίδιον.

Βιβλιοδέτην. Ένταύθα. Έφ' ό-
σον είπατε έδώ το καλλίτερο που έχετε να
κάνετε είναι να πάτε στον κ. Λαδά να σάς
έξέτασ η προσωπικώς. Άμα πάτε να του πη-
τε το ψεύδώνυμό σας για να εξέτασ ητε
δωρεάν. Δέχεται Σόλωνος 40 από τις 11—1
και 5½—8 μ.μ. Τας Κυριακάς μόνον 11—1.

Εύρώτας. Γράψτε άπ' ευθείας στον
κ. Λαδάν, έσοκλείοντας και 3)γμον γραμ-
ματόσημο για την απάντησ η και θα σάς κα-
τατοπίσ η άκριβώς στο ζήτημά σας.

Νέλλη. Προς 75 δρχ. το καθένα και 25
δραχμές τα έξοδα άποστολής. Θ' άποσταλή
συγχρόνως και γενική λεπτομερής κούρα
περιποίησεως του προσώπου. Θα μείνετε ά-
πολύτως Ικανοποιημένη από τα άποτελέσμα-
τα. Στο γράμμα σας να έπαναλάβετε τις πλη-
ροφορίες για την ποιότητα του δερματός σας
και αν είπατε λευκή και ξανθείά.

ΛΟΡΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου,
Τό μυστικό της ώ-
μορφιάς είναι ένα
και άπλούστατον.

Ήυον η άηληπισμένη της
ζωής και χάρις σε μιá καλή
σύμπτωσιν ανέκαλυσ η το
άπλούστατον αυτό μυστικό.
Είμαι πρόθυμη να σάς το άπο-
καλύψ η. Γραφεί με, έσοκλεί-
ουσαι φάκελλον μ' την διεύ-
θυνσί σας και άνάλογον γραμ-
ματόσημον. Δέν πρόκειται να
σάς πωλήσω τίποτε, ούτε δέ-
χμαι έπισκέψεις. Θα σάς δώσω
μόνον μιá πολύτιμη συμβουλή
και θα σάς εξηγήσω γιατί τό
καω αυτό. Κα Έλπις Δημη-
τριάδου. «Παλαί ντε Βερσαίγ».
Όθωνος 10. Άθήναι.

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα τον αυτόν
τον άπλουν τρόπον. Δέν γνωρίζ-
ει άποτυχία και θα σάς δώσ η
έτσι μαγευτικό χρώμα νέας κό-
σης όπου θα κάρ η τις φιλίες σας
να σάς θαυμάζουν και να σάς ζη-
λεύουν. Άπλώσατε προσεκτικά έ-
πί του προσώπου σας και του
λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν
χρώματος λευκού (μη λιπαρά).
Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά
πούδρα παίρνοντας κατά προτίμη-
σιν την πούδραν Τοκαλόν, ή
όποια είναι παρασκευασμένη δια
να χρησιμοποιήσ η με την Κρέμα
αυτή. Η άλλαγή όπου θα παρα-
τηρήσ ητε εις τον καθρέπτην θα
σάς εκπλήξ η. Η Κρέμα Τοκα-
λόν, χρώματος λευκού άπλώνεται
έφ' όλοκληρου του προσώπου σάν
αδιόρατο πέπλο ωραιότητας, δί-
δοντας ένα μαγευτικό δελουτέ, έ-
πιτρέπει το ένιαίο άπλωμα της
πούδρας, την έμποδίζει από του
να σχηματίσ η πλάκας και άνομοι-
όμορφα στρώματα και την κάρνει
να κρατά τέσσαρας φορές περισσό-
τερον. Η Κρέμα Τοκαλόν
χρώματος λευκού, περιέχει κρέμα
φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμε-
μιγμένα καθώς και ύλικά πολύ το-
νωτικά και λευκαντικά. Αυτά δια-
λύουν τα μαύρα στίγματα, συσφίγ-
γουν τους διεσταλμένους πόρους,
λευκαίνουν και γλυκαίνουν την
πίδ σκούρα και σκληρά επιδε-
μίδα.

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ δαμβακερά δρ. 19 ήμι-
λινα 34 διπλών κρεβατιών 38, ήμίλινα 49
δρ. Σερβίς φαγητού ήμίλινα δρ. 235. Έγ-
γλέζικα δρ. 475. Μαχαιροπήρουνα άνωξόδωτα
και φθηνά.

Γραφεία άντιπροσωπειών:
Έν Άθήναις Μητροπόλεως 22 1ον πά-
τωμα (Σύνταγμα).
Έν Πειραιεί Άγ. Κωνσταντίνου 16.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Έβδομάδος»
δικαιούται να ζητήσ η δι' έπιστολής άπει-
θυνομένης εις τα γραφεία μας με την ση-
μείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οίανδήποτε
Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-
τος, να περιγράψ η δηλαδή λεπτομερώς
τάς εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι
αναγνώσ ηι μας οι έπιθυμούντες ιδιαιτέραν
δι' έπιστολής άπάντησιν, ως γράφουν άπ'
ευθείας στον Ιατρόν μας κ. Λουκάν Δη-
μητριάδην 14 όδδς. Άγ. Δημητρίου (πά-
ροδος Εύριπίδου).

Ο Ιατρός της «Έβδομάδος» δέχεται
τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών
του αναγνώσ ηι μας καθ' έκάστην, πλην
Κυριακής, 6—7 μ.μ. Είναι όμως ά-
παραίτητον να του δηλώσουν
το όνομα υπό το όποιον μάς έγραψαν.

Έντελώς. Άπελπισμένην. Πο-
λύ περιεργή η νοοτροπία όρισμένων άνθρώ-
πων νομίζουν ότι τα πράγματα είναι εύκολα
και έπειδή πήραν ένα φάρμακο όλα έτελείω-
σαν. Δεν είναι όμως δυστυχώς τα πράγματα
έτσι. Από το ζήτημα χρειάζεται θεραπείαν
γιατί άλλως κάθε τόσο, θάρ η τα ίδια.
Λοιπόν κάμετε μιá θεραπεία, άλλωστε δέν εί-
ναι κοιναστική θα διαρκέσ η όμως ένα όλό-
κληρο έξάμηνο. Τα φάρμακα είναι Άγχο-
μενσιν και Σιστομενσιν Σίματα θα παίρνετε 4
κομμάτια την ήμέρα δύο από το ένα δύο από
το άλλο θα σταματάτε δέ τρεις ήμέρες προ
και τρεις μετά, μόνον κατ' αυτόν τον τρό-
πον θα άπαλλαγ ητε όριστικά και δέν θάρ ητε
κάθε τόσο Ιστορίες μ' αυτό το ζήτημα.

Νευρικόν. Άσθενή. Παγκράτι.
Να πάλι που έύπνησε μέσα σε ό παλός
άνθρωπος. Τρομάξαμε να τον διώξουμε και
τόρα πάλι αρχίζετε να τον επαναφέρετε.
Μήπως νομίζετε ότι συγκοπή παθαίνουν οι άρ-

ρώστοι μονάχ άπό την καρδιά ή οι νευρα-
σθενικοί; Όχι αυτή την Ιστορία μπορεί να
την πάθ η κάθε άνθρωπος χωρίς να είναι νευ-
ρικός ή καρδιακός. Μία μεγάλη χαρά, ή μιá
άπότομη λύτ η και χωρίς λόγο μπορεί να
συμβ η το κακό. Δυστυχώς δέν μπορούμε να
εξηγήσω την αίτια της συγκοπής. Συγκοπή
δέν λείι τίποτε, αλλά πώς άλλοις να εξη-
γώσουμε αυτούς τους θανάτους. Βάλαμε λοι-
πόν αυτή τη λέξη για να τελειώνουμε μέχρις
ότου κατορθώσουμε να θρούμε τον μηχανι-
σμό της ύποθεσεως, όποτε θα αλλάξ η και
ή όνομασία. Όσο για το φάρμακο μπορείτε
να το επαναλάβετε όσες φορές σας άρέσ η
χωρίς κανένα άπολύτως φόδο. Πρέπει άκοι-
μα ναχ ητε ύπ' όπιν σας μιá λαλήν ποιοίμια
που λείι: που του μέλει να πνιγ η ποτέ του
δέν πεθαίνει αυτά είναι. Θάρ ηλα όμως να σάς
έδλεπα και προσωπικώς. Δεν πρόκειται να
έπιβαρυνθήτε με τίποτα, άκριεί να μου θυ-
μήσετε το ψεύδώνυμό σας. Άλλά και ό,τι
άλλο θέλετε ή στήλη στη διάθεσή σας.

Άμυαλη. Όμολογώ ότι μου προξενεί
κατάπληξη η σκέψ η σας ότι μπορεί ναχ ητε
πάθησ η. Μά πός Θεού, που νομίζετε ότι κυ-
κλοφορούν αυτού του είδους τα μικρόβια,
στον άέρα; Ουάι και άλλοιμονον αν συνέ-
βαινε ένα τέτοιο πράγμα, ή άνθρωπότης τό-
τε θα είχε τελείως καταστραφ η. Πάψ ητε, λοι-
πόν, από του να σκέπτεσθε αυτό το ζήτημα
και άκολουθήσατε τη συμβουλή των δικών
σας οι όποιοι μόνον για την έξασφάλισ η
του μέλλοντός σας φροντίζ ην. Σκεφθήτε
πώς θα γίνεται καλή νοικοκυρά και προ παν-
τός καλή μητέρα. Είναι το μόνο που σάς
συμβουλεύομαι. Κάθε άλλη σκέψη μόνον σε δυ-
σάρεστα θα όδηγήσ η.

Λ. Μ. Β. Οι έnéσεις που έκάματε είναι
καλές αλλά μόνες των δέν ένεργούν γι' αυτό
να τις επαναλάβετε παίρνοντας και έσωτε-
ρικό φάρμακο, την Άνδροστήνη σε κομμά-
τια: την ήμέρα. Την μιá ήμέρα θα κάμετε τις
ένέσεις που άναφέρατε και την άλλη έ-

NOVINA

ΦΩΝΗ

CREMES
POUDRES
LAIT

Καλλυντικά με έπιστημονικήν βάση

ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 15
ΤΗΛ. 22 136

Ειδικευθείσα εις
Παρειούς επί δει-
ράς έτών

Ενρίκονται εις τα καλλίτερα Φαρμακεία και Μυροπωλεία

νέσεις Στρογγυλές των 2 χιλιοστών. Θα ακολουθήσετε αυτήν την τακτική επί ένα μήνα. Δηλαδή θα κάνετε 15 ενέσεις από το ένα και 15 από το άλλο είδος. Όταν δε τελειώσουν τότε θα πάρετε Φυτίνη κομπιμέ και θα παίρνετε επί 15 μέρες. Κάνοντας αυτά να είστε βέβαιοι ότι θα ξαναγυρίσετε στην προτέρα κατάσταση. Μετά κάνετε τον κόπο να μου ξαναγράψετε.

Πραξίλα, Τωάννινα. Την απάντησή στο γράμμα σας θα την δώρετε στην στήλη της Κας Λόρας (σελ. 46).

Ατυχην Καστανήν. Το ζήτημα για το όποιον με ρωτάτε είναι λίγο πολύπλοκο γιατί οι αιτίες που το προκαλούν είναι διάφορες. Έπειτα, σείς άγνωστο γιατί απεφύγατε να μās γράψατε λεπτομερώς για την ιδιοσυγκρασία σας ώστε να μπορέσω να δώσω ένα συμπέρασμα. Πάντως επειδή η κυρία είμαι ή ανεπάρκεια των έσω εκκρίσεων και η συνεπεία τούτου νευρική κρίσις καλόν είναι να πάρετε τα κάτωθι φάρμακα: Αγκομενσίν και Σιστομενσίν Σίμπτα. Θα παίρνετε 4 κομπιμέ την ημέρα, 2 από

το ένα και 2 από το άλλο, θα τα σταματάτε τρεις ημέρες που και 3 μετά. Επίσης θα πάρετε δάμμα Βαλεριάνας: 40 σταγόνες την ημέρα, 20 το πρωί και 20 το βράδυ. Τέλος για το άλλο ζήτημα θα πάρετε κρέμα Φυλίσ από τον αντιπροδωσπον κ. Μπασιάνον και κάθε βράδυ θα την βάψετε σύμφωνα με την οδηγία της.

Υστερα από λίγο καιρό μου ξαναγράψετε. Κύκλον. Η απάντησή στο γράμμα σας

ΚΛΕΑΡΧΟΥ ΜΙΜΙΚΟΥ
**ΔΑΜΠΡΟΣ
ΠΟΡΦΥΡΑΣ**
Φιλολογική μελέτη για την ζωή και το έργο του λυρικού ποιητή. Κυκλοφορεί διά του βιβλιοπωλείου του κ. Μελέη Νικολαΐδου, Μαυρομιχάλη, 2. Αθήνα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΑΔΗΣ, ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CODUL των Παρισίων, δέχεται τα

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

όλας τας δυσμορφίας, εγκαύματα, σόλες, στίγματα, αγγειώματα κ.λπ.

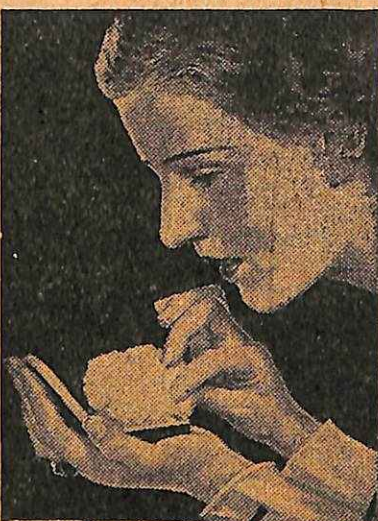
ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ηλεκτρόλυσιν άνευ στίγματος, άνευ πόνου. Βερσαζέρου 12α, Τηλ. 31.434.

ΔΙΤΣ

στην στήλη της Κας Λόρας, (σελ. 46).

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
παθολόγος Ιατρός

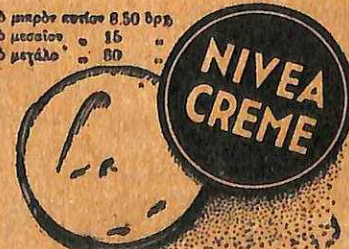

*Νεανική και
ώραία όψη*

ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΚΑΕΣΤΕΡΑ ΕΠΙ-
ΟΥΜΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η κρέμα NIVEA εκπληροί αυτήν την επιθυμίαν. Η κρέμα NIVEA είναι η τελειότερη και εκπληκτικότερη ανακάλυψις της καλλυντικής επιστήμης και κατέχει την ικανότητα να ανανεώνει εντός ελαχίστου χρονικού διαστήματος τους ιστούς του δέρματος. Έφαρμένον, άμεσα και χωρίς κόπο εύκολα εξαφανίζονται, ρυτίδες, πτυχαι και λεκέδες του δέρματος εξαλείφονται. Μετ' ελίγον χρόνον το δέρμα πάλιν εντάνει, διότι ο ιστός είναι νέος, ξανναειμένος και πλήρης ζωτικότητος. Το πρόσωπόν σας τότε αποκτά τέτοια όψιν, το δέρμα είναι τόσο μαλακόν, λεϊόν, τόσο τρυφερόν και καθαρόν, και λάμπει χωρίς να γυαλίζει, ώστε και σείς ή ίδια να μένετε εκπληκτος.

Το μπουρλό αυτόν 8.50 δρα.
Το μεσαίον 15 ..
Το μεγάλον 30 ..

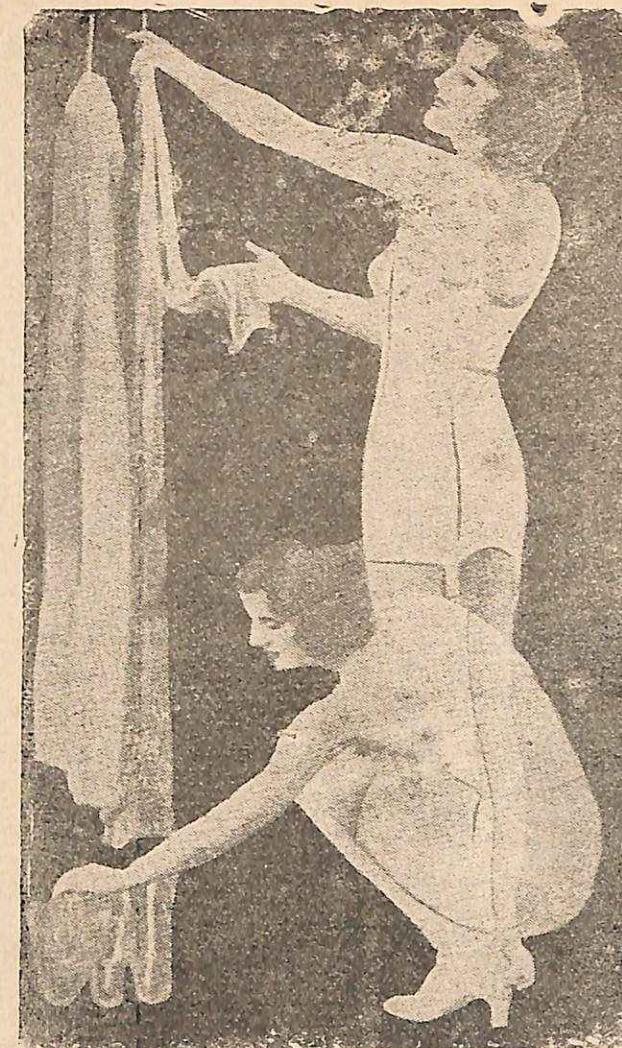
ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΛΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τας γραμμάς σας, δοκιμάσατε τα τελευταία μοντέλλα των ΖΩΝΩΝ--ΚΟΡΣΕΔΩΝ--ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ εφαρμόζουν σάν γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες.

Μιά δοκιμή δά σάς πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Η ΚΛΟΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΕΙΛΗ ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

Παραπλεύρως του Κινηματογράφου «Αττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ύγιης και φρέσκια σάν την άνοιξη--τική δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά την ελκύνει ελάττωσι του πάχους και διατηρεί το σώμα λεπτό και εύκλειστο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΘΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

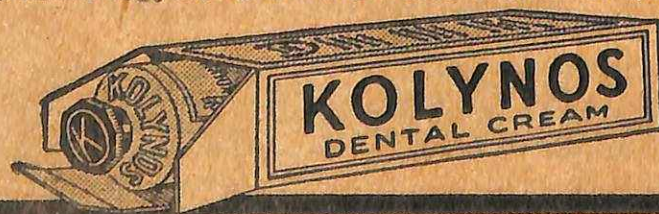
ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τας αηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς την όποιαν άνενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον 'έκτός συναγωνισμού'. Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άνενεμήθη έπίσης υπό της αύτης Έκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Διαθέτομεν προσωπικόν εἰδικῶς μορφωθέν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρώτας ὕλας (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῶμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφάνισεως εὐρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρομοίας εἰς ἀξίαν καὶ γούστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τίς ἐξαιρετικὰς μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα création γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοντερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printemps ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἀνοιξιν.

Τὰ Κιου-Νουκ καὶ Eternel Printemps εὐρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

